

မေဇင်
၈၇၈၀

သုခချို



ရင်ခွင်ရိုင်း
ဆုပျော်တူတူ

ရင်ခွင်ရိုင်းရဲ့ ဆုလာဘ်ရတနာ

သုခချို

ရင်ခွင်ရိုင်းရဲ့ ဆုလာဘ်ရတနာ

သုခချို

အခန်း(၁)

သည်ညနေ ဆေးခန်းမှာလူများတာမို့ သူမအတော်
ညောင်းချိသွားခဲ့ပါသည်။ ညကိုးနာရီခွဲဆိုတာ သူမရဲ့ ဆေးခန်း
ပိတ်ချိန်မို့လက်ကိုသေချာ ဆေးကြောပြီးဆေးခန်းအကူနာရီ
ဖြစ်တဲ့ ရွှေရည်ဖျော်ပေးထားတဲ့ကော်ဖီ ပူပူကို ဇိမ်ယူသောက်
လိုက်ပါသည်။ ရွှေရည်ကလူနာစာရင်းစာအုပ်တွေ ဆေးတွေ
စစ်ဆေးစီရီ နေတုန်းမှာ သူမက ဆေးခန်း ဘာလှာတံခါးကို
ဆွဲပိတ်ဖို့ပြင် လိုက်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် မလှမ်းမကမ်းက
အရိပ်သဏ္ဍန်တစ်ခုက လူတစ်ယောက် လဲကျနေပုံမျိုးမို့ သူမ
ဝေဝေဝါ လျှောက်သွား ကြည့်တော့ တကယ်ပဲ လူတစ်ယောက်
သူမ ဆေးခန်းနဲ့မနီးမဝေး မှောင်ရိပ်ထဲမှာ မှောက်လျက်သား

လဲကျ နေပါသည်။

“ရွှေရည် ရွှေရည် လာပါဦး”

“ရှန် လာပြီမမ။ အမလေး ဘယ်သူကြီးတုန်း”

“မသိဘူးရွှေရည်”

သူမအနီးအနားက ခဲတစ်လုံးကောက်ယူကာ ထိုသူ
ခြေထောက်ကို အသာပစ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း လှုပ်ရှားမှု
မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုလူဆီသို့ ခြေအလှမ်းရွှေရည်က
အသာ လှမ်းတားပါသည်။

“မမအန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်နော်”

“ရှိရှိဟာ သွေးထွက်လွန်တာတွေ၊ ဘာတွေဖြစ်နေမှာ
စိုးလို့”

သူမငိုငိုလေးလေးပဲ ထိုလူကို ပက်လက်ဆွဲလှန်ကာ
ဒဏ်ရာ စစ်ဆေး ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ရန်ဖြစ်ပြီး ဝိုင်းရိုက်ထားပုံပဲ။ ခေါင်းကွဲနေတယ်။
မျက်နှာ လည်း ဖူးရောင်နေပုံရတယ်။ မီးနည်းနည်းမှောင်တော့
သူ့မျက်နှာကို သိပ်မသဲကွဲဘူး။ ရွှေရည် လာတွဲ”

သူမနှင့် ရွှေရည် ထိုသူ့ကို မခိုင်မနင်းတွဲကာ

ဆေးခန်း ခုတင် ပေါ် အသာတင်လိုက်ပါသည်။

“မမရယ် ရာဇဝတ်မှုတွေ ဘာတွေဖြစ်ရင်ဒုက္ခနော်”

“မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့ ရွှေရည်ရယ်။ ဟင်”

မီးအလင်းရောက်အောက်ရောက်တော့မှ ချော့မွေ့ ခန့်ညားတဲ့ သူ့ရုပ်သွင်ကို သေချာမြင်တွေ့ရတာကြောင့် သူမ အံ့ဩလွန်းကာ အာမေဋိုတ်ပင် ထွက်သွားပါသည်။

“မမ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။”

“ဪ သူ့ကိုသိဖူးလို့ပါ။ ရွှေရည် သူ့မျက်နှာက ဒဏ်ရာတွေ ဆေးစမ်းပါ”

ကြည့်စမ်း၊ လောကကြီးမှာ သူမအတွက် ခံစားမှုမျိုးစုံ ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသူ၊ သည်တစ်သက်ပြန် တွေ့စရာ အကြောင်းမရှိဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့တဲ့သူကို သည်လိုအချိန် သည်လို နေရာမှာ တွေ့လိုက်ရတော့ ရင်တွေခုန်ကာ မောပန်းပြီး ကတုန် ကယင်ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူ့ခေါင်းကွဲတဲ့ ဒဏ်ရာကို ချုပ်နေချိန် မှာတော့ ရင်ထဲလှိုင်းထ နေတဲ့ ခံစားချက်မျိုးစုံကို မနည်းထိန်းချုပ် နေရပါသည်။

ကိုကို... ကိုကိုလို့ ဟိုးအချိန်တွေတုန်းကလိုပဲ

ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်နေမိပါသည်။

ခဏကြာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်သွားပြီးမို့
ဟန်းဖုန်းထုတ်ကာ ဟိုးတုန်းကရင်းနှီးခဲ့သည့် နံပါတ်တစ်ခုကို
လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ကြီးကြီးစုနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ။ ကြီးကြီးစုလား
သမီးယုယပါ။ ယုယချစ်သည်လေ ကြီးကြီး”

သုံးနှစ်လောက်အဆက်အသွယ် ပြတ်ခဲ့တဲ့ လူတွေ
မှတ်မိ အောင် ပြန်မိတ်ဆက်ကာ ကိုကိုကို သူမ ဆေးခန်းရွှေမှာ
တွေ့ပုံနှင့် ဆေးကုထားပုံကို ခပ်တိုတိုပဲ ပြောပြလိုက်ပါသည်။
ကြီးကြီးစု အံ့ဩလို့ မဆုံးနိုင်ခင်မှာပဲ သူမဖုန်းချကာ
သူ့ကိုခုနကလိုပဲ သူမနဲ့ ရွှေရည် မနိုင်မနင်း ပွေ့ကာ သူမကား
ပေါ် တင်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်မှာ တော့ သူမရဲ့
ရွှေအိုရောင် SE Saloon ကားလေးက တချိန်က သူမကို
ငြင်းပယ်ဟားတိုက် သရော်ခဲ့သူကို တင်ဆောင်ကာ လူချမ်းသာ
ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ဦးတည်မောင်းနှင် နေပါတော့သည်။

x x x

“ယု သမီးလေး သမီးကိုကိုက ခုထိ မိုက်တုန်း၊ စိတ်ထင်ရာ လုပ်တုန်းပါပဲကွယ်။ ငါ့သမီးလေးက ဆရာဝန်မ ကြီးတောင် ဖြစ်နေပါပေါ့။ သမီးကိုကို လူမိုက်ကြီးကို ပစ်မထားပါနဲ့ ယုလေးရယ်”

အမှတ်မရှိသောနှလုံးသားက သည်စကားမျိုးကို ရင်ခုန်နေ ပြန်သည်။ ဟိုးဆယ်နှစ်တုန်းက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ခံရတာကို မေ့ချင် ယောင်ဆောင်နေသည့် နှလုံးသားကို ဦးနှောက်က အနိုင်ယူကာ သူမ မချိပြူးသာပြူးမိပါသည်။

“ကိုကိုကသမီးကို ဘယ်လိုသဘောထားတယ်ဆိုတာ ကြီးစု သိရဲ သားနဲ့။ ဒါတွေထားပါတော့ ကြီးစုရယ်။ မေမေလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကဆုံးသွားပါပြီ။ သမီး ရွှေရည်ဆိုတဲ့ နာဂ်ကလေး တစ်ယောက်နဲ့ အတူနေတယ်။ ပြို့ထဲက ကွန်ဒိုတစ် ခုမှာပါပဲ ကြီးကြီးစု”

“ဝေဝေဆုံးတာ နှစ်နှစ်တောင် ရှိသွားပြီတဲ့လား ကြီးကြီး မသိရပါ လားကွယ်။ ယုလေးကရော တစ်ယောက် တည်းနေတယ်တဲ့လား။ မိန်းမသားတွေ နေကြတာ ကြီးစု စိတ်မချပါဘူးကွယ်”

“မေမေက သမီးပို့စတင် ကျတဲ့ချင်းပြည် ကိုလိုက်လာပြီး အတူနေတာ ဟိုမှာပဲဆုံးတာမို့ ရန်ကုန်က အသိမိတ်ဆွေဘယ်သူ ကိုမှ အကြောင်းကြား ချိန်မရလိုက်တာပါ။ သမီးကိုလည်း စိတ်မပူပါ နဲ့ ကြီးစုရယ်။ သမီးလေ လောကဓံ ခွဲရိုက်ချက်တွေကိုခံရပါများ လွန်းလို့ အရာရာကို ခံနိုင်ရည် အပြည့် အဝရှိနေပါပြီ”

“ဒါပေမယ့်ယုကို ကြီးစုမျက်စိထဲမှာ ရုပ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးနဲ့ မာလာကာ ပင်ပေါ်တက်နေတက်တဲ့ ကလေးမလေးလို့ပဲ မြင်နေမိတယ်ကွယ်”

“သမီးတက်နေတဲ့ မာလာကာပင်လေးရော ခုထိရှိသေးလား ကြီးစု”

“ရှိသေးတယ် သမီး။ ကြည့်ပါလား”

ကြီးစုက ပြတင်းပေါက်နားသွားပြီး လိုက်ကာလှုပ်ပြလိုက် တော့ မာလာကာပင်အိုကို ညအမှောင်မှာခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်ရ ပါသည်။ သူမနဲ့မေမေ နေခဲ့တဲ့ တဘက်ခြံက သစ်သားအိမ်အိုဟောင်းလေးက တော့ ထည်ဝါတဲ့နှစ်ထပ်တိုက်လေး ဖြစ်နေပါပြီ။

“ညဉ့်နက်နေပြီ ကြီးစု သမီးပြန်တော့မယ်နော်”

“သည်မှာပဲ အိပ်ပါလားယုရယ်။ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာစိတ် မချဘူး”

“စိတ်ချပါကြီးစုရယ်။ တခါတလေလူနာအိမ်ပင့်ရင် သည့်ထက် ညနက်မှ ပြန်ရတာတွေတောင် ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြစ်တော့ သမီးကိုကိုကို လာကြည့်ပေး ဦးနော်”

သူ့မခေါင်းတချက်ညိတ်ပြကာခပ်မြန်မြန်ပြန်ပို့ပဲ စိတ်ဆန္ဒရှိ နေပါသည်။

အိပ်ရာပေါ်ရောက်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်က အကြောင်း အရာတွေကသူ့မမျက်စိထဲကို မနေ့တနေ့က ပုံရိပ်တွေ လိုပဲ သစ်သစ်လွင်လွင် ထင်ထင်ရှားရှားဝင်ရောက် လာခဲ့ပါသည်။

ကိုကို သူ့မအပေါ်ဆိုးခဲ့၊ နိုင်ခဲ့၊ နှိပ်စက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်တွေးကြည့်တော့ သူ့မမျက်ရည်စက်တွေက ခေါင်းအုံးပေါ် ခုန်ဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

x x x

အခန်း(၂)

နောက်တနေ့ ဆေးခန်းသွားဖွင့်တော့ သူမနဲ့ရွှေရည်
ထက်ပင် ကြီးစုက ကြိုရောက်၍နေခဲ့ပါသည်။ စားထဲမှာ
စုပုတ်မျှန်ကုပ် ထိုင်နေဟန်ရှိတဲ့ ကိုကိုက သူမကိုမြင်တော့
အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် မျက်ခုံးတဘက်ပင့်တတ်တဲ့ ဟန်ပန်ကို ခုထိ
အမှတ်ရရင်းနှီးနေ ပြန်သေးသည်။

“သားစိုး ဝါဘယ်သူလဲ မှတ်မိလား”

“ဘေးအိမ်က ချာတိတ်မလေး ယုယချစ်သည်း
မဟုတ်လား။ သိပ်ကို ပြောင်းလဲသွားပါလား”

ရွှေရည်က ဆေးခန်းဖွင့်နေရင်းမှ သူမတို့ သုံးယောက်
ကို လှမ်းကြည့် လှမ်းကြည့် နှင့် အကဲခတ်နေတာမို့ သူမဘာမှ

ပြန်ပြော မနေတော့ပါ။

“ကြီးစုကို အထဲကို လာလေ။ ဒဏ်ရာ ဆေးထည့် ကြမယ်”

ဒဏ်ရာ ဆေးထည့်နေတဲ့ တစ်လျှောက်လုံး ကိုကိုက သူမကို မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့် အတွေးနက်နေတာမို့ သူမအနေရခက်လှ ပါသည်။ ကြီးစုနဲ့ ကိုကိုပြန်သွားတာနဲ့ သူမထင်သလိုပင် ရွှေရည်က စတင်စပ်စုပါ တော့သည်။

“မမ အဲဒါမနေ့က လူကြီး မဟုတ်လား။ မနေ့က မူးမေ့ မှောက်လဲနေတဲ့သူက ခုတော့လည်း အကောင်းကြီးလို့ပဲနော်”

“သူ ဒါတွေခံနိုင်ရည်ကောင်းကောင်းရှိတာပေါ့ ရွှေရည်ရဲ့။ အရင်က သူတစ်လကို အခါနှစ်ဆယ်လောက် ရန်ဖြစ်တဲ့သူပဲ”

“ဟယ် တစ်ကယ်ကြောက်စရာကြီးတော်။ ဒါဆို မမနဲ့သူ ဘယ်လိုသိကြတာလဲ”

“မမတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက သူအိမ်ချင်းကပ်လျက်၊ သူကြီး တော်ကြီးစု နဲ့ မမမေကသိပ်ကိုခင်ကြတာ”

“သူနဲ့မမတရော”

ရွှေရည်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် စနောက်လိုက်တာကို သူမ မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ “မမက သူ့ကို အရမ်းချစ်တာ၊ အရမ်းချစ်ခဲ့တာ” လို့ပြောမိပါသည်။

ဆေးခန်းပိတ်ချိန်ရောက်တော့ ကိုကိုက သူမဆေးခန်း ရွှေ မှာ ကားနဲ့ စောင့်နေသဖြင့် သူမအံ့ဩသွားရပါသည်။

“မေရု ထမင်းစားဖို့ မင်းကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ။ သူလည်း မစားသေးဘဲ စောင့်နေတယ်”

“နောက်နေ့မှပဲ အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့ပါမယ်လို့ ကြီးစုကို ပြောပေးနော်”

“မင်း မလိုက်ရင် ရတဲ့နည်းနဲ့ ငါခေါ်ရလိမ့်မယ်”

ကိုကိုဟာ ဟိုးတုန်းကလိုပဲ စကားလေးသုံးလေးခွန်း ပြောပြီးတာနဲ့ သူမကို ဘီလူးဆိုင်းတီးပြတော့တာပါပဲ။

သူမ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ရင်း သူမကားပေါ် တတ်ရန် ပြင်တော့ ကိုကိုကအကြမ်းပတမ်းပဲ သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို လာဆွဲခေါ် ကာ သူ့ကားထဲတွန်းထည့် လိုက်ပါသည်။

“မင်း ဝါကားနဲ့ ရွှေကမောင်းသွား။ ငါမင်း ကားမောင်း

ပြီး လိုက်ခဲ့မယ်။ နို့ဖို့ဆို မင်းပုံစံက ငါ့အိမ်လာရမှာ
ဘီးလူးသရဲ မြင်ရတာ ထက်တောင်ကြောက်နေသလိုပဲ။
တည့်တည့် ဖြောင့်ဖြောင့်မောင်း သွား ငါလမ်းမမှာ
ကိုရီးကားရား ကျော်တက်တာတွေ ပိတ်ရပ်တာ တွေ
မလုပ်ချင်ဘူး”

သူပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး သူမကားပေါ်တက်ပြီးတဲ့
အထိ သူမကားမထွက်ရသေးတာမို့ သူမကားဟွန်းတို့
ကျယ်လောင်စွာ တီးလိုက် ပါသည်။ အလန်တကြားကားမောင်း
ထွက်လိုက်ရတဲ့ သူမမှာတော့ နောက်ကားပေါ်က ကိုကို
တစ်ယောက် သူမကို ချစ်စနိုးနှင့် ပြုံးကြည့်နေခဲ့တာ မသိနိုင်
ခဲ့ပါ။

“စားယုလေး ကြီးစုကိုယ်တိုင် ယုလေးကြိုက်တဲ့
ဟင်းတွေ ချက်ထားတာ”

ကြီးစုကသာ သူမပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေတစ်မျိုးပြီး
တစ်မျိုး ထည့်ပေးနေပေမယ့် ကိုကိုကတော့ သူ့ဘာသာ
ခပ်တည့်တည့်ပဲ စားနေပါသည်။

“စားကောင်းရဲ့လား သားစိုး”

“ကောင်းပါတယ် မေစု”

“ယုလေးကို ဟင်းထည့်ပေးလေ သားစိုးရယ်”

“သူ့ဘာသာ ထည့်စားပစေမေစု”

“ဟဲ့ သည်ကလေး ဪ ခက်တော့တာပဲ” ကြီးလေး

ဆိုးလေမလုပ်နဲ့ နော် သားစိုး”

ကိုကိုက ကြီးစုစကားကို နှုတ်ခမ်းစူးပြကာ ငြင်းဆိုပြီး ထမင်း စားတာကို လက်စသပ်ကာ ထထွက်သွားခဲ့အထိ သူမမှာ မျက်ရည် တွေဝဲကာ ရင်နှင့် ကျန်ခဲ့ပါသည်။

“သမီးစားလေ။ သည်ကောင်လေး ပြောတာ စိတ်ထဲ မထားနဲ့။ သားစိုးအကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ အမြဲတမ်း ခပ်ရွတ်ရွတ် နေတတ် ပြောတတ်တဲ့ကောင်လေး။ သည်ကလေး နဲ့တော့ ခက်ပါ သေးတယ်”

စားပြီးလို့ သူမပြန်ရန်ပြင်တော့ ကြီးကြီးစုစု အတင်း ဆွဲထားပါသည်။

“ပြန်ရမှာ ပင်ပန်းပါတယ် သမီးလေးရယ်။ သည်မှာပဲ အိပ်လိုက်ပါလား”

“မအိပ်ပါရစေနဲ့ကြီးကြီးစုရယ်။ ကြီးစုတို့ သမီးအရမ်း

ချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြီးစု သမီးနဲ့ ကိုကိုကို ခုထိ သဘောတူ နေတုန်းပဲဆိုရင်တော့ သည်တစ်ကြိမ်မှာ သမီး ငြင်းပါရစေ။ သမီးဘဝမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းဆိုမှုကို နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ ခံနိုင်လောက်အောင်ထိ ခံနိုင် ရည်မရှိပါဘူး။ သည်လို့ ပြောလို့ ကြီးစု သမီးကို စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုရင်လည်း သမီးခံပါ့မယ်။ သမီးကိုကိုနဲ့ လက် မထပ် ဖြစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ် ဖြစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးစုက သမီးဘဝရဲ့ အမြဲတမ်း အုပ်ထိန်းသူလို့ မှတ်ယူထားပါတယ်”

“ကြီးစု စိတ်မဆိုးပါဘူး သမီးလေးရယ်။ သမီးက လက်ထပ်ရမယ့်သူ တောင် မှီနေပြီလားကွယ်”

“အတိအကျကြီး မဟုတ်သေးပါဘူး ကြီးစု။ သမီး စဉ်းစား နေတုန်း ပါ”

“ကြီးစုလည်း သမီးခင်ပွန်းလောင်းနဲ့ တွေ့ချင် ပါတယ်ကွယ်။ သမီးလေး သေချာရွေးချယ်စဉ်းစားပြီးပြီဆိုရင် ကြီးစုကို ပြောနော်”

“စိတ်ချပါကြီးစုရယ်၊ သမီးပြန်ပြီနော်”

“သမီးကိုကိုကို လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်နော်။ နို့မို့ဆို ကြီးစု
စိတ်ပူနေရမှာ”

“နေပါစေ။ သမီးကားနဲ့ သမီးလာတာဆိုတော့. . ”

“အို ရပါတယ်။ သမီးကားနောက်က သမီးကိုကိုကား
လိုက်ခဲ့မှာပေါ့ သားစိုးရေ၊ သားစိုး”

“ဗျာ ဘာလဲ မေစု”

“ယုလေးကို လိုက်ပို့ချည်သွား”

“သားစိုး ဘောပွဲကြည့်နေတာ လေ”

“ဘောပွဲက အရေးကြီးလား။ ယုက အရေးကြီးလား”

“သားစိုးအတွက် ဘောပွဲက အရေးကြီးတယ်မေစု”

“ဘာပြောတယ် သားစိုး”

“နေပါစေ ကြီးစုရယ်။ သမီးဘာသာပဲ ပြန်ပါရ
စေတော့။ သမီး ကြီးစု ကို တောင်းပန်တာပါ”

“ရပါတယ်။ ခုမှတော့ ပို့ပေးမယ်၊ သွားရွှေ့ကသွား”

မာရေကြောရေနှင့် လုပ်နေတဲ့ ကိုကိုက ယုယကို
ခံစားချက် မရှိ၊ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ သက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုလို
သဘောထားလေ သလား မသိပါ။ သူပြောချင်တိုင်း ပြောနေ

တာတွေက ယုယရဲ့ အသည်းကို ဓားထက်ထက်နဲ့ ခုတ်နေသလို ယုယခံစားရတာ သူမသိတာလား၊ ဂရုမစိုက် တာ လား ပင်။

ညမိုးချုပ်ပြီမို့ လမ်းမှာကားရှင်းနေတာကြောင့် သူမ အချိန်ပြင်းပြင်းပဲ မောင်းနှင်ခဲ့ကာ ကားပါကင်မှာရပ်ပြီးနောက် ကိုကိုကိုတစ်ချက်မှလှည့် မကြည့်နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုလုပ်ဘဲ တက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုတစ်ယောက်အောက်မှာ ဒေါသပဲထွက်နေမလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြီးကြီးစု ပို့ခိုင်းတဲ့ကိစ္စပြီးပြီဆိုပြီး သူ့ဘာသာပြန်သွားလေ မလား မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။

သူမရေတစ်ခွက်သောက် အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံထွက်လာသဖြင့် ရွှေရည်ကို အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လို့ ရတဲ့အပေါက်လေးမှ တဆင့် ကြည့် ခိုင်း လိုက်ပါသည်။

“ဟယ် မမရဲ့လူကြီးတော့”

“ဟင် ကိုကိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

သူမလျှင်မြန်စွာတံခါးထဖွင့်တော့ကိုကိုက ဒေါသ

တကြီး ဝင်လာကာ သူမကို ဆူပူပါသည်။

“မင်းဘာအချိုးချိုးတာလဲ”

သူမဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကိုကိုက သူမကိုနိုင်စား
ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ခုရွှေရည်လို ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားရဲ့
ရွှေမှာ သည်လို လေသံနှင်လာဟောက်တတ်တာကိုတော့
သူမလုံးဝသည်းမခံ နိုင်ပါ။

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ငါ့ကိုနှုတ်မဆတ်ဘဲ တန်းကက်သွားတာလေ။
မင်းရိုင်းလှ ချည်လား”

“သည်မှာ ဦးဖုတ်စိုးမိုး ကျွန်မကိုလိုက်ပို့ဖို့ထက်
ဘောလုံးပွဲ ကြည့်ဖို့ ပိုထက်သန်နေတဲ့သူ၊ စိတ်မပါလက်မပါနဲ့
လိုက်ပို့ခဲ့တဲ့သူကို ကျေးဇူးတင်နှုတ်ဆက်ဖို့ စိတ်ကူးထဲမှာ
တောင်မရှိဘူး။ ဦးဖုတ်စိုးမိုးတို့ စိတ်မှာ ခော်ကားမော်
ကားပြောသမျှကို ခံခဲ့တာလည်း ကြီးစုကိုအားနာ လွန်းလို့
ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာ သိလား”

“ကြည့်စမ်း သည်လိုတွေတောင် ပြန်ပြောတတ်နေ
ပြီပေါ့။ မင်းကိုယ် မင်း သိပ်ဟုတ်နေပြီပေါ့ မင်းငါ့ကိုဘယ်တုန်းက

ခုလိုပြောခဲ့ဘူး လို့လဲ ယူယ”

“ခုပြောတယ်။ ရှေ့လျှောက်လည်း ပြောမယ်။ ယူယချစ်သည်း ဆိုတာ အရင်ကလို အရာရာကို ကြောက်နေတဲ့ ချာတိတ်မလေး မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင်နဲ့ ရှေ့လျှောက် လုံးဝ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ ရှင် ကြီးစုကို ကျွန်မနဲ့ မပတ်သက်မိ အောင် ထိန်းပါ။ ဒါဆို ရှင်လည်း ကျွန်မလို ရိုင်းတဲ့ မိန်းကလေး နဲ့ မဆက်ဆံရတော့ဘူးပေါ့ဟုတ်လား”

အလွန်အမင်းစိတ်ဆတ်ကာ ဒေါသကြီးတတ်သော ကိုကို တစ်ယောက် မျက်နှာတွေနီရဲကာ သူ့မကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက် တဲ့ စကားတွေကတော်ရုံလူဆိုသွေးပျက်မတတ် ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

“မပတ်သက်ချင်ဘူးဆိုတဲ့စကားကိုငါက ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် များစွာက ပြောခဲ့တဲ့သူပါ။ အေး မင်းကခုလောက်ထိ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားပြီ ဆိုရင်တော့ ငါကလည်း အရင်ကနဲ့ ဆန့်ကျင် ဘက်ပေါ့။သည်အချိန်ကစပြီး မင်းသတိ သာထားတော့။ မင်းနဲ့ငါ အပတ်သက်ဆုံးလူတွေဖြစ်အောင် ငါလုပ်ပြမယ်” ပြောပြီး ချာကနဲ့ လှည့်ထွက်သွား

တဲ့ကိုကိုကျောပြင် ကို ကြည့်ပြီး နာကျင် ဝမ်းနည်းလွန်းစွာဖြင့်
သူမကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရပ်ကြီးပြတ်လဲကျင့်ကြွေးမိ ပါ သည်။

ရွှေရည်က သူမကိုခုံပေါ်တွဲထူတင်ပေး၊ သံပရာရည်
ဖျော်ပေး စသဖြင့် ပြုစုကာ သူမစိတ်အနှောင့်အယှက်
မဖြစ်စေရန် သူသိချင်တာတွေ ဘာမှမမေးဘဲ မျိုသိပ်ထားစွာ
ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမရင်ထဲက အစိုင်အခဲတွေက ဖွင့်ထုတ်
ပစ်မှ သက်သာမှာ ဖြစ်သော ကြောင့် ရွှေရည်ကို သူမဘဝရဲ့
ဇာတ်ကြောင်းစုံကို ပြောပြဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါသည်။

x x x

အခန်း(၃)

သုမတို့ခြံဘေးက တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို ကိုကိုတို့ တူဝရီးပြောင်း လာစဉ်က သုမ ခြောက်တန်းကျောင်းသုပဲ ရှိပါသေးသည်။ အသားဖြူပေမယ့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေတတ်သော သုမသည် မေ့မေ့ရဲ့ မိန်းမ အင်္ကျီဖားဖားကြီး (သို့) ရှုပ်အင်္ကျီပွပွကို စကပ် ကားကားကြီးတွေနှင့် တွဲဝတ်လေ့ ရှိကာ ဖရို ဖရဲနေတတ်လွန်းတာ ကြောင့် ရှုပ်ရည်သနားကမား ရှိသော်ငြား ဘယ်သူကမှ သုမကို ချစ်စရာလေးလို့ မပြောဘူး ခဲ့ပါ။

သည်ကြားထဲက သုမက အဆော့မက်တာ မာလာတာ ပင် ပေါ်တက် ရင်တက်၊ လမ်းထဲက ရွယ်တူတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ်

ကိုယ်ထက် ငယ်တဲ့ကလေးပေါက်စနတွေနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အမြဲဆော့ ကစားနေတတ်ပါ သည်။

ကိုကိုတို့ပြောင်းလာနေတဲ့နေ့က သူမက မာလာကာပင် ပေါ်မှာ မာလာကာသီးတစ်လုံးကို စကပ်နဲ့ပွတ်ကာ အားရပါးရ ကိုက်စားနေချိန် ဖြစ်သည်။

များပြားလှတဲ့အိမ်အသုံးအဆောင် ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ ကို အလုပ်သမားတွေ သယ်ပို့နေရာတာရော ၊ နောင်အခါ သူမ ချစ်ခင် လွန်းစွာ ကြီးကြီးစုလို့ခေါ်တဲ့ ဒေါ်စုစုထွန်းက အလုပ်သမားတွေကို စီမံခန့်ခွဲနေတာ ကိုရော ငေးနေမိသော သူမသည် အနက်ရောင် ဂျစ်ကားပေါ်က ဆင်းလာသော ကိုကိုကို မြင် စဉ်မှာတော့ လက်ထဲက မာလာကာသီးတောင် မြေကြီး ပေါ်ပြုတ်ကျသွား ပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး အရမ်းချောတဲ့ အဲ ကိုမိုးယားမင်းသား တွေလို ချောတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုပြောရမလဲ သိပ်ကြည့် ထောင်းတဲ့ အစ်ကိုကြီး ပါလားနော်။ အရပ်အမြင့်ကြီးက ထုန်းတိုင်းမနေဘဲ ခပ်မတ်မတ်ဟန်နှင့် အသားကဖြူဝင်းကာ ခြေတွေလက်တွေနှင့် ကိုယ်နေဟန်က ဖြောင့်စင်း ကျစ်လျစ်

နေပါသည်။ ဆံပင်တိုတိုက သပ်ရပ်ကြည့်ကောင်းလွန်းတာ မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ် နှုတ်ခမ်းပါးပါးကို တင်းတင်းစေ့ပြီး နှာတံက စင်းနေပါသည်။ မျက်ခုံးခွံ့ကာ နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီး ခွသိုးသိုး လုပ်နေတာတောင် ကြည့်ကောင်းသော သူမျိုး သူမမတွေဖူးသဖြင့် နောက်လှည့် နောက်လှည့်ဖြင့် အိမ်ထဲ ပြေးဝင်ခဲ့ပါသည်။

“မေမေရေ မေမေ”

“ဝေး သမီးလေး၊ မေမေ ဟင်းချက်နေတယ်”

“ဟိုဘက်ခြံကို လူသစ်တွေ ပြောင်းလာကြပြီ မေမေ”

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ သွားနှုတ်ဆက်ဦးမှပါပဲ”

မေမေက ဟင်းအိုးထဲကို ရေအနည်းငယ်ထည့်ကာ ထားခဲ့ ပြီး ခြံစည်းရိုးနားသို့ လျှောက်သွားပါသည်။

“ဟယ် မမစု၊ မမစု”

မေမေ့ ရဲ့အံ့ဩတကြီး အော်ခေါ်သံကြောင့် အလုပ်သမား တွေကို စီမံခန့်ခွဲနေသော အန်တီကြီးက ချက်ချင်း လှည့်ကြည့်ကာ သူလည်း အံ့ဩ သွားပါသည်။

“ငြိမ်းအေးဝေ မဟုတ်လားဟင်၊ ဝေဝေ မမစုဝမ်းသာ

၂၆ သုခချို

လိုက်တာကွယ်”

ချက်ချင်းကို ပြေးဖက်မတတ်ဖြစ်နေကြသော လူကြီး နှစ်ယောက်ကို သူမက လက်မကိုက်ရင်း မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နှင့် ကြည့်နေမိ ပါသည်။

“ဝေဝေ သူကလေးက”

“ဝေဝေ သမီးလေးလေ၊ ယုယချစ်သည်းတဲ့ သူ့အဖေက တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကပဲ ဆုံးသွားတယ် မမစုရယ်၊ နှလုံးရောဂါနဲ့ပဲ”

“အိုဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဝေရယ်”

“ဒါနဲ့ နုနုရော ဟင် မမစု၊ ဟိုမှာပဲလား၊ သားကြီးရော”

“နုနုဟိုမှာပဲဝေ၊ သားကြီးရွှိတယ်။ သားကြီးဆယ်တန်း အောင်ပြီးပြီ။ တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ စောင့်နေတယ်။ သားစိုးရေ သားစိုး”

သူမသည် မေမေ့နောက်ကျောမှာ မကွယ့်တကွယ် ရပ်တာ မှန်တင်းတင်းနှင့် ရောက်လာသော ကိုကိုကို ခိုးစွေ ကြည့်မိပါသည်။

“ သားစိုး ဒါ သားမေမေနုနုရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း

ဒေါ်ငြိမ်းအေးဝေတဲ့။ ဝေဝေက သားငယ်ငယ်တုန်းက သားကို အမြဲထိန်းပေးတာ။ ဒါဝေဝေ သမီးလေး ယုယချစ်သည်။ သားညီမ အရင်းလေးလို ချစ်ရမယ်။ သမီးလေးကလည်း သည်ကကိုကိုကို ကိုယ့်အစ်ကိုရင်းလို သဘောထားရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မရဲတရဲ မျက်လွှာလှန်ကြည့်တော့ ကိုကိုက သူမကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ လှစ်ခနဲ တစ်ချက်ပြုံး လိုက်ပါသည်။ ကိုကိုဘာလို့ ပြုံးလိုက်မှန်း မသိသော သူမသည် အောက်ကို ငုံ့ကြည့် လိုက်တော့မှ မေမေ မီးဖိုချောင်မှာ စီးတဲ့ ဂျပန်ဖိနပ်အကြီးကြီးကို သူမဘယ်ညာမှား စီးထား မှန်သိ လေသည်။ သည်လိုနဲ့ သူမဘဝထဲကို ကိုကိုနှင့်ကြီးကြီးစု စတင်ဝင် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

စကားနည်းသလောက်၊ မျက်နှာတင်းသလောက် လက်သံ ပြောင်လှသော ကိုကိုသည် အိမ်ပြောင်းလာပြီး လေးငါး ခြောက်လအတွင်းမှာပင် ရန်ခဏခဏဖြစ်တာ သူမ ကြားရတော့ အံ့ဩလှလေသည်။ လမ်းထိပ်က အဖွဲ့ တွေနှင့် ဟိုဘက်ကမ်းက လူစုနှင့် သူမတို့ ကျောင်းနားက အုပ်စုနှင့်

စသဖြင့် သူနှင့် ရွယ်တူတန်းတူတွေနှင့် ရန်ဖြစ်လွန်းသော ကိစ္စရပ်မှာ ကိုကိုသည် စိတ်ဆတ်လွန်း၊ ဒေါသကြီး လွန်း ဖြစ်ပင်။

သူက ရန်စတာမဟုတ်ပေမယ့် မှန်တင်းနေသော သူပုံစံက ရွယ်တူချင်း ရန်စချင်စရာ ဖြစ်နေတတ်ကာ ရန်စ လာသူတိုင်းကို လည်း သူကတွေ့ရာ နေရာ၊ ကြုံရာအချိန် မရွေးဘဲ တုံ့ပြန်တတ် ပါသည်။ ရန်ဖြစ်တတ်သူအများစုက အုပ်စုနှင့်ဖြစ်ကာ ကိုကိုကတော့ တစ်ယောက်တည်းပင်။ ဒါပေမယ့် လက်သံပြောင်သောကိုကိုက ရန်ပွဲ တော်တော် များများမှာ သူပဲနိုင်တတ်ကာ ချွံ့လို့ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် တွေနဲ့ ပြန်လာခဲ့ရင်လည်း ဘယ်တော့မှ ညည်းညူခြင်းမရှိဘဲ အသံတိတ် အခန်းအောင်းနေတတ်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် ရန်ဖြစ်လာရင် ကိုကို နိုင်နိုင်ခွံ့ခွံ့ အမြဲ အသံထွက်နေတာတော့ ကြီးကြီးစုပင်။

“ရန်ဖြစ်လာပြန်ပြီလားဟင် သားစိုး၊ မေစုကို သတ် နေတာလား”

“ငါစိတ်ဆင်းရဲပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို နင်မဆင်ခြင်

နိုင်ဘူးလား သားစိုးရယ် ဟင်”

စသည်ဖြင့် ရေရွတ်မြည်တမ်းတတ်ကာ၊ ဆူသည့်အခါ ဆူ၊ ငိုသည့်အခါ ငိုဖြင့် ကိုကိုကို ရန်မဖြစ်အောင် ချောတလှည့်၊ ခြောက် တခါ ဆိုပေမယ့် ကိုကိုကတော့ သူ့ထုံးစံကို မပြင်ပေ။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကြီးကြီးစုကို ချစ်တာတော့ သူမသိပါသည်။ ကြီးကြီးစုကို မေ့လို့ခေါ်သောကိုကိုသည် ကျန်သော ကိစ္စရပ် များမှာ တော့ ကြီးကြီးစုပြောသမျှ နားထောင်တတ်ပါသည်။ သူ့ကြောင့် ကြီးကြီးစုငိုလျှင် ကြီးကြီးစုရဲ့ မျက်ရည်တွေကို တွေတွေ ကြီးကြည့် နေတတ်သည်။

ကြီးကြီးစုနှင့် ယုယမေမေကလည်း ကိုကိုကိုဆို ငုံ့ထား မျှီထားမတတ် ချစ်လေသည်။ ပြီးတော့ ယုယမသိစေချင်သော ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတစ်ခုကိုလည်း ကိုကိုမရွံ့ချိန်မှာ မေမေနှင့် ကြီးစုတီးတီး ပြောဆိုတတ်ကြပါသည်။ ထိုစကားသံ တွေကို တခါတရံ တစွန်းတစကြားမိသော်လည်း ဘာရယ်လို့ သူမ လုံးစေ့ ပတ်စေ့ မသိတတ်ခဲ့ပေ။

“နုနု ဝိုက်တဲ့ဒဏ်တွေကို မမစုခံနေရတာပေါ့ ဝေရယ်။ အဖေမပေါ်တဲ့ ကလေးဆိုတဲ့ စကားကို လုံးဝမခံနိုင်ရာတ

သားစိုးခုလို ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ ဘဝ ရောက်ရတော့တာ”

“သားကြီးက ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ သိပ်လိမ္မာပြီး မမစုကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကလေးပါ မမစုရယ်”

မေမေနှင့် ကြီးကြီးစုလိုပင် သူမလည်း ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းသာရှိသော ဘဝမှာ သူမကိုကိုကို သူငယ်ချင်းလို၊ အစ်ကိုလို ဦးလေးလို ချစ်ခင် တွယ်တာသည့်ပြင် ခုနှစ်တန်းနှစ်က စလို့ သူမကို စာသင်ပေး သောကိုကိုကို ဆရာ တစ်ယောက်လိုလည်း ကြောက်ရပါသည်။ ဉာဏ်ကောင်းပေမယ့် အပျင်းထူအဆော့မက်လှသော သူမတစ်ယောက် ကိုကိုကိုကြောက် ကာ စာတွေကုန်းကျက်သဖြင့် အဆင့်တွေ တက်လာတော့ မေမေနှင့် ကြီးစု တပြုံးပြုံးနှင့် သဘောတွေကျနေပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ငယု မင်းရီပို့ကစ်ရပြီ မဟုတ်လား ငါ့ကို ပြစမ်း”

သူမသည် ကိုကို ရီပို့ကစ်ကိစ္စမေ့နေပါစေဟု ဆုတောင်းရာမှ ဆုတောင်းမပြည့်သဖြင့် ဝမ်းနည်း ကြောက် စွံ့စွာ လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ခြေတုန် လက်တုန်နဲ့ ပြစမ်း အဆင့် ဘယ်လောက်လဲ”

အဆင့်တစ်ဆယ်ကျော်လျှင် အလွန်စိတ်ဆိုးတတ်သော ကိုကိုကို ကြောက်လှတာမို့ “ဆယ့်နှစ်ပါ” လို့ပဲ စိတ်ထဲက တီးတိုး ဖြေမိပါသည်။

“ကြည့်စမ်း အဆင့်ဆယ့်နှစ်တောင်ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့လက အဆင့် ခုနှစ်ကနေ အခုဆယ့်နှစ်ထိ ဖြစ်သွားတယ် ဟုတ်လား ငယု။ ငါ မင်းကိုဘာမှာထားသလဲ ပြောစမ်း”

“အဆင့်တစ်ကနေ ငါးအတွင်း ဝင်ရမယ်လို့ ပြောထားပါတယ် ကိုကို”

“အဲဒါ အခုဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ ငယု။ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ် သိလား ပြော”

“သိ သိပါတယ် ကိုကို။ ယုစာမေးပွဲ မဖြေခင် ဟိုဘက် အိမ်က ပိစီနေမကောင်းလို့ သူ့ကို သနားပြီး သူပျော်အောင် ယုသွားဆော့မိလို့ပါ။

“အခု မင်းအဆင့်ကျသွားတော့ ပိစီကဘာလာလုပ်ပေး နိုင်လဲပြော။ ကဲ အဆင့်တစ်ဆယ်ကျော်ရင် ဘယ်လိုအပြစ်

ပေးခံ ရမယ်ဆိုတာ သိပြီးသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ မတ်တပ်ရပ်ရင် မျက်ရည်ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျ
လာတော့ ကိုကိုက ထပ်ဆူပါသည်။

“လူတွေ့လိုက်ရင် အမြဲတမ်း မျက်ရည်နဲ့ မျက်ပေါက်
နဲ့ မသိရင် ငါ့ကိုသေလုအောင် ကြောက်တဲ့ပုံမျိုးနဲ့ ပြီးရင်
အမြဲတမ်း ကွယ်ရာမှာ စိတ်ထင်ရာလုပ်တယ်။ ဆော့မယ်၊
စားမယ် ဒါပဲ။ လူက လူကြီးတိုင်း ဖြစ်နေပြီ။ စိတ်က ကလေး
စိတ်”

အဆင့် ငါးကျော်ရင် ကိုကိုပေးတဲ့အပြစ်က နာရီ
ဝက်တီတီ မတ်တပ် ရပ်ရပါသည်။ အဆင့်တစ်ဆယ်ကျော်ရင်
တော့ တစ်နာရီ တီတီ ဖူးထောက်ရပါသည်။ သူမကလည်း
သူမပဲ။ ပိစိဆီသွားပြီး အဆော့မက်မိတာကိုး။ သူမ ဆက်တီခုံ
တွေ့ဘေးမှာ ဖူးထောက်တော့ ကိုကိုက သူမနှင့်ဝေလှမ်းလှမ်းက
ခုံမှာထိုင်ပြီး စီးကရက်သောက် နေပါသည်။

သူမရေလည်း ငတ်သည်။ ဝိုက်လည်းဆာသည်မနက်က
ကြီးကြီးစုဆီမှာ ထမင်းကြော်လာစားတာ စားကောင်းသဖြင့်

အများကြီး စားလိုက်မိသည်။

ကျောင်းက ပြန်လာတော့ မေမေထမင်းစား
စောင့်နေတာတောင် သူမငိုက်မဆာလို့ ထမင်းမစားဘဲနေခဲ့
သည်။ ခုကျတော့မှ သူမငိုက်ထဲက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်လောက်
အောင် တလိမ့်လိမ့် ဆာလောင်နေခဲ့တာမို့ သူမချွေးတွေစို့ကာ
ခေါင်းတွေမှူးလာပါသည်။ “တစ်နာရီရယ် မြန်မြန်ပြည့် ပါတော့”

ကိုကိုကို ကြည့်မိတော့ စီးကရက်ဖွာရင်း စာအုပ်
တစ်အုပ် ဖတ်နေတာ တွေ့ရပါသည်။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်
ကျော်ကျော်မှာတော့ သူမလုံးဝမဟန် နိုင်တော့ဘဲ ဒူးထောက်
လျက်မှ ရွေ့ကိုကုန်းကာ လဲကျသွားပါသည်။

“ဟာ ဟေ့ကောင် ငယု ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူမဆီသို့ ကိုကိုလျှင်မြန်စွာ ရောက်လာကာ ပွေ့ချီပြီး
သူ့ခုတ်ဆီမှာ ညင်သာစွာ ချပေးပါသည်။

“ငယု သက်သာရဲ့လား၊ ငယု ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အား ယုငိုက်အောင့်တယ်ကိုကို။ ခုနက ငိုက်အရမ်း
ဆာပြီး တော့ ထိုးအောင့်လာတာ”

“ဘာငိုက်အရမ်းဆာတယ်။ နှစ်နာရီတောင်ထိုးပြီး

မင်းအခုထိ ထမင်းမစားရသေးဘူးလား။

“မစားရသေးဘူး”

“ဟာကွာ ငါ့ကို မင်းဘာဖြစ်လို့ မပြောသလဲ ငယုရာ”

ကိုကိုက ချက်ချင်းပင် မိုင်လိုတစ်ခွက်ဖျော်ကာ

ကိတ်မုန့်နှင့် သူမကို ကျွေးပါသည်။

“ဒါ အရင်စားငယု ဖြည်းဖြည်းစား။ ဒါစားပြီးမှ

မင်းထမင်း စားနော်။ ထမင်းချက်ချင်းစားရင်း မင်းဗိုက်ပို

အောင့်မှာ”

သူမက ကိတ်မုန့်ကို အငမ်းမရစားရင်း မျက်ရည်

စီးကြောင်းတွေနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကိုကိုက သူမခေါင်းကို

တစ်ချက်ပုတ်ကာ ချစ်စနိုး ပြုံး ကြည့်နေတုန်း ဖုန်းသံမြည်လာ

ပါသည်။

မေမေနှင့်ကြီးကြီးစုက အပြင်သွားနေတုန်းမို့ ကိုကိုပဲ

ဖုန်းကိုင်ပါ သည်။

“ဟလို အမိန့်မို့ပါ”

“ . . .

တဘက်က ဘယ်သူက ဘာပြောသည်တော့ မသိပါ။

ကိုကိုမျက်နှာ တင်းမာ မဲမှောင်လာပါသည်။

“ဟေ့ကောင် လုံးဝ စာရင်းမရှိဘူး။ ငါသွေးကြောင်
တတ်လား။ မကြောင်တတ်ဘူးလား သိချင်ရင် ငါနဲ့ဖွဲ့ခဲ့ဖူးတဲ့
ကောင်တွေ တစ်ကောင်ချင်းစီ မင်းလိုက်မေး။ ငါ့ရာဇဝင်
လိုက်စစ်ကြည့်”

“.....”

“အေး အုပ်စိုးမိုးဆိုတဲ့ကောင်က လုံးဝအချိန်မရွေးဘူး။
နေရာ မရွေးဘူး။ ဒါပေမယ့် သည်နေ့ချိန်းတာတော့ လုံးဝ
ဆောရီးပဲ။ အခု လုံးဝ မအားဘူး။ မကျေနပ်ရင် နောက်နေ့
မင်းတို့ကြိုက် သလောက်သာ အုပ်စုဖွဲ့ခဲ့။ ငါကတော့ Don't
care ပဲ။”

.....

“မင်းတို့ လန်းတာတွေ၊ မလန်းတာတွေလုံးဝ
စိတ်မဝင်စား ဘူး။ သည်အချိန် သိကြားမင်း ဆင်းလာပြီး
ခိုင်းရင်တောင် ငါဘယ်မှ သွားဖို့စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ဒါပဲဟေ့ကောင်၊
သည်နေ့အဖို့ ဘာအကန့် မှလာမနွယ်နဲ့တော့။ ငါ့ဆီ ဖုန်းထပ်
ဆက် ရင်လာထပ်နွယ်ရင် နောက်နေ့ ကျော်မကောင်း

ကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်ဖို့ ငါ့ဒေါသက တာဝန်ယူလိမ့်မယ်။
ကြည့်နေ ဟုတ်လား”

ကိုကို ဒေါသတကြီး ဖုန်းခွက်ကို ဆောင့်ချကာ သူမကို
ကျောခိုင်း၍ ခဏမျှရပ်နေပါသေးသည်။ ပြီးမှ သူမဘက်လှည့်
လာကာ “ကိုကို ဒေါသတွေ ငယုနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ မိုင်လို
ကုန်အောင် သောက်၊ ခဏနေရင် ထမင်းစားရမယ် ဟုတ်ပြီလား၊
ဗိုက်အောင့်တာ သက်သာလား” လို့ ဂရုတစိုက် မေးပါသည်။

“သက်သာတယ်ကိုကို မအောင့်တော့ဘူး”

“ဒါဖြင့်လာ ကိုကို ငယုအတွက် ကာတွန်းကား
အသစ်တွေ ဝယ်ထားတာမို့တယ်။ အတူတူ ကြည့်ကြမယ်”

“ဟယ် တကယ်”

“နေမကောင်းလို့ အပြစ်လျှော့ပေးလိုက်တာသိနော်။
နောက်တစ်ခါဆို လုံးဝမရဘူး။ မနက်ဖြန်ကစပြီး စာသင်ချိန်ကို
တစ်နာရီတိုးမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

ကာတွန်းကားကြည့်ရတော့မှာမို့ ပြုံးခွင်နေသော
မျက်နှာလေးက စာသင်ချိန်တိုးမယ်လည်းဆိုရော လေလျော့

သွား သော ပူဖောင်းလေးလို ရဲ့သွားတာကို သူရယ်ခင်မိတာ
နှုတ်ခမ်း ထောင့်စွန်း ကွေးရုံလေး ပြုံးလိုက် ပါသည်။

အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကလေးဆန်လှသောသည်
ကောင်မလေးသည် နာကြည်းစရာများသော သူ့ဘဝရဲ့
တစ်ခုတည်း သော လေပြေလေး၊ မာကျောသော သူ့ဘဝရဲ့
တစ်ခုတည်းသော နူးညံ့ပျော့ပြောင်းမှုလေး၊ အရာရာကို
ဂရုမစိုက်တတ်သော သူ့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဖြူစင်နူးညံ့
လှသည့် အာရုံလေးဖြစ်ပါသည်။

x x x x

အခန်း (၄)

ယုယုနှစ်တန်းအောင်တော့ တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့ တတိယဆုကိုပါ ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့တာမို့ အဲသည့်နေ့က ကိုကိုနဲ့ တစ်နေ့တုန် လျှောက်လည်ခဲ့ရတာက သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးရဲ့ အပျော်ဆုံးနေ့ပါပင်။

ကိုကိုက မေမေ့ဆီခွင့်ပန်ကာ သူ့မကိုသူ့လှစ်ကား အမဲပေါ် တက်ခိုင်းတော့ သူ့မဆွေ့ဆွေ့ခုန်မတတ် ပျော်သွားခဲ့ ပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုက သူ့မကို ပလာဇာကိုခေါ်သွား ပါသည်။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော နေရာလည်းဖြစ်၊ ငေးမောစရာတွေကလည်းများ၊ လူတွေကလည်း ကြိတ်ကြိတ် တိုးနေရာ သူ့မမှာလူကွဲမှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် ကိုကိုလက်ကို

ကျပ်နေအောင် ဆုပ်ကိုင် ထားရပါသည်။

ကိုကိုက သူမတို့အရွယ်ဝတ်သည့် တီရှပ်ရောင်စုံလေးတွေ နှင့်၊ စကစ် အရွယ်လေးတွေ အများကြီးဝယ်ပေးပါသည်။ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဝယ်ကာ သူမကိုကြိုက်လား၊ လိုချင်လား တခွန်းမမေး ပေမယ့် ကိုကိုဝယ်ပေး သမျှလေးတွေကို သူမကြိုက်နှစ်သက် လှပါသည်။ သူဝယ်ပေးချင်တာတွေ ပြီးတော့မှ သူမကို “ငယု လိုချင်တာတစ်ခုပြော၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ပေးမယ်” လို့ သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပါသည်။ သူမကလည်း စောစောကတည်းက သွားရေကျနေသည့် Pooh ရုပ်အကြီးကြီးကို အချိန်မဆိုင်းဘဲ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပါသည်။ အပြန်ကျတော့ သူမမှာ အရုပ်ကြီးကို ဖက်လိုက်၊ အကျီတွေ စကစ်တွေကို ကြည့်လိုက်ဖြင့် သွားမစေ့နိုင် အောင် ပြုံးပျော်လာပါသည်။ သူမပျော်နေတာကို ကိုကိုကကျေနပ်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း “ငယု နောက်နေ့တွေကျရင် သည်အကျီနဲ့ စကစ်တွေပဲ ဝတ်တော့။ ဟို ပွပွ ဖားဖားကြီးတွေ မဝတ်နဲ့ ကြည့်မကောင်း ဘူး” လို့ အမိန့်ပေးပါသည်။

အဲသည်ကစလို့ သူမရဲ့ပွပွဖားဖားရုပ်အကျီကြီးတွေနှင့်

စကမ် ကားကား ကြီးတွေအနားရသွားပါသည်။ ကိုကိုဝယ် ပေးသော အဝတ်အစားတွေ စဝတ်သည့်နေ့က မေမေနှင့် ကြီးကြီးစုက သဘောကျမဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။

“ကြည့်ပါဦး မမစုရယ်။ သားကြီးကဝယ်ပေးတတ် လိုက်တာ။ ဝေတောင် ကိုယ့်သမီးကို ကလေးပေါက်စနလို မှတ်ပြီး ပုံမကျပန်း မကျတွေပဲ ဆင်ပေးနေမိတယ်။ ခုသားကြီး က သူညီမကို ဆင်ပေး လိုက်တော့မှပဲ ငါ့သမီးလေးသည် အရွယ်တောင် ရောက်နေ ပြီလို့ သတိပြုမိတော့တယ်”

“မိဘဆိုတာ သည်လိုပါပဲဝေရယ်။ ကိုယ့်သားသမီးကို အမြဲအရွယ် မရောက်သေးဘူးပဲ ထင်တာ။ မမစုတောင် သားစိုးကို ကလေးပေါက်စနလိုပဲ မြင်မိတယ်။ ဟင်း ဝေ့သူငယ်ချင်းနုနုကတော့ သားသမီးကို မခင်တွယ်တဲ့ ဘဲမ။ သားအတွက် ငွေကိုလိုလေသေး မရှိ ရှာပြီး ပို့ရင်ပဲ သူ့တာဝန် ကျေနပ်ပြီ ထင်တာ။ ငွေဆိုတာ မမစုမှာ ရှိသားပဲ သူ့ဆီက မလိုပါဘူး။ သူ့ဆီကလိုနေတာ သားစိုးအတွက် မိခင်မေတ္တာ ဆိုတာ သူမစဉ်းစားမိဘူး။ ဖခင်မရှိတဲ့ကလေးကို အမိလိုရော အဖလိုပါ ကြင်နာစောင်ရွှောက်ဖို့ မတွေးတတ်ဘူး။ မိန်းမမိုက်

မိန့်”

“နုနုက သားကိုသိပ်ချစ်ပါတယ် မမစုရယ်။ သူ မြန်မာနိုင်ငံ ကို ရွက်လို့ နာလို့ ပြန်မလာတာပါ။ သားကြီးနဲ့ လည်း အတူနေချင် ရွာပါတယ်။ သားကို ဟို ပို့ဖို့ပြောတော့ မမစုက လက်မခံပဲနဲ့။”

“သူ့လို မိန်းမပေါ့ဆီ သားစိုးကို လွတ်ဖို့ မမစု ဘယ် စိတ်ချပါ့ မလဲ ဝေရယ်။ ဒါပေမယ့် သားစိုးက သိပ်သွား ချင် တာဆိုရင်တော့ မမစုက လွတ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် သားစိုးက လုံးဝမသွားချင်ဘူး။ သူ့အမေကို သူ့သိပ်စိတ်နာ နေတာလေ။”

“ဝေ့ သဘောကို ပြောရရင် သားကြီးကို အမေတို့ စိတ်မနာ ဘဲ အမေ့ဆီလိုက်သွားဖို့ မမစု နားချပေးရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါဆိုနုလည်း သိပ်ဝမ်းသာမယ်။ သားကြီးကလည်း ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်း သွားနိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ခုလို သားကြီး စိတ်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မာကျောနေတာ ဝေစိတ် မကောင်းဘူး မမစုရယ်။ နုဟာ ငယ်စဉ်အချိန်မှာ ပွေ့ခဲ့ရွှပ်ခဲ့လွန်းလို့ သားကြီးကို အဖေ မပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့ရတဲ့အထိ မိုက်မဲခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ခုသူ

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သားကြီးအတွက် အချိန်မရှိသမျှ ပိုက်ဆံ
တွေရှာပြီး ပို့ပေးနေခဲ့တာဟာ သူ့ရဲ့ကြီးမားတဲ့ မိခင်မေတ္တာ
ပဲပေါ့ မမစုရယ်။ မမစုနဲ့ သားကြီးဟာ မိဘအမွေနဲ့သည်
တစ်သက်ပူပင်စရာမလိုအောင် ပြည့်စုံပေမယ့် သူကသား
အတွက် ပေးချင်နေခဲ့ တာကိုး။ သားကြီးသူ့ကို စိတ်နာနေတာ
သိရလို့ ဝမ်းနည်းပြီး ဝေခံဖုန်းဆက်တိုင်း သူငိုရှာတယ်
မမစုရယ်”

“ဝေပြောတော့လည်း ဝေသူငယ်ချင်းဘက်က
အမှန်ပေါ့။ မမစုလည်း ကိုယ့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးကို
ဘယ်သံယောဇဉ် မရှိဘဲ နေပါ့မလဲ ဝေရယ်။ သူ့သားစိုးကို
မွေးပြီးပြီးချင်း မမစုလက်ထဲ ထည့်ပြီး အမေခိုတကို
ထွက်သွားတဲ့ အထိ မမစုခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ခုပဲ
သားစိုးအသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ် ရှက်လို့ ဆိုပြီး
မြန်မာနိုင်ငံကို လုံးဝပြန် မလာဘဲ ဟိုနိုင်ငံသား အဖြစ်
ခံယူလိုက်တာကိုတော့ မမစုစိတ်ဆိုး တယ်။ အမှန်ဆို
သားစိုးငယ်ငယ်က သူ့သားနဲ့ အတူနေပြီး ခုလိုအချိန်မှာမှ
သားအမိ နှစ်ယောက် နိုင်ငံခြားအတူ သွားပြီး တစ်သက်လုံး

ဟိုမှာပဲနေတာမျိုး လုပ်ရင်လည်း ရတာပဲ။ ပက်ပက် စက်စက် မှားခဲ့ပြီးတော့မှ ရှက်လို့ဆိုပြီး အဝေးကို သွားတော့ သည်ဒက်ကို သားစိုးလေးပဲ ခံရတာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင် ရဲ့ကဲ့ရဲ့ ထိုးနှက်တဲ့ စကားတွေကို မမရဲ့ရဲ့ ငွေကြေးဥစ္စာတွေနဲ့ လည်း ကာကွယ် လို့မှ မရနိုင်ခဲ့တာပဲလေ။”

အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဖြူစင်သည်ပဲ ပြောရမလား။ နံ့တယ်လို့ပဲ ဆိုရမလားသိသည့် သူမတစ်ယောက်ခုလို့ သူမရွေ့မှာ မေမေနှင့်ကြီးစု သတိလက်လွတ်ပြောနေတာကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ကြားမိမှာပဲ ကိုကိုဟာ သိပ်သနားစရာကောင်း တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ သိခဲ့ရပါသည်။

အတိတ်ကာလက မသာယာသော အကြောင်းအရာ များကြောင့် ကြီးကြီးစုစုမှာ မေမေနှင့်စကားပြောပြီးပြီးချင်း သွေးတိုး သလိုလို၊ ခေါင်းမူး သလိုလို ဖြစ်သွားတာကြောင့် ဆရာဝန်တောင် ပင့်လိုက်ရပါသည်။ မေမေက ဆရာဝန်နှင့် စကားပြောကြီးစုကို ပြုစုပြီး အပြင်ထွက်သွားတာကြောင့် သူမ တစ်ယောက်တည်းအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုဝယ်ပေးထားတာသော pooh ရုပ်နှင့် ဆော့ဖို့

လုပ်နေစဉ်မှာ တံခါးဝမှာကို ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်လာသဖြင့်
သူမကြောက်လန့် တကြားအော်မိပါသည်။

“ငယုငါပါ။ မမှတ်မိဘူးလား”

မှတ်မိပါသည်။ သူမအော်တာက ကိုကိုမျက်နှာပေါ်က
ဖူးယောင် ညိုမဲပြီး ပေါက်ပြဲကာ သွေးထွက်နေသည့် ဒဏ်ရာ
တွေကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ခုနက ဆရာဝန်ကားတွေ့လိုက်လို့၊ မေ့နေမကောင်း
ဘူး လား။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါ့ကိုတွေ့ရင် မေ့ရောဂါတိုးမှာစိုးလို့
မင်းဆီလာတာ ငယု”

“ကြီးကြီးစုသွေးတိုးတာကိုကို။ မူးတယ်လို့ ပြောတယ်။
ကိုကို အရမ်းနာနေလားဟင်။ ယု ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှမလုပ်နဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာလုပ်မယ်။ သည်ဒဏ်ရာ
တွေလောက်တော့ အပျော့ပေါ့။ ငါ့ရင်ထဲက ဒဏ်ရာကို
မမှီပါဘူး”

ကိုကိုကမီးဖိုထဲသွားကာ ရေခွေးထည့်လက်ကိုင်ပုဝါကို
ရေခွေးထဲစိမ်၊ ညှစ်ပြီးသူ့အနာတွေကိုဆေးကြော ကြပ်ထုပ်ထိုး
ပါသည်။ပြီးတော့ သူ့ဘာသာ ဆေးတွေထည့်ပြီး သူ့မတို့

ညွှန်ခန်းတ ဆိုဖာပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

သူမ ကိုကိုသွားတဲ့နေရာတိုင်းကိုလိုက်၊ ကိုကိုလုပ်သမျှ
ငေးကြည့်ပြီး ကိုကိုအိပ်ပျော်သွားတော့မှ ကိုကိုကို သနား
လွန်းစွာ ငိုမိပါသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုအိပ်ပျော်တာ
တကယ်ဟုတ်မဟုတ် သူလက်ကို မသိမသာလုပ်ကြည့်သည်။
တကယ်အိပ်ပျော်နေတာ သေချာတော့မှ မီးဖိုထဲပြေးဝင်ကာ
ရေခွေးတွေလေ့ထဲထည့်ပြီး ခုနက ကိုကိုလုပ်သလို လုပ်ပေးဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ကိုကိုက ဘာမှ မလုပ်နဲ့ဆိုပေမယ့်
ယုကလုပ်ပေးချင်လို့ပါ ကိုကိုရယ်။လက်ကိုင်ပဝါခွေးခွေးကို
ကိုကိုဒဏ်ရာတွေပေါ်အသာတင်ပေးတိုင်း ကိုကို နိုးသွားပြီး
ဆူပူမှာကို သူမကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ အကြာကြီး လုပ်ပြီးမှ
သူမလည်း မောမောနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်
သွားပါသည်။

x x x

အခန်း(၅)

မျက်နှာပေါ်ကဒဏ်ရာတွေ နာကျင်စွာနဲ့ နိုးလာတော့ သူအိပ်နေတဲ့ ဆိုဖာရဲ့အောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး အိပ်နေတဲ့ ယုလေးကိုတွေ့ရတော့ သူ့အံ့ဩသွားပါသည်။ သူမလေးရဲ့ လက်ထဲမှာ လက်ကိုင်ပုဝါအစိုလေးကို ကိုင်ထားပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာလည်း ရေခွေးလေ့ကိုတွေ့ရတာမို့ သူအိပ်ပျော် နေတုန်း သူ့အနာတွေ ကို ရေခွေးဖျတ်ပေးနေတာကို သိခဲ့ရတာ သနားသွားပါသည်။

သူ့ဘဝမှာ သူ့ကိုတုန်အောင်ချစ်သော ကြီးတော်ဖြစ်သူ ဒေါ်စုစုထွန်း သူ့အခေါ် မေစုပေါ့လေ၊ မေစုကလွဲရင် ချစ်စရာ၊ သံယောဇဉ်ရှိစရာမရှိဘူးလို့ မှတ်ယူထားခဲ့ရသမျှ သည်ကောင်မ လေးနဲ့တွေ့တော့မှပဲ မဖြစ်စဘူး သူ့စိတ်တွေ နူးညံ့လိုက်၊

ပျော့ပြောင်း လိုက်၊ ချစ်စနိုးဖြစ်လိုက်နှင့် ရှိခဲ့ရပါသည်။

သူ့ထက်အသက်များစွာ ငယ်သော ကလေးမလေးသည် သူ့အပေါ် ဆိုးဖို့စွာဖို့ ဝေးလို့ သူ့ကိုဆိုတုန်အောင်ကြောက်ပြီး သူ့ပြောသမျှနားထောင် ရွာပါသည်။ သံယောဇဉ်တွယ်စရာ ညီအစ်ကို မောင်နှမမရှိသော၊ တောင်းလည်းမတောင်းတဖူး သော သူ့အတွက် ညီမအရင်းလေးတစ်ယောက် ရလိုက်သလို ရှိပေမယ့် ခံစားချက်ကို မဖော်ထုတ်ဘဲ သူ့ဝသီအတိုင်း မျက်နှာ ကြောတင်းတင်းနှင့်ပဲ သည်ကလေးအပေါ် သူ့ဆက်ဆံ ဖိပါသည်။

ဟိုတစ်နေ့ကလည်း သူ့ဒဏ်ပေးလွန်သွားလို့ သူမလေး လဲကျသည်အထိဖြစ်တော့ သူ့ရင်ထဲ ကျင်နေအောင်နာပါသည်။ ဒါကြောင့် ချိန်းပွဲကိုပင်မသွားတော့ပဲ သူမလေးအနားမှာပဲ နေပေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့ရန်ဖြစ်တဲ့ သူ့တွေ့ရဲ့လောကမှာ ချိန်းပွဲကို မသွား လျှင် ငကြောက်၊ သွေးကြောင်သူစသဖြင့် သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ခံရကာ အဟားခံရပေမယ့် အဲဒါတွေကို မမူ လောက်အောင်ပဲ သူ့ဖြစ်သွားခဲ့ရ ပါသည်။ သည်ကောင်မလေး ကို အလေးအနက်ထားမိပေမယ့် သည်ကလေးမလေးရဲ့

အမေကိုတော့ သူခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ဆက်ဆံပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ယုယအမေဒေါ်ဝေဝေသည် သူ
အင်မတန် မုန်းတီးနာကျင်ရတဲ့ သူမိခင်ဒေါ်နုနုထွန်းရဲ့ မိတ်ဆွေ
ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ မအေအပေါ်သည်လောက် မုန်းတီးရ
သလားလို့ ကြားတဲ့သူတွေအပေါ် စိတ်ပျက်ရွံ့ရွာ သွားခဲ့ရင်
လည်း သူမမူပါ။

ကိစ္စရပ်တိုင်းဟာ အကြောင်းတရားရှိလို့ အကျိုး
တရား တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရတာချည်းပင်။ ခုလည်း သူ
မိခင်ဖြစ်သူအပေါ် နာကျင် မုန်းမုက်တာ နာကျင်စေလောက်
သော အကြောင်းတရားတွေက သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး
ပြည့်နှက်ခဲ့၍ပင်။

“အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးတဲ့ကလေး” ဆိုတဲ့စကားရဲ့
အဓိပ္ပာယ်ကို မသိနားမလည်သေးတဲ့ အရွယ်အထိတော့
သူ့ဘဝဟာ နေပျော်စရာ ကောင်းခဲ့သည်။ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့
ကျောင်းကို အကောင်းဆုံး ကားကို စီးပြီး ကျောင်းတက်တာ
ကြီးတော်ရဲ့ ဂရုစိုက်ယုယမှုတွေနဲ့ သူပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့ကျောင်းအပ်တိုင်း မိဘနာမည်နေရာမှာ

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ သူ့အဘိုးနဲ့ အဘွားနာမည်တွေ ထည့်တာ၊ သူ့များတကာတွေမှာ အဖေအမေတွေရှိပြီး သူ့မှာတော့ ကြီးတော်ပဲ ရှိတာကို သူ့သတိပြုနိုင်တဲ့အရွယ် တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ အပျော်တွေ လျော့ပါး ခဲ့ရပါသည်။

သားအမေနဲ့အဖေက ဟိုအဝေးကြီးမှာ အလုပ်တွေ သွားလုပ်နေတာလို့ မေစုပြောစဉ်က သူယုံခဲ့သော်လည်း သူဖုန်း ပြောရင်အမေနဲ့ပဲပြောရတာ အဖေရောလို့မေးရင် အမေ့အသံ ဖုန်းထဲမှာ တိတ်သွားခဲ့တာ၊ ရွယ်တူတွေရဲ့ “အဖေမရှိတဲ့ ကောင်ပါကွာ” ဆိုသော နှိမ့်ချစကားသံတွေနဲ့ ရင်းနှီးခဲ့ရတာ တွေ အဆုံးမှာတော့ သူ့ဘဝအကြောင်း၊ သူ့လူဖြစ်လာခဲ့ရပုံ တွေကို လုံးဝသိနားလည် သွားကာ သူစိတ်တွေမာကျော ခက်ထန်ခဲ့ရပါသည်။ အမေဖြစ်သူကို သူလုံးဝဖုန်းမပြောတဲ့ အပြင် သူ့ကို လူ့လောကထဲခေါ်လာတဲ့ အတွက် ရော၊ သူ့အနားမှာ မနေခဲ့တဲ့အတွက်ရော သိပ်နားကြည်းမုန်းတီးသွား ခဲ့ပါသည်။

သည်တော့ သူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လျစ်ကန်ကန်

မာကျောကျောနိုင်သော အရိုင်းအစိုင်းတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ် ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူက လူတွေအားလုံးကို မုန်းတီး သည်၊ နာကြည်းသည်၊ လူတွေနှင့် စကားပြောဖို့တောင် ဝန်လေ ပင်ပန်းသည်။

လူတွေက သူ့အားနည်းချက်ကို ဖိသည်။ စနောက်လှောင် ပြောင်သည်။ သူက အဲသည့်လူတွေကို အနာခံ၍ လက်နှင့် တုန်ပြန်သည်။ သည်လိုနှင့် သူသည် ရန်ပွဲပေါင်းများစွာနှင့် အသားကျရင်းနှီး လက်ယဉ်လာခဲ့သည်။

သူရန်မဖြစ်အောင် မေစုက တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် ပြောင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်တွေကို ပြောင်းလဲပေးခဲ့သော်ငြား တွေ့ထိရသမျှ ပတ်ဝန်းကျင်တိုင်းမှာ သူ့နာမည်ကြီးကာ ရန်စိန်ခေါ်သူတွေရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

သူ ထမင်းစားရေသောက်လောက်သာ သဘောထား သော ရန်ဖြစ်ခြင်း ကိစ္စအတွက် မေစုမျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျတာကို သူစိတ်မကောင်းသော်ငြား နာကျင်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝအနေ အထားနဲ့ သည်းမခံနိုင် စရာကောင်းတဲ့ ပတ်ဝန်း ကျင်နဲ့ ကြားထဲမှ သူ့ရှမ်းမထွက်နိုင်တော့ပြီ။

ခုလည်း ခွေခွေလေးအိပ်ပျော်နေတဲ့ ယုယရဲ့ မျက်နှာ
လေးပေါ်မှာ မျက်ရည်စီးကြောင်းလေးတွေ ခြောက်ကပ်နေတာ
ကို တွေ့တော့ သူရင်ထဲ တမျိုးတလေခံစားရပါသည်။
အိပ်ပျော်နေတဲ့ သူမလေးကို ပွေ့ချီကာ ဆိုဖာပေါ်တင်ပေးခဲ့ပြီး
သူတို့ အိမ်ဘက် ကူးခဲ့ချိန်ထိ ငိုထားပြီးအိပ်ပျော်နေတဲ့
မျက်နှာလေးက သူ့အာရုံထဲ ထင်ကျန်စွဲငြိနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

ဟိုတနေ့က မင်းဗိုက်အောင်လို့ ငါချိန်းပွဲကို မသွား
နိုင်တာကြောင့် သည်နေ့ပိုအဖဲခံခဲ့ရတာကို မင်းသိရင်
သည့်ထက်ငိုမှာ မဟုတ်လား ငယုရယ်လို့ သူ့စိတ်ထဲက မေးခွန်း
ထုတ်နေမိပါသည်။

xxx

xxx

အခန်း(၆)

သူမခွစ်တန်းရောက်တော့ ကိုကိုက စာသင်တာသာမကဘဲ အနေအထိုင်တွေပါ ချုပ်ခြယ်လာကာ လုံးဝဆော့ကစားခွင့်မပြုတော့ ပါ။ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြီးကောင်ဝင်ပြီ အပျိုဖြစ်လာသည့် အတွက် ကလေးတစ်ယောက်လို ဆော့ကစားချင်စိတ်တွေ လျော့ပါး လာတာ ဝန်ခံပါသည်။

ပြီးတော့ သူမဟာ ဟိုးအရင်နှစ်တွေက စာသင်ခန်းထဲမှာ မထင်မရှား ကျောင်းသူဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ကိုကိုကျေးဇူးကြောင့် စာတော်သော ကျောင်းသူအဖြစ် ထင်းရှူးလာခဲ့ပါသည်။ အတန်းဖော်တွေက အထင်ကြီး ခင်မင်သော၊ ဆရာဆရာမများက ချစ်ခင် အရေးပေးခံရသော ဘဝကိုလည်း သူမအရမ်းနှစ်ခြိုက်ခုံမင်ကာ စာကို ဟိုးယခင်ကထက်ပို၍

အပတ်တကုတ် ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။

သူမ ခုနှစ်တန်းနှစ်မှာ ကိုကို စက်မှုတက္ကသိုလ် စတတ်
ပါသည်။ သူ့ကျောင်းစာနှင့်သူ အရင်ကလောက် မအား ပေမယ့်
သူမကို တော့ အချိန်မရ အရယူ၍ စာမှန်မှန်သင်ပေးဆဲ
ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူမရယ်၊ မေမေရယ်၊ ကြီးကြီးစုရယ်
ပိုဝမ်းသာရသည့် အကြောင်းက ကိုကိုအရင်လောက် ရန်မဖြစ်
တော့သည့် အပြင် သူငယ်ချင်းတချို့တလေရလာသဖြင့်
စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ကာ ယခင်ကထက် အနည်းငယ်ပို၍
နူးညံ့လာသယောင်ရှိလာခြင်း ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် လုံးဝပြောင်းလဲသွားတာ၊ လုံးဝရန်မဖြစ်
တော့တာမျိုး မဟုတ်သေးပါပေ။ ကြီးကြီးစု ကျန်းမာဇောက
အရင်ကထက် ပိုမိုချို့ယွင်းကာ သွေးတိုး၊ ဆီးချိုအပြင်
နှလုံးရောဂါရဲ့ အရိပ် လက္ခဏာ တွေလည်း ထင်ဟပ်လာသဖြင့်
ကိုကိုက ရန်ဖြစ်ပြီးတိုင်း သူ့အိမ်သူ မပြန်ဘဲ သူမဆီရောက်လာ
တတ်ခဲ့ပါသည်။

သူမအခုတော့ ကိုကိုဒဏ်ရာတွေကို ကျင်လည်စွာ
ဆေးထည့်ပြုစုပေးတတ်ပြီ။ ကိုကိုဘဝအစရဲ့ အကျည်းတန်မှု

တွေကိုလည်း သိတတ်နားလည်ခဲ့ပြီ။

ဒါ့အပြင် သူမစိတ်တွေက ကိုကို့အပေါ်ကိုလည်း လှုပ်ရှား ယိမ်းယိုင် စွဲလန်းတတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဲသည်စွဲလမ်းမှု ကို တစ်ယောက်ယောက် သိသွားမှာလည်း ရှက်သည်။ ကိုကို သိသွားမှာလည်း ကြောက်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အားငယ် သလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ မုန်းတီးသလိုလို စသည့် အရွယ် ရောက်စပြုသူတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ခံစားရ ပါသည်။

ဒါပေမယ့် မေတ္တာဆိုတာ အသွားအပြန်ရှိသည်ဆိုတဲ့ ဘယ်ပညာရှိက ဆိုမိန့်ခဲ့မှန်း မသိသောစကားက သူမနှင့်ကိုကို ကြားတွင်တော့ မှားယွင်းခဲ့ပါသည်။ သူမဆီက သွားသော မေတ္တာ တို့သာရှိကာ ကိုကို့ဆီက ပြန်လာသော မေတ္တာတို့ကို တော့ သူမ မရရှိခဲ့ပါပေ။

သူမကျောင်းသွားကျောင်းပြန် ကောင်လေးတွေလိုက် တတ်တာ၊ ညည သူမတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကောင်လေးတွေ ဝစ်တာဝိုင်းဖွဲ့ တတ်တာတွေကို ကိုကိုက ဘာမှ ခံစားရဟန် မရှိပေ။ ဒါပေမယ့် ကိုကို့ဆီ ကောင်မလေးတွေ ဖုန်းဆက်တာ၊ မင်းသားလည်းမဟုတ်ပါဘဲမိတ်ဆက်စာတွေ ရောက်လာတတ်

တာကို သူမ အရမ်း မုန်းတီးမိ ပါသည်။ ဒါတောင် အဲသည့် အရာတွေ အပေါ် ကိုကို တုန်ပြန်မှုက ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှဘဲ အေးစက်စက် ဖြစ်နေတာကြောင့်သာ သူမ အမူအရာမပျက်အောင် ချုပ်တီးနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါ သည်။

သူမ ဆယ် တန်း အောင် တဲ့ အချိန် မှာ တော့ ကိုကိုကျေးဇူး ကြောင့် ဂုဏ်ထူးတွေ ဝေဝေဆာဆာပါတာ အားလုံး ပြုံးပျော် ကြည်နူးခဲ့ပါသည်။ ပြုံးခဲ့ ရယ်ခဲ့လှသော ကိုကိုတောင် မျက်လုံး တွေ နူးညံ့ကာ ပြုံးယောင်ယောင် အကြည့်ဖြင့် သူမကို ခပ်ကြာကြာ ငေးစိုက်ကြည့် နေခဲ့သဖြင့် သူမဘဝအတွက် ကြီးမားသော ဆုလာဘ် တစ်ခုကို ရလိုက်သလို ရင်တွေ တလှုပ်လှုပ် ခုန်ခဲ့ ရပါသည်။

ကိုကိုဆီက နူးညံ့တဲ့အကြည့်ကို ခဏလေးရလိုက်တဲ့ အခါမှာ ခံစားရတဲ့ ပျော်ရွှင်ရင်ခုန်မှုဟာ ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ စာမေးပွဲ အောင်လို့ ပျော်ရွှင်ရတာထက် ပိုတယ်ဆိုရင် အားလုံး က မိုက်မဲတဲ့ မိန်ကလေးလို့ အပြစ်တင်ကြမှာ သိပါလျက် သူမနှလုံးသား ခံစားမှုတွေက ပြင်းထန်နေခဲ့ပါသည်။ ဆယ်ကျော်သက် မိန်ကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ တိတ်တခိုး

အချစ်ဟာ မိုက်မဲပေမယ့် ဖြူစင်ပါတယ်။ အင်အားကြီးမား
ပြင်းထန်ပေမယ့် နူးညံ့ညင်သာပါတယ် ကိုကိုရယ်၊ ဒါကြောင့်
သီချင်းတွေထဲက “ငယ်ရွယ်သူမို့ အချစ်တစ်ခုသာ ကိုးကွယ်
အားထားရာ ထင်မှတ်သလိုပဲ” လို့ ဆိုကြတာပေါ့နော်။

သူမဟာ စိတ်ကြိုက် ဘာသာရပ်ကို ရွေးချယ်သင်ယူ
နိုင်ခွင့် ရှိပေမယ့် ကိုကိုကို မေးမြန်းတိုင်ပင်ခဲ့ပါသည်။

“ယု ဘာမေဂျာယူရမလဲ ကိုကို”

ကိုကိုရော မေမေတို့ ကြီးကြီးစုတို့လို ဆေးတက္ကသိုလ်ပဲ
တက်စေချင်မလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမကို ဘယ်လို အကြံပေး
မလဲလို့ရင် ခုန်စွာစောင့်နေမိသော သူမသည် ကိုကိုအဖြေ
ကြောင့် အားလျော့သွားခဲ့ပါသည်။

“မင်းကြိုက်တဲ့ မေဂျာကို ရွေးပေါ့ ငယု”

သူမသက်ပြင်းတစ်ချက်ချစ်ပြီး ညနေခင်းဟာ
ချက်ချင်း ပဲ ရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သွားသလို ခံစားရပါသည်။

ကောင်းပြီကိုကို၊ ယုကိုကိုလိုပဲ စက်မှုတက္ကသိုလ်
တတ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုက အခုနောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်း
သား ဆိုတော့ နောက်နှစ် ယု ကျောင်း တက်တဲ့အချိန်မှာ

ကိုကိုက ကျောင်းပြီးသွားပြီ ပေါ့။ အို အကြောင်းမဟုတ်၊
ဘူးလေ။ အဓိကက ကိုကို တတ်ကျွမ်း တဲ့ ဝါသနာပါဝ
ပညာရပ်ကို ယုသင်ယူချင်တယ်။ ကိုကို လိုအပ်ရင် ဝ
ကူညီအကြံပေးလို့ရအောင်ပေါ့။ အခြေအနေဝေးလို့
ကံကောင်း ခဲ့ရင်တော့ ယုနဲ့ကိုကိုအတူတူတွဲပြီး အလုပ်တွေ
လုပ်ကြမယ်လေ။

ဆေးတက္ကသိုလ်မတက်ပဲ စက်မှုကို ရွေးရကောင်း
မလားလို့ မေမေနဲ့ ကြီးကြီးစုအံ့ဩအပြစ်တင် ဆူပူနေကြရင်း
လည်း ယုဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငုံ့ခံမှာပေါ့နော်။

သူမရဲ့ကလေးအတွေးက သည်လောက်ပဲ ကျယ်ပြန့်မှု
ရှိကာ လောဘနည်းခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုနဲ့ အလုပ်အတူတွဲ
လုပ်ခွင့်ရှိရင် ပျော်စရာအကောင်းဆုံးဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်ရ
လိမ့်မယ်ထင်တယ်လို့ပဲ အဆုံးစွန်တွေးခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ ကိုကိုဘဝထဲကို အတင်းတိုင်း
ဝင်ဖို့ ကိုကိုအချစ်ကို မူယာမာယာတွေသုံးပြီး ရအောင်လုပ်ဖို့
ဆိုတဲ့ လောဘ ကြီးသော မဖြူစင်သော လုပ်ရပ်မျိုးကို လုပ်ဖို့
ဝေးလို့ သူမရဲ့ အတွေး ထဲမှာတောင် မရှိခဲ့ပါ။

ဒါပေမယ့် လှည်းစားတတ်သော၊ ကွေ့ကောက်သော၊
ကြိုတင် မြင်ခွင့်မရှိသော ကံကြမ္မာသည် သူမရဲ့ အတွေးတွေကို
ဟားတိုက်မွေ့နှောက် ပစ်ခဲ့ပါသည်။ ပြောင်းလဲမှုများအားလုံး
စတင် ရာက ကိုကိုနောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲပြီးတဲ့ အထိမ်းအမှတ်
ရန်ဖြစ် ပွဲကြီးမှ စတင်ခဲ့ပါသည်။

ရန်ပွဲပေါင်းများစွာဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကံကောင်းခဲ့သော
ကိုကို သည် ရပ်ကွက်ရုံးတွင် ခေါ်ယူသတိပေးဝန်ခံထိုးခိုင်း
တာက လွဲ၍ အခြားသော အရေးယူမှုများနှင့် မကြုံခဲ့ဖူးပါ။
ဒါပေမယ့် စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနေ့မှာ ကိုကိုတို့ကျောင်းက
ကျောင်းသာတွေနှင့် တခြားကျောင်းမှ ကျောင်းသားတွေ
အကြီးအကျယ်ရန်ပွဲကြီးတစ်ခုကို ဖန်းတီးခဲ့ကြပါသည်။
တဘက်ကျောင်းသားတွေက လက်နက် ပါတာကတစ်ကြောင်း
ရန်ပွဲက အလွန်ကြီးတာက တစ်ကြောင်း ကြောင့် ရဲတွေလာ
ရောက်ဖမ်းဆီးရသည်အထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ ပါသည်။

ကြီးကြီးစု နေမကောင်းဖြစ်နေအချိန်မှာ ရဲစခန်းက
ဖုန်းဆက်ချိန်နှင့် တိုးကာ မူးလဲကျသွားခဲ့ပါသည်။ သူမက
ကြီးကြီးစု ကို ပြုစု၊ မေမေက ရပ်ကွက်ထဲက ဩဇာရှိသူတချို့ကို

အကူအညီ တောင်းကာ ရဲစခန်းသို့ ပြေးရပါသည်။

ကိုကိုအတွက် အားသာချက်က ရင်ဘတ်နှင့် လက်
မောင်းမှာ ဓားနှင့် ရုပ်ထိခံထားရတဲ့ ဒဏ်ရာတွေ ရနေ
တာတကြောင်း၊ လက်နက် မကိုင်တာက တစ်ကြောင်း၊
ကျောင်းသားဖြစ်နေတာ ကတစ်ကြောင်း ရှိနေပါသည်။ သို့
သော် ကိုကိုရာဝေင်ကို ပြန်စစ်ဆေး ကြည့်တဲ့ အခါမှာတော့
ဆိုးသွမ်းသော ပြစ်မှုကျူးလွန်ဖူးသော အဆင့်ထိ မဆိုး သော်
ငြားရန်ခဏခဏဖြစ်ခဲ့ဖူးကာ နောက်ကြောင်း ရှင်းလင်းမှု
သိပ်မရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ ထောင်
မကျဖို့ အတွက်ကို ယုမေမေ ဒေါ်ဝေဝေတစ်ယောက်
တော်တော်ကြီး ကြိုးပမ်းလိုက်ရပါသည်။

အမှုကိစ္စတွေပြီးလို့ ကိုကိုအချုပ်မှ ပြန်လွတ်လာ
ချိန်အထိ စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေဖြစ်နေသော ကြီးကြီးစု
နာလန်မထသေးပါ။ ယုရယ်၊ ကိုကိုရယ်၊ မေမေရယ်
အတော်ကြီးပြုစုမှ ကြီးကြီးစု ပြန်လည် နေကောင်းလာပါသည်။

ကိုကို ဒါမျိုးနောက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လွန်း
နေသော ကြီးကြီးစုသည် နေကောင်းသည်နှင့် တပြိုင်နက်

မေမေနှင့်တီးတီးတီးတီးစကားဆိုလိုက်၊ သူ့စိတ်ဆိုးစိတ်နာကာ စကားဟဟ မပြောဖူးသော သူညီမဒေါ်နုနုထွန်း (ကိုကိုအမေ) ဆီ ဖုန်းခေါ်ကာ ဖုန်းတွေ အကြာကြီးပြောလိုက်၊ ဟိုဘက်က လည်း ဖုန်းတွေ ခဏခဏ ပြန်ဆက်ကာ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ပြောလိုက်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာအတွက် အလုပ်ခွင်နေပါသည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာဟာဘာဆိုတာ သူမ မသိသလို ကိုကိုက လည်းသူ့ထုံးစံအတိုင်း တုံ့လီဘာဝေပင်။ အဲသည့်လို အေးချမ်း ငြိမ်သက်နေတဲ့အခြေအနေဟာ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ လှုပ်ခတ်မဲ့ အခြေအနေ တစ်ခု ဆီကို ဦးတည်သွား နေခဲ့ တယ်လို့ သူမလုံးဝ မရိပ်မိခဲ့ပါပေ။

သူမကို မေမေက ကိုကိုနှင့် လက်ထပ်ပေးမယ်လို့ အသိ ပေးလာတဲ့အခါ သူမအလွန်အမင်းအံ့ဩသွားရပါသည်။

“သမီးကို ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ် ဟုတ်လား။ ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

သူမရဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင်အမေးကို မေမေကအသာ အသာ ပြုံးကာ ပြန်ဖြေပါသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ သမီးက သမီး ကိုကိုကို

သံယောဇဉ် ရွှိတယ်မဟုတ်လား။ သားကြီးကလည်း သမီးကို သံယောဇဉ်ရွှိတယ် လို့ မေမေတို့ ထင်တယ်”

“မေမေတို့”

“မေမေရယ်၊ နုရယ်၊ မမစုရယ်လေ။ သမီးကို မေမေ သားကြီးနဲ့ စိတ်ချဘယ်။ သည်ကလေးက ဆိုးပေမယ့် မရိုင်းဘူး။ ကြမ်းပေမယ့် မယုတ်မာဘူး။ ပြီးတော့ မမစုနဲ့နုကလည်း သမီးလေးကို အရမ်းလိုလားတယ်။ သားကြီးကတော့ လက်ခံ ချင်မှ လက်ခံမယ်။ သူငြင်းခဲရင်လည်း မမစုက အတင်းအကြပ် စိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ အိမ်ထောင်သည် ဘဝရောက်ရင် သားကြီးစိတ်တွေ ပြောင်းလဲသွားပြီး ရင့်ကျက် လာမယ်လို့ မေမေတို့ ထင်တယ်”

မေမေတို့တွေ့တဲ့အထဲမှာ သမီးကြောက်တဲ့အရာ တစ်ခုကို မေ့ထားခဲ့ကြတယ်လို့ သမီးထင်တယ်။ အဲဒါက ကိုကိုက သူ့ကို ဒ.တင်းအကြပ် စီစဉ်တယ်ဆိုပြီး သမီးကို မုန်းမှာ နှိပ်စက်မှာ တစ်သက်လုံး အငြိုးမပြေမှာကိုပေါ့။ သမီးချစ်တဲ့ သူက သမီးကို မချစ်ရင်နေပါ။ ခါးခါးသီးသီး မုန်းသွားမှာတော့ သမီးစိုးကြောက်လှ ပါသည်။

သူမရဲ့မျက်ဝန်းထဲက အမေးတွေကို မေမေခိုင်မိသိရှိ သွားခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို သာသာဖွဖွပွတ်သပ် ကာ “သားကြီးက ငါ့သမီးလေးကို တော်တော်သံယောဇဉ်ရှိတယ် ဆိုတာသိလို့ မေမေခုလို လက်ခံတာပါ သမီးရယ်”လို့ ပြောလာခဲ့ပါသည်။

သူမတော့ လောကကြီးကို လိုက်မမှီနိုင်အောင်ရှိလေ သည်။ ကိုကိုက သမီးကို ဘယ်လိုများ ဂရုစိုက်ကြင်နာလို့လဲ၊ ဘယ်လောက် များ ချိုသာပျော့ပျောင်းလို့လဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာများ နှစ်လိုတဲ့ အပြုအမူတွေ ပြသခဲ့လို့လဲ၊ ဘာတွေကို ကြည်ပြီး မေမေတို့က ကောက်ချက်ချခဲ့တာလဲ။ မဆုံးနိုင်သောအမေးတွေ၊ အတွေးတွေ ကြားမှာ သူမစီးမျောနေခဲ့ပါသည်။

ကြီးကြီးစုက သူမနှင့်လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပြောလိုက်တော့ ကိုကို အကြာကြီးငြိမ်သက်သွားခဲ့သတဲ့။ ပြီးတော့မှ အငြင်း စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုသတဲ့။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မေမေစု”

“ဘာတွေမဖြစ်နိုင်တာလဲ မေစု ပြောသားစိုး”

ဒေါ်စုစုထွန်းရဲ့ အမေးစကား၊ ဖျောင်းဖျာနားချစကား

များကို ငြိမ်သက်နားထောင်နေပြီးမှ “လုံးဝလက်မထပ်နိုင်ဘူး”
လို့ တစ်ခွန်းတည်း အပြတ်ငြင်းကာ ကိုကိုတစ်ယောက်တည်း
ရက်ပေါင်း များစွာ အခန်းအောင်း နေခဲ့ပါသည်။

ကြီးစုကနားချ၊ ကိုကိုကလည်း တင်းခံနှင့် ကြားလိုက်ရ
သော အခြေအနေက သူမရင်ကို နာကျင်စေခဲ့ပါသည်။ သူမ
ဘဝက ဘာလဲ။ သူမတန်ဖိုးက ဘယ်လောက်လဲ။ သူမမာနက
ဘယ်အဆင့် ရောက်သွားပြီလဲ။ ချစ်သူရဲ့ ငြင်းဆိုမှုသည်
လည်းကောင်း၊ သူမရဲ့ မိန်းမသားတန်ဖိုးကို ကျဆင်းစေသော
အခြေအနေသည်လည်းကောင်း သူမမျက်ရည်တို့ကို ခွေယူခဲ့
ပါသည်။

“ကိုကို ကို သမီးကလည်းလုံးဝလက်မထပ်နိုင်ပါဘူး
မေမေ” လို့ မာန စကားပြောဖို့ကို သူမ နှလုံးသားက ဘာလို့
ပိတ်ပင်ခဲ့ပါသလဲ။

မေမေသူမကို လက်ထပ်ဖို့ကစွဲပြောပြီးကတည်းက သူ
ကိုကိုတို့ အိမ်ဘက်လုံးဝမသွားသလို ကိုကိုကကလည်း
ကြီးကြီးစုစု စကားကို ငြင်းပယ်ပြီးချိန်ကစလို့ အခန်းအောင်းနေ
ခဲ့တယ် ဆိုတော့ရာ ကိုကိုနှင့်သူမ မတွေ့ဆုံခဲ့ရက်တွေ

များခဲ့ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ သည်နေ့နဲ့ဆိုရင် ကိုကိုနဲ့ လုံးဝမတွေ့ရတာ တစ်ပတ်ရံ့ သွားပြီးလို့ ပြက္ခဒိန် ရှေ့ရပ်တာ တွေငေးနေသော သူမသည် မေမေနှင့် ကြီးကြီးစု အပြင်သွားဖို့ နှုတ်ဆက်တော့မှ သတိဝင်လာ ခဲ့ပါသည်။

“သမီး မေမေနဲ့ မမစုလေဆိပ်မှာ ဧည့်သည်သွားကြိုမလို့၊ သမီး ဘာမှာဦးမလဲ”

“မမှာတော့ပါဘူး မေမေ၊ ဘယ်သူ့ကိုသွားကြိုမှာလဲ”
သူကမေးတော့ မေမေနှင့်ကြီးကြီးစုတစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်စပစ်ကြပါသည်။

“ဝေ သမီးလေးကို မပြောထားဘူးလား”

“ မပြောထားဘူး မမစု”

“ ပြန်လာရင် သူ့ကို ဝေတို့အိမ်မှာပဲ ထားမယ်ဆို ပြောထား ရမှာပေါ့ ဝေရဲ့ မမစုပြောလိုက်မယ်”

ကြီးကြီးစုက သူမရဲ့ ပခုံးကို ညာသာစွာဖက်ကာ ပြောပြ ပါသည်။

“ကြီးကြီးစုညီမ နုကို သွားကြိုကြမှာ၊ သားစိုးသိရင်

စိတ်ဆိုး ပြီး သောင်းကျန်းမှာစိုးလို့ တိတ်တိတ်လေးစီစဉ်ထား
ကြတာ။ နုက သည်မှာ တစ်လပဲနေလို့ရမှာ သမီးရဲ့။ သမီး
ယောက္ခမက သည်အိမ် မှာပဲနေမှာ။ သားစိုးသိလို့ အခြေအနေ
တွေဆိုးရင် သမီးထိန်း ပေးနော်။ လူကြီးတွေစီမံတာကို မငြင်းဘဲ
လက်ခံပေးတာအတွက် ကြီးစု အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်
သမီးလေးရယ်”

မေမေနဲ့ ကြီးစုက လုပ်ချလိုက်ပြန်ပါပြီလေ။ သူမ
ကတော့ အံ့ဩရတာတွေများလွန်းလို့ မအံ့ဩနိုင်တော့ပါ။ ကဲ
လောကကြီးရေ ဖြစ်ချင်တာတွေသာ ဖြစ်ပါတော့။ သူမစိတ်
လျှော့လိုက်ကာ ကိုကိုဝယ်ပေးခဲ့သည့် Pooh ဝက်ဝံရုပ်ကြီး
ကိုသာ ဖက်တွယ်ငြိမ်သက် ငေးမှိုင်နေမိပါသည်။

xxx xxx

အခန်း(၇)

ကိုကိုအမေ ဒေါ်နုနုထွန်းသည် ဒီကိုနှင့် ရုပ်ရည် တစ်ထပ် တည်းနီးပါး တူညီကာ နိုင်ငံခြားမှာ အနေကြာသူမို့ ဝတ်စား သွားလာပုံက မေမေတို့ ကြီးကြီးစုတို့ထက်များစွာ ခေတ်မီ သွက်လက်ပါသည်။ သူမကိုလည်း များစွာ အလိုလိုက် အရေးပေးကာ ချစ်ခင်မဆုံးဖြစ်နေပါသည်။

“ အို ဆို့တီလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ အန်တီနားလာပါဦး” လို့ဆိုကာ သူမခါးကို ဖက်ပြီး လူကြီးသုံး ယောက်စကားတွေ ပြောမကုန်နိုင် အောင်ရှိလေသည်။

ကြီးကြီးစု ဟိုဘက်ကို ပြန်ကူးမယ်လုပ်တော့ အန်တီနု ကလည်း ခြေလှမ်းလိုက်ပြင်ပါသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ နုနု၊ နေခဲ့ပါဦးအေ၊ သားစိုး အကြောင်း ညည်းမသိပါဘူး၊ နောက်နေ့မှ တွေ့ပါ။ အနားယူ ပါဦး မိနုရယ်”

“မမစုရယ် နုသားလေးကို တွေ့ချင်တာပေါ့”

“ညည်းဆီကို ငါသားစို့ခါတ်ပုံတွေ မပြတ်ပို့နေတာပဲ မိနုရယ်”

“တူမလား မမစုရယ်”

ကြီးကြီးစုနှင့် အန်တီတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကား များတော့မလို့ အစပျိုးနေတာမို့ မေမေကပဲ

“ဟုတ်ပါတယ် နုရယ်၊ မနက်ဖြန်လောက်မှ တွေ့ပါလား ကွယ်။ နုလည်းအနားယူပါဦး။ သားကြီးလည်း သိပ်စိတ်လှုပ်ရှား နိုင်တဲ့ ကိစ္စဖြစ်နေတယ်လေ။ ဝေပြောတာ နားထောင်နော်နု”

နှစ်မဲတစ်မဲဖြစ်နေတာမို့ ဒေါ်နုနု ခေါင်းအသာညိတ် ကာ သဘောတူလိုက်ပါသည်။ ညဘက်ရောက်တော့ မေမေနဲ့ အန်တီနု က ညလုံးပေါက်နီးပါ စကားတွေပြောကြပါသည်။ ရွေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေ၊ ရယ်စရာတွေ၊ စိတ်ညစ်စရာတွေ

စုံ၍ပင်။

သူမလည်း လူကြီးတွေနှစ်ယောက်အလယ်မှနေ၍
ပြောသမျှကို အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် နားထောင်ကာ ကိုကိုက
သူ့အမေကို တွေ့ရင် ဘယ်လို များတုံ့ပြန်မှာလဲလို့ စိတ်လှုပ်ရှား
စွာ တွေးမိ လေသည်။

“အန်တီနုကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ အန်တီနုကို ချစ်ပါ
ကိုကိုရယ်၊ ယုတောင် အန်တီနုနဲ့ တစ်ညနေပဲနေရသေးတယ်၊
အန်တီနုကို အရမ်းချစ်သွားပြီ။ ကိုကိုနဲ့ အန်တီနုနဲ့ ချစ်ခင်
အဆင်ပြေသွားရင်လေ ကျန်တဲ့သူတွေ အကုန်လုံး အရမ်းစိတ်
ချမ်းသာမှာ ကိုကိုရဲ့” လို့ သူမစိတ်ထဲကနေ ကလေးအတွေးဖြင့်
ကိုကို့ဆီစကားတွေ လှမ်းပြောနေရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့
ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းမှာတော့ အားလုံးစိတ်
လှုပ်ရှားနေကြပါသည်။ သူမရယ်၊ မေမေရယ်၊ အန်တီနုရယ်က
ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ကြီးကြီးစုက ကိုကိုကို အကျိုးအကြောင်း
ပြောပြနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကိုတို့ အခန်းထဲမှာ ကိုကိုနဲ့
ကြီးကြီးစု ဘယ်လို အခြေအနေရှိသလဲလို့ အားလုံးမျှော်

လင့်နေကြပြီး အန်တီနုက လည်း ထိုင်လိုက်ထလိုက်ဖြစ်နေပါသည်။

အခြေအနေမကောင်းဘူးလို့ သူမတို့ သိလိုက်ရတော့ ကိုကိုတစ်ယောက် သူမတို့ဆီ မျက်နှာသေဖြင့် ခက်သွက်သွက် လျှောက်လာကာ ကြီးကြီးစုကတော့ မျက်နှာပျက်ယွင်းစွာဖြင့် ကိုကို့ နောက်က ပါလာပါသည်။

ကိုကိုက သူ့မေမေရွှေမှာရပ်ကာ သေချာစူးစိုက်ကြည့်ပြီး သာယာ ဖွယ်မရှိသော စကားတို့ကို ဆိုပါသည်။

“ မွေးသမိခင် ဒေါ်နုနုထွန်းခင်ဗျား။ ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် သည်နေရာကို ရောက်ရှိ ကြမြန်းလာခဲ့ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

ဒေါ်နုနုထွန်းသည် သားဖြစ်သူကို ချစ်ခင်တမ်းမောစွာ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်းမှ သားဖြစ်သူရဲ့ ထေ့ငေါ့နာကျင်သော စကားတို့ ကြောင့် မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်း လာခဲ့ပါသည်။

“ သား မာမီလေ မာမီ”

“ ကျွန်တော် လူ့လောကထဲမှ ဒုက္ခတွေ၊ အထီးကျန်မှုတွေ၊ အနှိမ်ခံ သိမ်ငယ်ရမှုတွေနဲ့ အသားကျပြီးပါပြီ။

နောက်ထပ်ပေးစရာ ဒုက္ခများ ရှိသေးလို့လား”

“ မာမီလေ သားနဲ့ယုယလေးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို တွေ့မြင်ချင် လွန်းလို့၊ အဲသည့် အချိန်လေး ရှိခွင့်ပေးပါ သားရယ်”

“ သားရဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ၊ တယ်လည်း သေချာနေပါလား။ ကာယကံရှင်ကရော သဘောတူလားမေးပါဦး။ ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းက လက်ခံခဲ့လို့လဲ။ ဘယ်တုန်းက သဘောတူခဲ့လို့လဲ။ အရင် ကလည်း စိတ်ကူးမရှိခဲ့ဘူး။ ဒုပိုငြင်းတယ်။ လုံးဝ လက်မထပ်နိုင် ပါဘူး။ ဒေါ်နုနုထွန်း အမေရိကားကို ပြန်နိုင် ပါပြီ”

ပြောလေ ဆိုးလေဖြစ်နေသော အခြေအနေမှာ ဒေါ်နုနုထွန်း တစ်ယောက် ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်သော အပြုအမူ ကို လုပ်လိုက်ပါသည်။ အဲဒါကတော့ သားဖြစ်သူရဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ သားရယ် မာမီရဲ့ အမှားတွေအတွက်၊ မာမီရဲ့ ပျက်ကွက်မှု တွေအတွက်၊ မာမီရဲ့ အသုံးမကျမှုတွေအတွက် သားကို ဒူးထောက် တောင်းပန်ပါတယ်။ မာမီကို

သည်တစ်ခုလေး လိုက်လျောပေးပါ။ မာမီလေ သားတို့
လှယ်လေးနဲ့ သဘောတူ ပါရစေသားရယ်”

ကိုကိုသည် သူ့ရွှေမှာ သူ့အမေ ခူးထောက်တောင်း
ပန်ခြင်း အပေါ် ခံစားချက်မျိုးစုံပါဝင်နေသည့် အကြည့်ဖြင့်
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နံရံကို တစ်ချက်ဆောင့်ထိုးပြီး အိမ်အပြင်
ဘက်ကို ထွက်ခွါ သွားသဖြင့် သူမအပြေးလိုက် သွားမိပါသည်။

မေမေနှင့် ကြီးကြီးစုကတော့ အန်တီနုကို အားပေး
ချော့မော့ နေခဲ့ပါသည်။

“ ကိုကို ကိုကို ”

သူမရဲ့ မဝံ့မရဲ့ ကြောက်လန့်တကြားခေါ်သံကြောင့်
လောဖြင့် အမြန်သွားနေတဲ့ ကိုကို့ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားခဲ့
ပါသည်။

“ ကိုကိုရယ် အန်တီနုလေ သိပ်သနားဖို့ ကောင်းပါ
တယ်။ အန်တီနုကို ကောင်းကောင်းဆက်ဆံပါလား ကိုကိုရယ်
နော် ”

ကိုကိုရဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ဒေါသနှင့် တောက်ပြောင်စူး
လက် သွားတော့ သူမကြောက်လန့်သွားခဲ့ပါသည်။

“ ငယု နင့်ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ နင့်နာမည် ယုယ
ချစ်သည်း ဆိုပေမယ့် ငါနင့်ကို ယုလည်းမယုယဘူး။
သည်းလည်းမသည်းဘူး။ နင် ငါနဲ့လုံးဝ မပတ်သက်အောင်နေ
ကြားလား”

ရင့်သီးလွန်းသော စကားတို့ကို ပြောဆိုပြီး ဒေါသတကြီး
ထွက်သွားတဲ့ ကိုကိုနောက်ကျောကို ကြည့်ကာ သူမ ခြံထဲက
ခုံတန်းရှည်လေးပေါ်မှာ အရုပ်ကြိုးပြတ်ထိုင်ကျသွားပါသည်။

အဲသည့်နေ့က ကိုကို အိမ်ပြန်မလာပါ။ နောက်နေ့တွေ
လည်း အိမ်ပြန်မလာခဲ့ပါ။ တစ်ပတ်အကြာမှာတော့ သည်မှာ
တစ်လ နေမယ်လို့ စီစဉ်ထားခဲ့တဲ့ အန်တီနု အမေရိကားသို့
ပြန်သွားခဲ့ ပါသည်။ အန်တီနု ပြန်သွားတော့မှ သူမ မျိုးသိပ်
ထားခဲ့ရတဲ့ စကားတွေကို မေမေ့ဆီမှာ ပြောပြ တောင်းဆိုတော့
မေမေက သူမကို သနားကြင်နာစွာလိုက်လျောရွာပါသည်။

“မေမေ သမီးကိုကိုနဲ့ စီစဉ်တော့ သမီးလက်ခံ
နားထောင် ပေးခဲ့တာ မေမေအသိပါနော်။ အခု သမီးတလှည့်
တောင်းဆိုပါရစေ မေမေရယ်၊ သမီးတို့တခြားမြို့၊ တခြား
နေရာကိုပြောင်းရအောင်ပါနော်၊ သမီးသည်မှာ နေရတာ

ရှက်လည်းရှက်တယ်၊ ဝမ်းလည်း နည်းတယ်၊ သိပ်လည်း သိမ်ငယ်တယ်မေမေရယ်၊ သမီးလုံးဝ မနေနိုင်တော့လို့ပါ။ မေမေ့ စိတ်တိုင်းကျ ဆေးတက္ကသိုလ်လည်း သမီးတတ် ပါ့မယ်၊ တခြားကို ပြောင်းရအောင်ပါ မေမေရယ်နော်”

သည်လိုနဲ့ပဲ သူမတစ်သက်လုံး ကြီးပြင်းရှင်သန်ခဲ့ ရတဲ့ မိဘဘိုးဘွားပိုင်ခြံလေးမှ ဝေးကွာပြောင်းရွေ့တာ မန္တလေးသို့ ရောက်ရှိပြီး မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ သူမဘဝရဲ့ဒုတိယရှင်သန်မှု စတင်ခဲ့ပြီး အချစ်ဆိုသော အရာနှင့် အဝေးဆုံးဖြစ် အောင် သူမနေထိုင်ခဲ့ ပါသည်။

xxx xxx

အခန်း(၈)

“အဲသည်ကစလို့ ကိုကိုတို့ မိသားစုနဲ့ ဝေးကွာခဲ့တာပါပဲ
ရွှေရည်ရယ်။ မမ မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာ ခုနစ်နှစ်တက်ပြီးလို့
ချင်းပြည်ကို တာဝန်ကျတော့ ကြီးကြီးစုကို သွားနှုတ်ဆက်
ကန်တော့ ပါသေးတယ်။ အဲသည်အချိန်တုန်းကတော့ ကိုကိုနဲ့
မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ အန်တီနဲ့ အမျိုးကင်ဆာဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး
အချိန်ကို ရောက်နေပြီမို့ ကိုကိုသူ့အမေမို့တဲ့ အမေရိကားကို
သွားနေတယ်တဲ့။ မေမေနဲ့ အန်တီနဲ့တောင် ဖုန်းတွေအကြာကြီး
ပြောပြီး မေမေငိုသေးတယ်။ မမကတော့ ကိုကိုသူ့အမေအပေါ်
ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်သွားတာ၊ လူကြီးဆန်သွားတာတွေအတွက်
အရမ်းဝမ်းသာခဲ့ပါတယ်။ မမ ချင်းပြည် ရောက်ပြီး တစ်နှစ်

ကြာတော့ အန်တီနုဆုံးသွားတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အန်တီနု ဆုံးပြီး ခြောက်လလောက်ကြာတော့ မေမေ ဦးနှောက်သွေး ကြောပြတ်ပြီး ဆုံးတယ်။ မေမေသွေးတိုးရှိတာကိုသိလို့ မမဂရုစိုက်နေတဲ့ကြားကပဲ မေမေမြန်မြန် ဆန်ဆန်ကြီး ဆုံး ပါးခဲ့တာ မမခုထိ မယုံနိုင်သေးသလိုပဲ။ ကိုကိုနဲ့မမဟာ တပြိုင်တည်းလိုလို မိဘမဲ့တွေဖြစ်ခဲ့ရတယ်ရွှေရည်ရယ်။ ချင်းပြည်မှာ သုံးနှစ်ကြာတော့ ရန်ကုန်ကိုပို့စတင် ပြန်ကျပြီး ရွှေရည်နဲ့ တွေ့တာပါပဲ။ ခုဆို ရွှေရည်နဲ့ မမ အလုပ်အတူလုပ် ဖြစ်တာ ခြောက်လလောက်ရှိသွားပြီနော်”

“မမရယ် မမဇာတ်လမ်းက အဆန်းပဲနော်။ ဒါဖြင့် ဦးအုပ်စိုးမိုးက သနားစရာကြီးပဲ။ ရွှေရည်လေ ခုနကတော့ သူနဲ့ မမစကားများ အော်ဟစ်ကြတော့ သူ့ကိုမုန်းလိုက်တာ။ ခု သူမမကို ချစ်တာသိလိုက်ရတော့ ရွှေရည် မမုန်းတော့ဘူး။ သူနဲ့ မမလိုက်တယ် သိလား။ ရွှေရည်သဘောတူတယ်”

“ဘာ ဘာ... ဘာပြောလိုက်တယ် ရွှေရည်။ ကိုကိုက ငါ့ကိုချစ် တယ်။ ဘာကိုကြည့်ပြောတာတုန်းရွှေရည်ရယ်။ အံ့ဩစရာ”

“ဪ မမပြောတာတွေ ပြန်နားထောင်တာနဲ့တင်
ရွှေရည် အလိုလို သိတယ်။ ပြီးတော့ မမနဲ့သူနောက်ဆုံး
တွေ့တော့ သူမမကို ပြောသွားခဲ့တာလေ။ ယုလည်း မယုယဘူး။
သည်းလည်း မသည်းဘူး တဲ့။ မမနာမည် ယုယချစ်သည်းဥစ္စာ၊
ချစ်လည်း မချစ်ဘူးလို့တော့ ပြောမသွားဘူးလေ”

“ဟယ် ဒါက သူ့အရမ်း ဒေါသထွက်နေချိန်မို့
တစ်လုံးမကျန် မပြော နိုင်ဖြစ်ပြီး မေ့ကျန်နေခဲ့တာဖြစ်မှာ
ပါဟယ်”

“မေ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့တမင် မပြောဘဲ ချန်ခဲ့တာ
မမကို သူ့ချစ်နေလို့ပဲ။ မမ မမကို ဦးအုပ်စိုးမိုးနဲ့ ကိုဝဏ္ဏဟန်ကြီး
တို့ အပြိုင် အဆိုင် အသည်းအသန်လိုက်ကြမယ်ဆိုရင်
မမဘယ်သူကိုဦးစားပေး စဉ်းစားမလဲဟင်”

“ကိုဝဏ္ဏကိုပဲ ဦးစားပေးစဉ်းစားမှာပေါ့”

“အို ဒါတော့မတရားပါဘူး။ မမက အရင်သိခဲ့ခင်မင်
ကျွမ်းဝင်ခဲ့တဲ့ ငယ်ချစ်ဟောင်းထက် နောက်မှသိတဲ့သူကို
ပိုဦးစားပေး သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ကိုဝဏ္ဏကို နောက်မှသိကျွမ်းခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်စတက်ကတည်းက သိတာဆိုတော့
ခင်မင်ခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်နေပါပြီ ရွှေရည်ရယ်။ သည်ဆယ်
နှစ်အတွင်းမှာလေ ကိုဝဏ္ဏက မမကို တစ်ခါမှစိတ်ဆင်းရဲ
အောင်၊ နာကျင်အောင်၊ ငိုကြွေး ရအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး။
သူ့ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာစရာ၊ စိတ်ပျော်ရွှင်စရာ အဆင်ပြေမှု
တွေနဲ့ပဲ မမတွေ့ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကိုဝဏ္ဏက မမကို
ဟိုးလွန်းခဲ့တဲ့ ခုနှစ်နှစ်ကတည်းက ချစ်ရေး ဆိုခဲ့တာ။ ချစ်တယ်
လို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောခဲ့တဲ့သူ၊ ကိုကိုက မမကို အိမ်မက်ထဲမှာ
တောင် ချစ်တယ်လို့ မပြောဖူးဘူး”

“မပြောတဲ့ ကိစ္စတွေက ပိုလေးနက်တယ် မမရဲ့”

“ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း။ ရွှေရည်ကရော ဘယ်လိုဖြစ်လို့
အရင်ခင်တဲ့ ကိုဝဏ္ဏဘက်မပါဘဲ ကိုကိုဘက်တော်သား ဖြစ်သွား
ရတာလဲ”

“ရွှေရည်က လူတွေရဲ့ အတွင်းစိတ်ကို အကဲခတ်ပြီး
နက်နဲ လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ နှစ်ခြိုက်ဝါသနာပါတယ် မမရဲ့။
ရွှေရည် ဗေဒင်ဟောလိုက်မယ် သိလား။ မမ ကိုကြီးဝဏ္ဏတို့
လက်ခံလိုက်ရင် မမဘဝက သမာရိုးကျအတိုင်းကြီး

အိမ်ထောင် ပြု၊ ကလေးမွေး၊ အေးအေးချမ်းချမ်းကြီးနဲ့ ပြီး
ဆုံးသွားလိုက်မယ်။ အဲသည့်လိုမှ မဟုတ်ဘဲ ဦးအုပ်စိုးမိုး
ကြီးနဲ့ အကြောင်းပါခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ မမဘဝကို သမမိုးကျ
ဖြစ်သန်းရမယ်မထင်ဘူး။ သူ့ကြောင့် ငိုရင် ငိုရမယ်၊ ဒေါသ
ထွက်ရင် ထွက်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် မမ သူ့ကြောင့် အရမ်း
ရင်ခုန်ပျော်ရွှင်ရမယ်”

“ ရွှေရည်ရယ် နင်ပြောပုံအရဆိုရင် ငါကပဲ လက်
လွတ်မှာစိုးလို့ ကိုကိုကို လက်ထပ်ခွင့် စတောင်းရမလို ဖြစ်
နေပြီ”

“ မမ စတောင်းစရာ မလိုပေါင်။ ခုနက သူပြောသွား
တာ မမလည်း အကြားပဲ။ မင်းနဲ့ငါ အပတ်သက်ဆုံးလူတွေ
ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်တဲ့။ သူ့အကြောင်း မမသိတယ်မဟုတ်လား။
ပြောပြီးရင် ဖြစ်အောင်လုပ်မယ့် ပုံစံမျိုးလေ။ သည်နေ့ကစလို့
မမအိမ်ပြန် မလာတော့ဘူးဆိုရင် ရွှေရည်က ဦးအုပ်စိုးမိုးကြီး
နောက်ပါသွားပြီလို့ပဲ မှတ်လိုက်မယ်”

“ အောင်မယ်လေး ရွှေရည်ရယ်၊ လူနာက ညအိပ်
ပင့်တာ တွေလည်း မှီပါသေးတယ်ဟာ။ ငါ့ဘာသာငါ လူနာအိမ်

မှာ အိပ်လိုက်ရုံနဲ့ နင်တလွဲတွေ လည်း တွေးနေမိ ပါဦးမယ်”

“ တလွဲမတွေးပါဘူး မမရယ်။ နောက်မှ ရွှေရည် ပြောတာ တွေ မှန်လိုက်တာလို့ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဟင် သည်ကောင်မလေး။ ပြောလေဆိုးလေ ကဲဟယ် ကဲဟယ်”

သူမက ရှက်စနိုးရယ်မောရင်း ရွှေရည်ကို လိုက်ထု တော့ ရွှေရည်က အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြေးပါသည်။ ပြေးရင်နဲ့တောင် သူမကို စနေပါသေး သည်။

“ဟောကြည့်ကြည့် ခုနကတော့ ငိုလို့၊ ခုတော့ ရှက်ပြုံး ကြီးနဲ့ လူကို လိုက်ထုနေတယ်”

နောက်တနေ့ မနက်ခင်းမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမဆီကို ဝဏ္ဏဟန်တစ်ယောက် ရောက်ချလာခဲ့ပါသည်။ သူမ ချင်းပြည်မှာ တာဝန်ကျတဲ့ သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ဝဏ္ဏက ကျောက်ဆည်မှာ တာဝန် ကျပြီး ယခု သူမ ရန်ကုန်ပြောင်းလာ ရတော့ သူက မန္တလေးမှာ တာဝန်ကျပါသည်။

“ ငါတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့များမှ အတူတူ တစ်နေရာ တည်းမှာ ကျပါမလဲနော်။ ဒါပေမယ့် တော်ပါသေး

တယ်ကွာ။ ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးဆိုတော့ သွားလို့လာလို့ လွယ်တာပေါ့။ သွားရ လာရခက်ခဲဝေးကွာရင် ငါပဲ သေလု အောင်လွမ်းရမှာ” လို့ အမြဲပြောတတ်တော့ သူမကလည်း သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ တုံ့ပြန် မြဲဖြစ်လေသည်။

ခုလည်းမနက်အစောကြီးကို ထိုးမုန့်တွေ၊ လွှက်တွေ၊ သနပ်ခါးတုံးတွေ တအိတ်ကြီး ဆွဲကာ ရောက်ချလာပါသည်။ သူမကိုလည်း မြင်ရော “ အား အမောကို ပြေသွားတာပဲ” လို့ ပြောင်ချော်ချော်ပြောကာ မျက်စိမှိတ်ပြပါသည်။

“ရွှေရည်ရော ယု”

“ရွှေရည် ခုလေတင် အလုပ်သွားပြီ ဝဏ္ဏရဲ့”

သူမက မနက်ပိုင်း ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှာ ဆင်းရဲပြီး ညနေပိုင်း ဆေးခန်းထိုင်တာမို့ ရွှေရည်က မနက်ပိုင်းကို သူ့အသိဆေးခန်းတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ပါသည်။

“ ဟင် ဂါဆိုငါတို့ တစ်နေရာမှာ Breakfast သွားစား ရအောင်ယူရာ။ M3 ပဲသွားမလား”

“ သွားလေ”

သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ဝဏ္ဏက သူဟိုမှာ

ကြုံတွေ့ရတဲ့ ကိစ္စတွေကို ဖောင်နေအောင် ပြောကာ သူမကတော့ နားထောင်သမား သက်သက်ပင်။

“သည်နေ့ စနေနေ့ဆိုတော့ နင်နေ့ဝက်ပေါ့နော်ယူ”

“အေး”

“ဒါဆိုအတော်ပဲဟာ။ ငါမင်္ဂလာဈေးမှာ ဆေးသွားဝယ်ရင်း နဲ့ အဝတ်အစား နည်းနည်းဝယ်ချင်လို့။ ဘယ်မှာဆို အဆင်ပြေမလဲ။ နင်လိုက် ရွေးပေးဟာ”

“အေးလေ သွားကြတာပေါ့၊ ရန်ကင်းစင်တာဖြစ်ဖြစ် ဒဂုံစင်တာ ဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေတဲ့နေရာပေါ့”

ဝဏ္ဏက မန္တလေးသားမို့ ရန်ကုန်ကို သိပ်မကျွမ်းပေ။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ဒါလောက်တော့ ကူညီရတာ ဘာမှ အပန်းတကြီး မဟုတ်ပေ။

“ဒါဆို ငါ စည်သူတို့ တိုက်ခန်းမှာ ဇေးမိုးခွီးပြီး နင့်ဆီ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟဲ နင်တစ်ညလုံး ရထားစီးလာတာ။ တရေးတမော အိပ်ပြီးမှ လာလေ”

“မအိပ်တော့ပါဘူး၊ အိပ်လိုက်ရင် နင်နဲ့တွေ့မယ့် အချိန် တွေ လျော့သွားမှာပေါ့၊ ငါက အအိပ်မမက်ပါဘူးဟာ။

၈၂ သုခချို

ဟဲဟဲ နင့်ကိုပဲ မက်တာ”

“ ခွေးကောင် ၊ နှာဗူး”

သူမက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် နာမည်ပေးတော့ သူက တဟား
ဟား ရယ်မောနေပါသည်။ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းနှင့် အစ
အနောက် သန်ကာ သူမအပေါ် အလေးအနက်ထားတဲ့ ဝဏ္ဏကို
ခေါင်းညိတ် လိုက်ဖို့ ကယ်လိုအရာတွေကများ တားဆီးထား
တာလဲ တွေးမိတော့ တိုကိုမျှတ်နှာက သူမအာရုံထဲ ထင်ဟပ်လာ
ပါသည်။

xxx

xxx

အခန်း(၉)

MK မှာ အဝတ်အစားဝယ်တော့ သူမရွေးထားပေး
သမျှကို ဝတ္ထုက ငွေးချင်းနေတာမို့ “ ဟဲ့ နင်ကြိုက်ရဲ့လား
ကြည့်ပါဦး။ ကြိုက်တဲ့ဟာမှ ယူလေ ဟယ်” လို့ပြောယူရပါသည်။
သူ့အတွက် ပြီးတော့ သူမအတွက်လည်း ဝတ္ထုက အတင်း
တိုက်တွန်းပါသည်။

“ လုပ်ပါဟ ချစ်သည်းရ၊ တစ်စုံလောက်တော့ ယူပါ။
ငါဝယ်ပေးချင်လို့ပါ။ အောင်မယ်လေးနော် ဝယ်ပေးချင်တဲ့သူ
ကပဲ သူ့ကို ခေယယ ပြောနေရတယ်”

သူမကို အမြင်ကတ်လျှင်၊ ရွဲ့ချင်လျှင် ဝတ္ထုက
ချစ်သည်းဟု ခေါ်တတ်ပါသည်။

“ ကဲပါ ဝဏ္ဏရယ်၊ ခေယယလည်း မပြောနဲ့၊
ဝယ်လည်း မပေးနဲ့ ဟုတ်ပြီလား။ ငါမလိုချင်လို့ပါဟာ”

“ ကဲ နင်မရွေးရင်လည်း ငါရွေးပေးမယ်။ ငါ့အတွက်
နင်ရွေးပေးခဲ့တာပဲ။ ဒုနှင့်အတွက် ငါရွေးပေးရမှာပေါ့။
တစ်သက်လုံး သည်လိုဆို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်
ချစ်သည်းရာ”

“ တော်ပါ နင်ညာတာပါတေးနဲ့ ငါမကြိုက်တဲ့ နာမည်
ခေါ်တာ နှစ်ခါတောင်ရှိပြီ”

“ ဪ နင်မကြိုက်ဘူးလား။ ငါကြိုက်လို့ပါဟာ။
နင့်နာမည် ခေါ်တာပဲ မကြိုက်လဲ သည်းခံလိုက်နော် ချစ်သည်း”

“ ဝဏ္ဏနော် နင်တစ်ချိန်လုံး ငါ့ပဲ စနေ၊ တော်တော်
အူဖြူ နေတယ်။ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်နဲ့”

သူမစိတ်တိုတိုနှင့် ထုတော့ သူက လက်နှင့်ကာခါ
ရယ်မော နေခဲ့ပါသည်။ ငါ့ကို ရန်ကင်းစင်တာကို ဝယ်စရာရှိလို့
ရောက်လာခဲ့တဲ့ အုပ်စိုးမိုးတစ်ယောက် မြင်တွေ့သွားပြီ
ဘာမှမဝယ်တော့ဘဲ ဝေါသတကြီးနဲ့ ပြန်သွားခဲ့တာကို သူမလုံးဝ
မသိခဲ့ပါ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းမှာတော့ သူမဆီ ကြီးကြီးစု
ဖုန်းဆက်ပါသည်။ အနည်းငယ်ဖျားနေသဖြင့် လာနိုင်ရင်
လာခဲ့ဖို့ ခေါ်တာဖြစ်ပါသည်။ ကြီးစုက ဟိုးအရင် သူမကျောင်း
သူ ဘဝကတည်းက ဆီးချိုရော၊ သွေးတိုးရော နှလုံးရောဂါပါ
ရှိတာမို့ သူမမိတ်ပူကာ ချက်ချင်းပဲ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ
သည်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကြီးစုကို သူမခုထက်ပို၍ ဝရုစိုက်သင့်တာ
တော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

ဟိုရောက်တော့ ကြီးစုက သူမထင်သလိုပင်
အဖျားသွေးက အနည်းငယ်သာရှိပေမယ့် ရင်ဘတ်အောင့်
နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီဟု ပြောပါသည်။ ကြီးစုရဲ့ နှလုံးခုန်သံ
ကလည်း ပုံမှန်မဟုတ်တာမို့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ဖို့ သူမပြောရပါသည်။

“ ကြီးစု ဘာတွေ စိတ်ဆင်းရဲစရာရှိလဲ။ သမီးကို
ပြောပါ”

“ ကြီးစု မပြောပါရစေနဲ့ သမီးလေးရယ်”

“ ပြောပါကြီးစုရယ်။ ကြီးစုနဲ့ သမီးကြားမှာ
ပြောလို့မရတဲ့ ကိစ္စရယ်လို့မှ မရှိတာ။ ဟိုးအရင်ကတည်းက
တစ်ယောက်-အကြောင်းတစ်ယောက် အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ

၈၆ သုခချို

နေလာခဲ့ကြတာပဲ”

သူမ အတော်ကြီးမေးမြန်းပါမှ ကြီးစုက
ပြောပြရှာပါသည်။

“ သည်လိုပြောတာ သမီးလေးကို ဒုတိယအကြိမ် စုတွ
ပေးချင်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ စကားခံထားပါရစေကွယ်။
သမီးကိုကိုလေ နုနုနေမကောင်းဖြစ်တော့ ဟိုမှာသွားနေပြီး
နောက်ပိုင်းမှာ တော်တော်လူကြီး ဆန်ပြီး လိမ္မာအေးချမ်းလာ
ပါတယ်။ နုနုဆုံးဆုံးချင်း သည်ကို ပြန်မလာသေးဘဲ ဟိုမှာ
နှစ်နှစ် လောက် ဝိသုကာပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတွေ
တတ်ပြီး သည်ပြန် ရောက်လာတော့လည်း အလုပ်ပဲလောက်ချ
လုပ်ကိုင်တော့ ကြီးစုစိတ်ချမ်းသာတာပေါ့ သမီးရယ်။ သမီးနဲ့
စတွေ့တဲ့နေ့ကလည်း ဟိုးတုန်းက မတည့်တဲ့ သူတွေက သူ့ကို
ရန်စစော်ကားသွားတာသူ ဘာမှပြန် မလုပ်ခဲ့ဘူးတဲ့။
သည်အသက်အရွယ်ရောက်ခါမှ ရန်မဖြစ် ချင်တော့ဘူးလို့
ပြောတယ်။ အားလုံးပြေလည် အေးချမ်း ပြီးခါမှ သမီးရယ်၊
မနေ့က သူ အပြင်ကပြန်လာတော့ မျက်နှာ မကောင်းဘဲ
သူ့အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ထိုးကြိတ်ရိုက်ခွဲလုပ် တယ်။

ဘာမှလည်း မေးလို့မရဘူး။ ကြီးစု စိတ်ပူတာပေါ့ သမီးရယ်။
ဒါနဲ့ ကြီးစုရင်ဘတ်တွေ ပြန်အောင် လာတော့တာပဲ။
သည်မနက်တော့ ဒင်းကိုရအောင် မေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တယ်။ မနက် ကော်ဖီဝိုင်းမှာ မေးလွန်းမက မေးတော့မှ
သူက ဘာပြောတယ် ထင်လဲ။ ယုယကို လက်ထပ် ရင်
မေ့သဘောကျမယ်မဟုတ်လားတဲ့။ သူပြောလိုက်တော့ ကြီးစု
အရမ်းအံ့ဩသွားတယ် သမီးရယ်။ ပြီးတော့မှ သားစိုးက ယုကို
အရုပ်တရုပ် ထင်နေတာလားလို့ ကြီးစုက မေးလိုက်တယ်။
ဟိုးတချိန် လက်ထပ်ပေးမယ် ဆိုတုန်းက လည်း ငြင်းတယ်၊
ပြန်တွေ့တဲ့ အချိန်မှာလည်း ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မဆက်ဆံ
ဘူး။ အဲသည်လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်လို
မိန်းကလေးမျိုးကမှ လက်ထပ်ချင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ ကြီးစုပြောပြ
လိုက်တယ်။ သူက ဒါသူ့ အပိုင်းပါတဲ့။ သူတငွတ်ထိုးဆန်
တာကိုတော့ ကြီးစု ပြောပြစရာ မလိုအောင် သမီးသိနေပြီး
သားပဲ။ သည်တော့ ကြီးစုအကြံ ပေးချင်တယ် သမီးရယ်။ သမီး
လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတဲ့ ကလေးကို တကယ်ပဲ
မေတ္တာရှိတယ်ဆိုရင် လက်ခံလိုက်ပါတော့ သမီးရယ်။ တော်ကြာ

သားစိုးကြောင့် သမီးတို့ကြားမှာ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်လာမှာ ကြီးစုစိုးရိမ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် သမီးက အဲသည့် ကလေးကို ဦးနှောက်နဲ့ သင့်တော်မယ် ထင်လို့ ရွေးချယ်ခဲ့တယ် ဆိုရင်တော့ ကြီးစုကိုငဲ့ပြီး သားစိုးနဲ့ လက်ထပ်စေချင်တယ် သမီးရယ်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သမီး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေ ရမယ်လို့ ဟိုးတုန်းက သမီးနစ်နာခဲ့ရသမျှ တွေအတွက် အတိုးချပြီး ကြီးစုရဲ့ကြီး အာမခံပါတယ်ကွယ်”

စိတ်ပါလက်ပါနှင့် စကားတွေအရှည်ကြီး ပြောလိုက် ပြီးမှ မောဟိုက်သွားဟန်ရှိတဲ့ ကြီးစုကို သူမဆေးတိုက်လိုက်ပြီး သူမစိတ်ထဲမှာလည်း မောပန်းသွားပါသည်။

ကိုကိုဟာ ဘာဖြစ်လို့များ သူမကို ဟိုးအရင်သူ လုပ်ချင် သလို လုပ်လို့ရတဲ့ ချာတိတ်မလေးလို့ပဲ မြင်နေသလဲမသိပါ။ ယုယကို လိုချင်ရင် ယုယရင်ထဲ အသည်းထဲက ခံစားချက်တွေ၊ လိုချင်မှုတွေကို စိတ်ဝင်စားဖြည့် ဆည်းပေးဖို့ တွေးသင့်တာပေါ့ -ကိုကိုရယ်။ ဒါပေမယ့် လူဆိုတာဟာ သည်လိုပါပဲလေ။ ကိုယ်အသာစီးရနေရင် တစ်ဖက်လူ ရင်ထဲဘယ်လိုရှိမယ်လို့ ထည့်မတွက်တတ်ကြပါဘူး။ သူမကိုပဲ ကြည့်လေ။ ဝဏ္ဏရင်ထဲ

ဘယ်လိုခံစားနေမယ်လို့ တစ်ခါမှ မတွေးဘူး ပေ။ သူမအပေါ် သိပ်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းမို့လို့ ခင်မင်သံယောဇဉ် ရှိတာ လောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

“ သမီးစဉ်းစားပါဦးမယ် ကြီးစုရယ်” လို့ ခပ်လေးလေး ပြောကာ ပြန်လာခဲ့တဲ့ တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူမစဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရ ခက်က ငိုငင်တွေ ငေးမှိုင်းလာမိပါသည်။

လက်မထပ် ခင်အချိန် မှာတောင် သူမအပေါ် တစ်စိုးတစ် အလိုမလိုက်၊ မဖွင့်ဟတဲ့ ကိုကိုဟာ လက်ထပ်ပြီး ရင်တော့ ပိုဆိုးဖို့သာ ရှိလေသည်။ သည်လောက်အခြေအနေ တွေ တင်းမာရှုပ်ထွေးတဲ့ ကြားထဲက သူမက အချစ်တစ်ခုကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရင် ကိုကိုဟာ အိမ်ထောင်သည် ဘဝမှာ သူမကို မည်သို့ ဆက်ဆံ မည်လဲလေ။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုဟာ သူမကို မျက်ရည်ကျအောင်တော့ နှိပ်စက်မည့်သူ မဟုတ်တာ သေချာပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူမငယ်ငယ်ကတည်း က ကိုကိုဟာ စာသင်ရင် အပြော ဆိုးပေမယ့် သူမအပေါ် ဝရုစိုက်ကြင်နာတာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ကြီးကြီးစုစုက ဘယ်အခြေ အနေမှာဆို သူမဘက်က ဝင်ပါမှာပဲ။

၉၀ သုခချို

အို စိတ်အတွေးတို့က ဘာဖြစ်လို့များ ကိုကိုကို
လက်ထပ်ဖို့ ဆီပဲ ဦးတည်တွေးတော နေတာပါလိမ့်။ သူမ
အံ့ဩရှက်ရွံ့စွာ ကိုယ်အတွေးကို ကိုယ် ဒေါသထွက်
သွားမိပါသည်။

xxx

xxx

အခန်း(၁၀)

နောက်ရက်တွေမှာ ကိုကိုများ သူမဆီရောက်လာမလား
ဖုန်းများ ဆက်မလားလို့ စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုက
ရောက်မလာတော့ သူမ ကိုယ်အတွေးနှင့် ကိုယ် ရွက်ရွံ့
သိမ်ငယ်ရ ပြန်ပါသည်။

ရောက်မယ့်ရောက်လာတော့ သူမလုံးဝထင်မှတ်မထား
တဲ့ အချိန်ဖြစ်သည်။ ရွှေရည်က သူမရဲ့ နယ်ကအမျိုးတွေ
ရန်ကုန် ရောက်နေလို့ တည်းခိုတဲ့ဆီမှာ သွားအိပ်ပါရစေလို့
ခွင့်ပန်ကာ ဆေးခန်းပိတ်သိမ်းဆည်းပြီး ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။
သူမကတော့ အမောအပန်းဖြေရင်း ကော်ဖီသောက်ကာ
ပင်ပန်းချိနဲ့စွာ ပြန်ဖို့ ပြင်လိုက်ပါသည်။ သည်နေ့ဆေးခန်းမှာ

လူနာတွေ ကျလွန်းတာမို့ ခြေလက်မသယ်ချင်လောက်အောင်
တို ပင်ပန်းနေပါသည်။

ဆေးခန်းအပြင်ဘက် ကားရပ်ထားရာဆီရောက်တော့
တိုကိုကလည်း မနီးမဝေးမှာ သူ့ကားကို မှီပြီး ရပ်စောင့်နေနှင့်
ခဲ့ပါသည်။ သူမသည် ကိုကိုလာရင် ဘယ်လိုဆက်ဆံလိုက်မယ်။
ဘယ်လိုပြောလိုက်မယ် စဉ်းစား ထားခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်း
ကျတော့ မပြောနိုင်မဆိုနိုင်တဲ့ အချိန်ဖြစ်နေပါသည်။ ကိုကိုပုံစံ
ကလည်း ခါတိုင်းလို ကြော့မော့သပ်ရပ်မနေဘဲ အနည်းငယ်
ဖရိုဖရဲဖြစ်ကာ နှမ်းနယ်နေဟန်ရှိပါသည်။

“ ဟိုနေ့တွေကတည်းက လာချင်နေတာ။ မင်းဆီ
လာမယ် ဆိုမှ အလုပ်တွေက များနေလို့။ ခု ကော်ဖီသွားသောက်
ကြမလား”

“ ခုနကပဲ သောက်ပြီးပြီ”

“ ဒါဆိုလန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်မယ့် နေရာတစ်ခုသွား
ရအောင်။ မင်းသိပ်ပင်ပန်းနေရင် ကားမမောင်းဘဲ ကိုယ့်ကား
နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါလား။ မနက်လည်း ကိုယ်လာကြိုပေး ပါမယ်။
သည်မှာပဲ အပ်ခဲ့လိုက်လေ”

တကယ်ကို ကားမမောင်းချင်တာမို့ ခုနအစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်ကာ ဆေးခန်းပိုင်ရှင်တွေဆီမှာ ကားအပ် ခဲ့လိုက်ပါ သည်။ သူက ကားကို အင်းလျားကန် ဆီ မောင်း လာခဲ့ပါသည်။

ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသော လေအေးအေးတ အမှန်တကယ်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုတွေ လျော့ကျသက်သာ သွားစေပါသည်။ သူမနှင့်ကိုကို ခုံတန်းတစ်ခုမှာ အတူထိုင်နေ ပေမယ့် စကားမပြောဘဲ အချိန်အတန်ကြာနေမိပါသည်။ သိပ်ပင်ပန်း နေချိန်မို့ ကိုယ်အားကိုးတွယ်တာသူထံမှ ခွဲနွဲ့တာ သူ့ပခုံးကို ခေါင်းမှိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေထိုင်ရတဲ့ အတွက် မောပန်းရသမျှ တွေကို သူ့ထံ ရင်ဖွင့်တိုင်တည်ချင် နေစိတ်ကို သူမ အတော် ထိန်းချုပ် ထားရပါသည်။ တအောင့် ကြာမှ သူ့ထံက မထင်မှတ်ထားတဲ့ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ ပါသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က ရန်ကင်းစင်တာမှာ တွေ့တဲ့လူက မင်း လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားနေတဲ့သူလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်”

“ သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ စဉ်းစားတာ ဘာ
ကြောင့်လဲ”

“ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားတဲ့သူမို့လို့ပေါ့။ သူမှ
မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့ ဘယ်ယောက်ျား
ကိုမဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ စဉ်းစားရမှာပဲလေ”

“ ဒါဆို ငါကလက်ထပ်ခွင့်တောင်းရင်ရော”

“ တခြားသူတွေက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ
အကြောင်း ပြချက် ရှိတယ်”

“ ငါ့မှာလည်းရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အရာရာတိုင်းဟာ
ပြောပြဖို့ လိုသလား”

“ အရာရာတိုင်း မပြောပြချင်တဲ့ မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာရော သိပ်သဘာဝ
မကျဘူး ထင်တယ်”

“ ပြောစမ်းပါဦး ။ တခြားယောက်ျားတွေက မင်းကို
ဘာကြောင့် လက်ထပ်ချင်ကြတာလဲ”

“ ဒါတော့ မပြောပြချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ
စဉ်းစားကြည့် ပေါ့။ ကျွန်မကို တခြားယောက်ျားတွေက

ဘယ်လိုသဘောထားကြ ပါတယ်လို့ ပြောပြဖို့ ကျွန်မဝါသ
သိပ်မပါဘူး”

“ ပြီးရောလေ။ အဲဒါကို ငါကြိုက်ပါတယ်။ အေး မင်း
သိချင်နေတယ်ထင်လို့ မင်းကိုပြောပြမယ်။ မင်းကို ထခြ
ယောက်ျားတွေ လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အ
အားလုံးထက် ငါက ပိုလေးနက်တယ်လို့ ပြောရင် လုံလောက်
ပြီလား”

“ လောကကြီးမှာ တချို့နေရာတွေက ဝေဝေဝါဝါ
ပြောလို့ရတယ်။ တချို့နေရာတွေကတော့ သေသေချာချာ
ရှင်းရှင်း ပြောဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါအေး၊
အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဘာအရေးကြီးဆုံးလို့ ခံယူထားလဲ”

သူမရော ကိုကိုသည် ဟိုအရင်တချိန်က ခေါ်ခေါ်
သည် နာမ်းစား တို့ကို ရှောင်ရှားကာ ပြောဆိုနေကြပါသည်။

“ ခံယူချက်တွေကို မင်းစိတ်မဝင်စားပါနဲ့။ ခံယူချက်
အတိုင်း လိုက်လုပ်နိုင်တဲ့ သူဆိုတာ သိပ်ကိုရှား ပါတယ်
အဓိကအချက်က ဟောသည် လောကကြီးထဲမှာရှိတဲ့ မိန်းမတွေ
အများကြီးထဲက မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ငါလက်ထပ်

၉၆ သုခချို
ချင်တာပါ”

ကိုကို အဖြေတွေက သူမ လိုချင်တဲ့အရာနဲ့ နီးလာ
လိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်ရှိလေသည်။ သူမ ဘာမေးခွန်းမှ မထုတ်
နိုင်လောက် အောင်မောကာ ခုံတန်းရဲ့နောက်မှီပေါ် ခေါင်းလှန်
ချလိုက် ပါသည်။ ဝဏ္ဏ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြောခဲ့သည့်
“ ချစ်တယ်” ဆိုသော စကားကိုကျတော့ သူမလုံးဝ ခံစားချက်
မရှိဘဲ ခုဘယ်လိုမေးမေး ပြောမည်ပုံ မပေါ်သော ကိုကိုဆီက
“ ချစ်တယ်” ဆိုသော စကားကို ကျတော့ သူမဘာလို့ ကြားချင်
နေတာပါလိမ့်။

ကိုကိုက ခုံတန်းနောက်ကျောဘက်မှာ လွင့်ဝဲဖြာနေတဲ့
သူမရဲ့ပျော့ပြောင်းသော ဆံနွယ်အိအိစိုစိုတို့ကို သူ့ဆီ ဆွဲယူကာ
နမ်းရှိုက်လိုက်ပါသည်။ လုံးဝ မထင်မှတ်ထားသော အပြုအမူ
ကြောင့် သူမအံ့ဩကြောင်အန်းကာ တစ်ချက်ဟန့်တားလိုက်
ပါသည်။

“ ဟင့်အင်း ကိုကို မလုပ်နဲ့”

ကိုကိုက သူမတားဆီးတာကို ဝဓုမစိုက်လှစွာ သူမရဲ့
ပခုံးစွန်းမှာ မေးတင်ပြီး ဆံနွယ်တွေကြားထဲကို သူ့မျက်နှာ

တိုးဝေ့ နေပါသည်။

ထို့နောက် သူမပခုံးတဘက်ကို သူ့လက်ဖြင့် တင်းတင်း ဆုပ်ကာ “ငြိမ်ငြိမ်နေပါကွာ၊ ကိုယ်ပင်ပန်းလာလို့ပါ” လို့ဆိုတော့ သူမ ငြိမ်သက်သွားရပါသည်။ သူမလည်ပင်းကို ခပ်နွေးနွေး လာရောက် ရိုက်ခတ်နေတဲ့ ကိုကို့ အသက်ရှူသံရယ်၊ သူမပခုံးပေါ်က ကိုကို့လက်ရဲ့ နွေးထွေးတင်းကျပ်တဲ့ အထိ အတွေ့ရယ်ကြောင့် သူမရဲ့ အာခံငြင်းဆန်မှုတွေ အကုန် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

ငါးမိနစ်လောက်နေတော့မှ သူမပခုံးပေါ်မှ လက်တ လက်မောင်းဆီ မှ လျှောတိုက်ပွတ်သပ်ဆင်းကာ သူမ လက်ဖမိုး ပေါ် ဆုပ်ကိုင်လာခဲ့ပါသည်။ သူမသည် ကိုကို့ရဲ့ လက်တွေ လှုပ်ရှားမှုမှာ ရင်ခုန်သံရပ်မတတ် ထိတ်လန့် သာယာမှင်တတ် နေပါသည်။

ကိုကိုကတော့ သူပြုစားလိုက်တာကို သိပုံမရဘဲ “မင်းနားချင်ရောပေါ့ ပြန်ကြမယ်လေ” လို့ဆိုကာ သူမကို ဆွဲထူ ပါသည်။ သူမတို့ ကွန်ဖိုရောက်တော့ ကိုကိုက အခန်းဈေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ သူမ အခန်းသော့ ဖွင့်ကာ အထဲဝင်မယ်

၉၈ သုခချို

လုပ်တော့မှ သူမလက်ကို ဆွဲကာ

“ အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်လိုက်တော့မယ်
ဟုတ်လား။ မင်း အဲသည့်လူနဲ့ ဘယ်မှမသွားနဲ့၊ ငါစိတ်မချဘူး။
ငါပြောတာ နားလည်လား” လို့ ပြောပါသည်။

သူမမေးစေ့ကို လက်ဖြင့်ပင်ဖျစ်ကာ သူနှင့်မျက်လုံး
ချင်း ဆုံစေတော့ သူမကိုကဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ငေးမောမိကာ
မငြင်းဆန်နိုင် ဖြစ်သွားပါသည်။

သူဘယ်လောက်ပဲ အနိုင်ယူယူ၊ ၎င်းဘယ်လောက်ပဲ
တစ်ဘက်သက် ပြောပြော၊ ထိုသူသည် သူမလွန်ခဲ့သော
နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တဘက်သတ်စွဲလန်းချစ်ခင်
ရသော သူဖြစ်နေ သောအခါမှာ ငြင်းဆန်လိုမှုတွေအကုန်
သူမဆီက ထွက်ပြေးသွားခဲ့ပါသည်။

သူမ ခေါင်းတချက်မသိမသာ ညိတ်ပြလိုက်တော့မှ
သူမ မေးစေ့ပေါ်က လက်ကိုဖယ်ကာ “ ဧိုကေ လိမ္မာတယ်
ကိုယ်သွား တော့မယ်နော်” လို့ နှုတ်ဆက်ကာ သူမပါးပြင်ကို
ဖျတ်ခနဲ လက်ဖမိုး ဖြင့် တစ်ချက်ထိတိုက် ပွတ်သတ်ကာ
ကျောခိုင်းသွားခဲ့ပါသည်။

သူမသည် အခန်းထဲရောက်တော့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်တင်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ အရုပ်ကြိုးပြတ် လဲကျသလိုမျိုး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်မိပါသည်။

“ ခွေရည် ခွေရည်ရယ် နင်ပြောတာ သိပ်မှန်တာ ပဲဟာ” လို့ သူမ စိတ်ထဲက ပြောနေမိပါသည်။ ပြီးတော့ သူမ နှလုံးသားကိုလည်း သူမအံ့ဩမိပါသည်။ ဝဏ္ဏကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားတိုင်း ချစ်တယ်လို့ အဖြေမထွက်ပေါ်ခဲ့တာ ခုနှစ်နှစ် ကျော်ရှိပြီဖြစ်ပေမယ့် ကိုတို့ကိုကျတော့ ခုနှစ်မိနစ်လောက် တောင် ခေါင်းခါငြင်းဆန်ဖို့ သူမ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါပေ။ ကဲ သူမနှလုံးသားက သည်လောက်တောင် မျက်နှာလိုက်တတ် မှတော့ သူမလည်း ကိုကို့ရဲ့ အမိန့်အာဏာတွေထဲက ရုန်းထွက် နိုင်ဖို့ လမ်းမမြင်တော့ပါ။

အရမ်းကို ကျေနပ်ဝမ်းသာနေမည့် ကြီးကြီးစုရဲ့ မျက်နှာကို ပြေးမြင်မိတော့ သူမ မျက်နှာမှာ ပြုံးမယောင်ယောင် လေး ဖြစ်သွား ရပါသည်။

xxx

xxx

အခန်း (၁၁)

သူမနဲ့ ကိုကိုရဲ့ ဧည့်သည်ကြိုဆိုရေးလမ်းခြင်း သတင်းစာမှာ ပါပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ဝဏ္ဏအမောတကော အပြေးအလွှား ရောက်ချ လာခဲ့ပါသည်။

“ယု ရက်စက်လိုက်တာ၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ လဲဟာ။ ခုနစ်နှစ်လုံး ငါစောင့်ခဲ့ရတဲ့အဖြေက ဒါလားဟာ”

သူမပခုံးနှစ်ဘက်ကို ဆုတ်ညှစ်ကာ မချင့်မရဲ ပြောနေ တဲ့ ဝဏ္ဏကို ကြည့်ကာ သူမလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ . . . ငါလည်း အချစ်ရဲ့ အမိန့်အာဏာကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့ သူမို့လို့

နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက စွဲလန်းရတဲ့ သူက လက်ထပ်
ခွင့်တောင်းလာတဲ့အခါ ငါလက်ခံ လိုက်တယ်ဟာ”

“နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဟုတ်လား၊
အံ့ဩစရာပဲ၊ နင်နဲ့ ငါရင်းနှီးလာတာ ဆယ်နှစ်ရှိပြီလေဟာ
နင်ဘယ်ယော ကျား တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောဖူးလို့လဲ၊
ဘယ်လိုလူမျိုးမို့လို့ နင့် နှလုံးသားကို အကြာကြီး သိမ်းပိုက်
ထားနိုင်တာလဲ။ ပြောပြစမ်းပါဟာ”

သူမဘာမှမပြောပြတတ်တော့ပြီမို့ ဝဏ္ဏကို စိတ်မ
ကောင်းစွာသာ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

သည်အချိန်မှာပဲ ခပ်ဟဟလေးရှိနေတဲ့ တံခါးကို
ဖြုန်းခနဲတွန်းဖွင့်ကာ ကိုကို ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူမပခုံးနှစ်ဘက်
ကို ဝဏ္ဏက တွန်းညှစ်ထားတဲ့ ပုံစံနှင့် တွေ့လိုက်ရတာကို
အံ့ဩမနှစ်မြို့ပုံမျိုး ကိုကိုက စူးစိုက်ကြည့်နေတာမို့ သူမရုန်းဖယ်
ကာ ထိုယောက်ျား နှစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စတင်လိုက်
ပါသည်။

“ဝဏ္ဏ ဒါငါ့ခင်ပွန်းလောင်း ကိုအုပ်စိုးမိုးတဲ့။ဆောက်
လုပ်ရေးကန်ထရိုက်တာတစ်ယောက်ပေါ့။ ကိုကိုသူက ယုယ

သူငယ်ချင်း ဝဏ္ဏတဲ့။ တက္ကသိုလ်စတတ်ကတည်းက သိခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာပေါ့”

ဝဏ္ဏက အံ့ဩကြောင်ငေးနေရာမှ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူ အယာမျိုး ပြင်လိုက်ကာ ကိုကို့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။ သူ့အပြုံးတွဲက အားလျော့ပြုံးဖြစ်နေတာကိုတော့ ယုယအားနာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် အစ်ကို။ ယုဆီကို ကျွန်တော် မကြာ မကြာရောက်ဖြစ်ပါတယ်။ ထပ်ဆုံကြသေး တာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်မန္တလေးမှာ တာဝန်ကျနေတယ်လေ။ အစ်ကို ခရီးတွေဘာတွေ ထွက်ဖြစ်လို့ မန္တလေးရောက်ရင် လည်း ဝင်ခဲ့ပေါ့”

အသက်ငယ်သောဝဏ္ဏကတောင် ဝတ္တရားကျေပွန်စွာ နှုတ်ဆက်နေသော်ငြား ကိုကိုကတော့ စကားတစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ အထက်စီးပြုံးနှင့် ခေါင်းတစ်ချက်သာ ဆက်ပြတာမို့ သူမဒေါသ ထွက်သွားတာကို မနည်းဟန်ဆောင် ထားရပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။ ယု ငါသွားမယ်ဟာ”
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ထွက်သွားတဲ့ ဝဏ္ဏရဲနောက်

ကျော့ကို သူမ ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်မိတော့ ကိုကိုက သူမကို အခန်းအပြင်ဘက် တွန်းထုတ်မည့်ဟန်ဖြင့် ရန်လုပ် ပါသည်။

“သူ့နောက်လိုက်သွားမလား။ လိုက်သွားလေလိုက် သွား”

သူမကိုကိုလက်တွေ့ကို ဖယ်ထုတ်ကာ ဒေါသတကြီး ကြည့်မိပါသည်။

“ကိုကို သိပ်ခိုင်းတယ်သိလား။ ယု သူငယ်ချင်းကို ဘယ်လို ဆက်ဆံလိုက်တာလဲ”

“တော်စမ်း၊ ဘာသူငယ်ချင်းလဲ။ ငါယူမယ့် မိန်းမကို လိုချင်နေတဲ့ကောင်ကို ဒါအယဉ်ကျေးဆုံးဆက်ဆံတာပဲလို့ နားလည်ထား”

“ကိုကို စကားပြော မကြမ်းပါနဲ့”

“ငါက အစကတည်းက ခပ်ကြမ်းကြပ်ကောင်ဆိုတာ မင်းသိထားပြီးသား မဟုတ်လား။ အေး ခုနကလို မြင်ကွင်းမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ရတယ်ဆိုရင် ငါခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုတာ ကြိုပြောထားမယ်။ ကြားလား”

“မကြားဘူး”

“အာခံတယ် ဟုတ်လား။ မင်းခုနစ်က ဟိုကောင်
လက်ထဲမှာ တော့ ငြိမ်သက်နေတာပဲ။ သည်လိုပုံစံမျိုးနဲ့လေ”

ကိုကိုက ခုနဝဏ္ဏသုမပခုံးကို ကိုင်ခဲ့သလိုမျိုး
နံရံနှင့်တွန်းကာ သူမပခုံးနှစ်ဘက်ကို အညှိုးတကြီး ဖိညှစ်ပြီး
သူ့မျက်နှာကို သူမမျက်နှာ နားတိုးကပ်လာတော့ သူမကြောက်
လန့် ငြိမ်သက်သွားပါသည်။

“သည်မှာ မင်းလက်ထပ်ရမှာ ငါ့ကိုလား။ ဟိုကောင်ကို
လား”

သူမကြောက်ရွံ့စွာ မျက်ရည်တွေစီးကျလာတော့
ကိုကိုက ဟောက်ပါသည်။

“မငိုနဲ့ တဆိတ်ခို မျက်ရည်ကျဖို့ပဲ။ ပြောထားမယ်
နော်။ ဟိုကောင် ရန်ကုန်က မပြန်မချင်းသည်ကို ထပ်မလာ
စေနဲ့။ အပြင်တစ်နေရာမှာ ချိန်းတွေဖို့လည်း မကြိုးစားနဲ့။
ကုန်ကုန်ပြောမယ် သူ့ဖုန်းဆက်ရင်တောင် မင်းမကိုင်ရဘူး။
ရွှေရည်တိုပဲ ကိုင်ခိုင်း။ အေး ပြီးတော့ မင်းငါ့ကို ကလန်ကဆန်
လုပ်တဲ့အတွက် အပြစ်ပေးတဲ့ အနေနဲ့စေ့စပ်ပွဲကို ရွှေတိုးလိုက်

မယ်။ နောက်လမှလုပ်မယ့် စေ့စပ်ပွဲ ကို နောက်အပတ်စနေကို
ရွှေ့လိုက်မယ်။ မင်း မေ့ရဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဝယ်စရာခြမ်းစရာ
လုပ် စရာရှိတာတွေ အကုန်လုပ်ထား ကြားလား”
သည်တစ်ခါတော့ သူမအာမခံရဲ့တော့ဘဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်ကာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာတော့ ကိုကိုသနားသွားပုံရပါ
သည်။

“တိတ် တိတ် မငိုနဲ့တော့နော်”

ချော့ကာမှ ပိုငိုချင်နေတဲ့သူမသည် ကိုကိုရဲ့ပြင်းပြော
ဖြားယောင်းသော အနမ်းတို့နှင့်တွေ့တော့ ငိုချင်စိတ်တွေ
ပြေးထွက် လွင့်စင်ကာ ကိုကို အင်္ကျီစကို ကြောက်လန့်တကြား
ဆွဲဆုပ်မိ ပါသည်။

ကိုကိုက ချက်ချင်းနေတဲ့သူမ မျက်နှာကို မရမတ
လိုက်ကြည့်ကာ “ကြည့်စမ်း ချာတိတ်က တကယ့်ကလေး
လေးပဲ။ ကိုကို စေ့စပ်ဖို့ ကိစ္စရက်ရွေ့တာ ကျေနပ်ရဲ့လား”လို့
တလိုက်တလျှော မေးလာ ပါသည်။

သူမသည် မကြုံဘူးတဲ့ ကိုကိုရဲ့လေသံပျော့မှာ
ပျော်ဝင်ကာ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

၁၀၆ သုခချို

ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ နေရင်းနဲ့ သူမဟာ ကိုကိုပြောသမျှ
ခေါင်းညိတ်ဖို့များ မွေးလာရတာလားလို့တောင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို တွေးမိရလေတော့သည်။

xxx

xxx

အခန်း (၁၂)

စေ့စပ်ပွဲနေ့မှာတော့ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်ထက်ပင် ဒေါ်စုစုထွန်းက ပိုမိုပြုံးရွှင်တက်ကြွနေခဲ့ပါသည်။ နောက်သုံးလ ကြာရင် ကျင်းပမယ့်မင်္ဂလာပွဲအတွက် စေ့စပ်ပွဲတက်ရောက်တဲ့ သူတွေကို ဖိတ်ကြားရတာလည်း အမောပင်။

သူကတော့ သူ့ဘေးက လှပတင့်တယ်စွာ ရှုဝေနိုင် လောက်အောင် ကျက်သရေဝေဖြာနေတဲ့ သတို့သမီးလောင်းတို့ ကြည့်ကာ သူ့ဘဝကံကြမ္မာကို မယုံရဲလောက်အောင် မှီ လေသည်။ သူ့ဘဝရဲ့ အရွယ်ရောက်စ လူပျိုပေါက် အရွယ်မှာ သည်ကောင်မလေးနဲ့ စတင်ဆုံဆည်းခဲ့ရပါသည်။

ခုလို လှလှပပပပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ အတိုအကပ်ဖွယ်

အားစားတွေ ဝတ်တတ်တဲ့ ကြောင်ချေးရုပ်ကလေးနဲ့
ကောင်မလေးကို သူ မြင်မြင်ချင်း ခင်တွယ်နှစ်လိုခဲ့ပါသည်။

လောကကြီးကို မျက်လုံးစိမ်းနဲ့ ကြည့်ကာ ရင်ထဲက
ဒဏ်ရာ အနာတရတွေနဲ့ အားလုံးကို ရန်လိုစိတ်တို့နေတတ်
ခဲ့တဲ့သူက သူမလေးကိုတော့ စာသင်ပြပေးဖို့ စိတ်လိုလက်ရရှိခဲ့
ပါသည်။

အေးစက်စက်မာကြောကြော သူ့ပုံစံကိုအသေအလဲ
ကြောက်ရွံ့ဟန်ရှိတဲ့ သူမလေးကလည်း သူပြောသမျှနာခံစွာ
ပါသည်။ သူသည် နှုတ်အားဖြင့်၊ အမူအယာအားဖြင့်
ထိုကောင်မလေးအပေါ် အေးစက်နိုင်စားခဲ့သော်လည်း ရင်ထဲ
နှလုံးသားထဲမှာတော့ ကောင်မလေးရဲ့ ဖြူစင်ပျော့ပျောင်းမှုကို
မြတ်နိုးအလေးထားမဆုံး ရှိခဲ့ပါသည်။

အရွယ်ရောက်စပြုလို့ကြည့်ကောင်းလှပလာတဲ့
ကောင်မလေးအနားမှာ ပျားပိတုန်းတွေ ဝဲပျံလာတော့
သူခပ်ဝေးဝေးမှာပဲ ငြိမ်သက်တွေဝေနေခဲ့ပါသည်။ သူ့လို
အမေမရှိဘဲ လူဖြစ်လာရတဲ့သူဟာ ကောင်မလေးလို ဖြူစင်
သန့်ရှင်းတဲ့ သူနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးရယ်လို့ သတ်မှတ်ခဲ့

ပါသည်။ သူ့ရင်ထဲက တွယ်တာမှုတွေကို ဖြတ်တောက်ဖို့ ကြိုးစားကာ သူမလေး မျက်ဝန်းထဲက တွယ်တာမှုကိုလည်း မသိကျိုးကျွံပြုပြီး အချိန်ကာလများစွာကို အေးစက်စွာနဲ့ပဲ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပါသည်။

သူ့နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းပြီးခါနီးမှာ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ရန်ပွဲကြောင့် ဒဏ်ရာလည်းရ၊ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ကျ၊ ရုံးရောက်ဂိတ်ရောက်လည်းဖြစ်ကာ မေစုလဲ အိပ်ရာထဲလဲ ကျသွားခဲ့ပါသည်။

ဘယ်လောက်ပဲ ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းခဲ့လည် ဖြစ်စေ သူ့ရင်ထဲက ကောင်မလေးအပေါ်တွယ်တာမှု၊ ကောင်မလေးရဲ့ သူ့ပေါ် ကိုးစားမှုတွေကို လူကြီးတွေက ရိပ်ဖိနှင့်ကြပြီး ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မေစုက သူ့ကိုကောင်မလေးနှင့် အိမ်ထောင် ချ ပေးပြီး အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ရန်တွေဘာတွေမဖြစ် တော့ဘဲ သူ့ရင့်ကျက် လိမ္မာသွားမှာပဲလို့ စဉ်းစားခဲ့ပါသည်။

ယုယမေမေ ဒေါ်ငြိမ်းအေးဝေကလည်း သူ့ကိုသား အရင်း တစ်ယောက်လိုချစ်တာ၊ မေစုရဲ့အစီအစဉ်ကို သူတို့သား

အမိ နှစ်ယောက်လုံး လက်ခံခဲ့တာတွေအတွက် သူ့အများကြီး ကျေးဇူး တင်ခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝရဲ့ အားနည်းချက်က ကောင်မလေး အပေါ် အရိပ်လွှမ်းမှာ၊ သူ့ရဲ့တေပေလျှစ်ကန်တဲ့ ဒဏ်တွေကို ကောင်မလေးခံရမှာ စိုးတာကြောင့် မြတ်နိုးတဲ့အရာတစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ငြင်းပယ်ခဲ့ပါသည်။

ဒါကို မေစုက လုံးဝလက်မလျှော့ဘဲ အဝေးမှသူ့မေမေ ကိုပါ ဆင့်ခေါ်ကာ ထပ်ကြိုးပမ်းတဲ့အခါမှာတော့ အရာအားလုံး အကျည်းတန်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နှက်ခဲ့ပါတော့သည်။ သူ့ရဲ့ မရင့်ကျက်တဲ့ အရွယ်၊ မရင့်ကျက်တဲ့ အတွေးအခေါ်တွေသည် သိမ်ငယ်လစ်ဟာခဲ့ ရတဲ့ အားနည်းချက်တစ်ခုအတွက် မိခင်ဖြစ်သူအပေါ်ကို နာကြည်းမှု တွေ ပုံထားခဲ့ပါသည်။ သူ့ကို လူ့လောကထဲခေါ်ခဲ့တဲ့အတွက်၊ သူ့မှာ အဖေမရှိတဲ့အတွက်၊ သူ့အနားမှာ မနေဘဲ အဝေးကိုသွားခဲ့တဲ့ အတွက်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ သူသည် မိခင်မေတ္တာတို့၊ မိဘကျေးဇူးဆိုတာတို့ကို ဥပေက္ခာပြုမေ့လျော့ထားခဲ့ပါသည်။
နာကြည်းလွန်းရတဲ့ မိခင်က သူ့ကိုယုယနှင့် သတော

တူပါသည်လို့ တောင်းတောင်းပန်ပန် တောင်းဆိုတာကို သူခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့သည့်အပြင် ဘာမှမဆိုင်တဲ့ သူမလေးကိုပါ ရင်နာစေမည့် စကားတွေနှင့် ထိုးနှက်ပြီး အားလုံးနဲ့ဝေးရာကို လေလွင့်ထွက်ခွာ ခဲ့ပါသည်။

“ငါနှင့်ကိုယုလည်း မယုယဘူး၊ သည်းလည်း မသည်းဘူး” လို့ သူမလေးကို ရင့်သီးစွာပြောခဲ့မိချိန်မှာ သူမမျက်နှာလေး ငိုမဲ့ပျက်ယွင်းသွား တာကိုလည်း နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့ အထိ မမေ့နိုင်သေးဘဲ ပြန်မြင်ယောင် သတိရနေမိတုန်းပင်။ ဒါတောင် ငါ့နှလုံးသားက လုံးဝလိမ်ညာခွင့် မပြုတဲ့အတွက် ‘ချစ်လည်း မချစ်ဘူး’လို့ ဘယ်လိုမှပြောမထွက်ခဲ့တာပါ ကောင်မလေးရယ်။

လုံခြုံပြည့်စုံလှသော မေစုရဲ့အရိပ်အောက်ကထွက်ပြီး အပြင်လောကမှာ လေလွင့်မိတဲ့အချိန်ကျတော့မှ လောကကြီးမှာ သူ့ထက်ဆိုးဝါး နိမ့်ကျသော အားနည်းချက်နဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲ ဆိုတာ သူသေသေချာချာ တွေ့ကြုံသိမြင် ခဲ့ရလေတော့သည်။

သူ့တဝရဲ့ လိုအပ်ချက်၊ အားနည်းချက် တွေကိုပဲ အမြဲ

စဉ်းစား နေမိခဲ့သော သူသည်အပြင်လောကနဲ့ ထိတွေ့
မိကော့မှပင် သူ့ဘဝ မှာ ပြည့်စုံခဲ့တာ၊ အေးချမ်းခဲ့ တာတွေ
အများကြီးပါလားလို့ သိမြင် တွေးတောလာ တတ်ခဲ့ပါသည်။

မေစုရင်ခွင်နဲ့ဝေးကွာပြီး အဝေးမှာတစ်ကိုယ်တည်း
နေထိုင် လုပ်ကိုင်ပြီး နေသားကျနေချိန် တိတိကျကျပြောရရင်
တော့ သူ့အိမ်မှ ထွက်ခွာလာတာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာတဲ့အချိန်မှာ
မေစုသူ့ကို သတင်းစာထဲမှာ ပြန်ခေါ်ပါသည်။ ကျန်းမာရေး
ချို့ယွင်းနေတယ်လို့ သတင်းစာထဲထည့်ခဲ့တဲ့အတိုင်း တကယ်ပင်
မေစုသည် ဝိန်လှိုလှိုခွေးက အမှိုးပေါ်အရေတင်သာ ကျန်တော့
လေသည်။

သူ့ကိုတွေ့တော့ အကြာကြီးဖက်ငိုနေတဲ့ မေစုကို
သူစိတ်မကောင်းစွာ တောင်းပန်နှစ်သိမ့်ရင်း နောက်ကို
ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မေစုကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့တော့
ပါဘူး လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

အဲသည်နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ရန်ဖြစ်ခြင်းကို
စွန့်လွှတ်ခဲ့ ပြီဖြစ်ကာ အရာအားလုံးကို မေစုစိတ်ချမ်းသာ
ဖို့အတွက် ဦးစားပေး တွေးတောခဲ့ပါသည်။ သူ့ဘေးအိမ်မှာ

ယုယတို့သားအမိမရှိတော့ဘဲ လူသစ်တွေ ပြောင်းလာ
တာတွေ့တော သူ့အချိန်လွန် နောင်တတွေ ဖြင့် ကြေကွဲတာ
သူမှားခဲ့သမျှတို့ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစား
ခဲ့ပါသည်။

ယုယ မန္တလေးဆေးတက္ကသိုလ်မှာတက်နေတယ်လို့
ကြားပေမယ့် သူ့သွားရောက်တွေ့ဆုံဖို့ အကြောင်းအရာများ
အားလုံး ပျောက်ကွယ်ရှားပါးခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်တွေလုပ်ရင်း ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ကာ မိဘ
မေတ္တာ ဆိုတာကို ခံစားနားလည်နိုင်တဲ့အချိန် ကျတော့မှ
အဝေးမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတဲ့ မေမေ့ဆီမှာ အရိုး
တင်ဆာရောဂါက ကျမ်းနေပြီဖြစ်ကာ အသက်ရှင်နေနိုင်ဖို့
လအနည်းငယ်သာ ကျန်တော့လေသည်။

သည်သတင်းကိုကြားကြားချင်း သူ့မေမေ့ဆီကို
အပြေးသွားကာ မေမေ့မေတ္တာတွေအတွက်၊ ပြီးတော့ သူ့အမှား
တွေအတွက် အချိန်ပြည့်ပြုစု ယုယကြင်နာ ပေးဆပ်ခဲ့ပါသည်။

သူနှင့်အတူနေထိုင်ခဲ့တဲ့ ရက်ပေါင်းတစ်ရာကျော်မှာ
မေမေဟာ ရောဂါဝေဒနာခံစားရချိန်ကလွဲလို့ ကျန်အချိန်

တွေမှာ သူ့ကိုငေးကြည့် ကြည့်နူးနေခဲ့ပါသည်။ မေမေ ဆုံးမယ့် အချိန်ကို ကြိုသိခဲ့သော်ငြားလည်း တကယ် တမ်းဆုံးပါး သွားတော့ သူ့ဖြစ်မည် နိုင်အောင် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ ခဲ့ရပါသည်။ မေမေတမင်ရည်ရွယ်ခဲ့တာ မဟုတ် တဲ့အမှားတစ်ခု အတွက် သူ့ဟို တစ်ချိန်က မေမေအပေါ် မာကျောရိုင်းပြခဲ့တာ ကို တွေးမိရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခွင့် မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် သူ့ဒေါသနောင်တတွေ နှင့် ပြည့် နှက်နေခဲ့ ပါသည်။

မေမေဆုံးခင်မှာ သူ့ကိုအလေးအနက်မှာကြားခဲ့တာ ကတော့ ယုယ တို့မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်လို့ပင်။

“သားမှာ ချစ်ရမယ့်သူ မရှိသေးဘူးဆိုရင် ဝေ သမီးလေးနဲ့ နီးစပ်ဖို့ ကြိုးစားပါလို့ မာမီတိုက်တွန်းချင် တယ်သား။ ဝေရော ယုယလေးရောဟာ မေမေ၊ မမစုနဲ့ သားကို တကယ်မိသားစုရင်းလို ချစ်ခင်အနစ်နာခံခဲ့ ကြတာတယ်။ သား မာမီကို စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားတုန်းကဆိုရင် ယုယလေးဟာ သိပ်ကိုသနားစရာ ကောင်းလောက်အောင် သိက္ခာကျခဲ့တာ ပေါ့။ သူလေးဟာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ယောက်ျားလေးက

ငြင်းဆိုတာကိုခံခဲ့ရတယ်လေ။ မာမီသည် တစ်သက်ဝေ မျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ရမယ်တောင် မတွေးတတ်တော့ပါဘူး သားရယ်”

“မေမေ စိတ်ချပါ။ သားအရင်ကတည်းက ယုယအပေါ် မှာ မေတ္တာရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဘက်က အခြေအနေလွတ်လပ်ဆဲ ဆိုရင် အရင်အမှားတွေအတွက်ပါ အတိုးချပြီး သားစောင့် ချောက် ကြင်နာပါ့မယ်”

စိတ်အေးချမ်းပေါ့ပါးသွားသော မေမေရဲ့အပြုံးနှင့် အတူ သူ့နှလုံးခုန်သံတွေကလည်း မြန်ဆန်တက်ကြွနေခဲ့ ပါသည်။

ဝါပေမယ့် မေမေဆုံးပါးပြီးပြီးချင်း သူမြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်မလာ နိုင်ခဲ့ပေ။

မေမေနှင့်သူအတူတကွ စကောလားရှစ်လျှောက်ထား သော ဝိသုကာပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်သည့်သင်တန်းတစ်ခုမှာ သူအရွေးချယ်ခံရတာမို့ အမေရိကားမှာ နောက်ထပ်နှစ်နှစ် ထပ်နေကာ ပညာသင်ခဲ့ရပါသည်။

မေမေဆန္ဒလောထက်သန်စွာ သူ့ကိုတက်စေချင်ခဲ့တဲ့

သင်တန်းဖြစ်နေတာရယ်၊ သူသင်ခဲ့တဲ့ ပညာရပ်နှင့်လည်း
ပတ်သက် ဆက်နွယ် အသုံးဝင်နေတာရယ်၊ ပြီးတော
မေ့ကလည်းတက်ဖို့ အားပေးပြီး ကျန်းမာရေး ကောင်းနေတာ
ရယ်ကြောင့်သာ သူမြန်မာ နိုင်ငံကိုပြန်ဖို့ကြံကြာခဲ့ပေမယ့်
ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သမလေးကို သွားရှာဖို့ ကိစ္စပဲသွစ်တို
စိုးမိုးနေပါ သည်။

ဝေးကွာခဲ့တာ ရှစ်နှစ်ကျော်ပြီဆိုတော့ မင်းဆရာ
ဝန်ကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့ ဟုတ်လား ချာတိတ်။ ငါ့ကိုစိတ်နာနာနဲ့
နောက်ထပ် ချစ်သူတွေဘာတွေ များရနေပြီလား
ချာတိတ်ရယ်လို့ သူစိုးရိမ် ပူပန်စွာ မကြာခဏတွေးမိပါ သည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်တော့ သူမလေးကို ရှာမယ့်
အစီအစဉ်တွေကို မေ့ကိုမပြောဘဲ ထားပြီး အားလုံးအဆင်
ပြေမှ အံ့ဩဝမ်းသာ သွားအောင် အသိပေးမယ်လို့ သူတွေးထား
ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမယ့် တိုက်ဆိုင် လှစွာ မေ့က သူ့ကို
သတင်းအရင်ပေးပါသည်။

“သားသွားပြီးခြောက်လလောက်အကြာမှ ဝေတို့သား
အမိ ရောက်လာသေးတယ်။ ယုယလေး ချင်းပြည်မှာ

ပို့စတင်ကျလို့ မေစုကိုလာနှုတ်ဆက်တာ။ ဆရာဝန်မကြီးလို့ မပြောရဘူး ယုယလေးက သိပ်ကျက်သရေ ရှိတာပဲကွယ်။ သားမြင်ရင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူးသိလား။ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ အသားညိုတော့ မြန်မာ ဆန်ဆန်လေးနဲ့ နန်းဆန်တဲ့အလှ”

သူမေစုကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ နောက်အပိတ် ကျတော့ အလုပ် ကိစ္စလိုလို၊ ကာလိုလိုနှင့် ချင်းပြည်ကို သွားတာ သူမလေးကို ရွာပုံတော်ဖွင့်တော့ မချောက ရန်ကုန်ကို ပို့စတင်ကျသွားတာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီလို့ သိရပါသည်။

ဒါနဲ့သူရန်ကုန်ကို ပြန်ဆင်းချလာကာ အလုပ်သမား ဆေးရုံမှာ စုံစမ်းတော့ သည်နာမည်နှင့် ဆရာဝန်မရှိတူ ဆိုသဖြင့် သူစိတ်ဓာတ်ကျသွားပါသည်။ သွားပြီ။ ချင်းပြည်က လူကပဲ မှားပြောလိုက်တာလား။ သူကပဲ သေချာနား မထောင်လိုက်မိတာ လား။ ခုတော့ သူရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ဆေးရုံ ဆေးခန်းတွေ တစ်ခုချင်း လိုက်ရှာရမလို ဖြစ်နေပေပြီ။

ကံဆိုးချင်တော့ ဆက်တိုက်ပင်၊ မေစု နှလုံးရောဂါက အတော် အခြေအနေဆိုးသဖြင့် ဗန်ကောက်ဆေးရုံကြီးမှာ တစ်လလောက်သွားကုလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ သူ့အမေမိကား

မှာ သုံးနှစ်လောက်ကြာသွားသည့်အတွက် လုပ်လက်စအလုပ်
တွေ ပြတ်တောင်းတောင်း မဖြစ်အောင်လည်း အကုန်ပြန်စီစဉ်
ရသည်။ အတော်ကို ချွပ်ထွေးသော ထိုကာလအလွန်မှ မေ့စုက
ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းကာ သူ့အလုပ်တွေလည်း အသားကျ
သွား ပါသည်။

အားလုံးအဆင်ပြေလို့ ယုယကိုစုံစမ်းဖို့ ကိစ္စလုပ်
နေတုန်း သူငယ်စဉ်က ရန်ငြိုးရို့? သော လူတစ်ချို့နှင့်
ယခုဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်တွေမှာလည်း အပြိုင်သဘော
မျိုးလာငြိပါသည်။ ရန်ဆိုတာကို သူမဖြစ်ချင်တော့ပေမယ့်
ထိုလူတွေတော့ ဟိုးအရင်က အတိုင်း ချမယ်၊ နှက်မယ်ဆိုတဲ့
နည်းတွေ သုံးချင်လာသည်။

ကဲ လုပ်ကွာ၊ တစ်ကြိမ်တော့ ငါသည်းခံပေးလိုက်မယ်၊
နှစ်ကြိမ်မြောက်ဆိုတာ ထပ်ရှိလာရင်တော့ ဥပဒေဘောင်ထဲမှာ
တွေ့ကြတာပေါ့လို့ တွေးကာ တဘက်ကဆင်ထားခဲ့ခွင်တို့
သူကြိုတင် သိထားပေမယ့် ရန်ပွဲ၌ မနေတော့ဘဲ အနည်းငယ်
သည်းခံကာ ရန်ရှောင်လိုက်ပါသည်။

သည်းခံခြင်းဟာ အတော်အကျိုးရှိ သည်လို့

ဆိုရမည်ပင်။ ထိုပြိုင်ဘက်အုပ်စုလည်း သိသိသာသာနောက်
ဆုတ်သွားသလို ထိုရန်ပွဲမှ ဒဏ်ရာတွေကြောင့်ပဲ သူခက်ခက်ခဲခဲ
ရှာနေတဲ့ ယုယကို လွယ်ကူချောမွေ့စွာ တွေ့ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

သူမလေးပုံစံက မေစုပြောခဲ့သလိုပင် တကယ်တို
ရင့်ကျက် ပြောင်းလဲလှပသွားလိုက်တာများ မေစုကသာ 'သားစိုး
ဒါဘယ်သူလဲ၊ မှတ်မိလား' လို့ မမေးခဲ့ရင်၊ သူသာ သေသေ
ချာချာ ဝရုတစိုက်မကြည့် ခဲ့မိရင် မှတ်မိနိုင်စရာ အကြောင်းတို့
မရှိပါ။

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ ဖူးဖူးလေးနှင့်
သွယ်လျ သော မျက်နှာကျလေးပေါင်းစပ်လိုက်တော့
သမင်မလေးနှင့် တူပါသည်။ အချိုး ကျစွာဖွံ့ဖြိုးတဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ရယ်၊ ညိုဝင်းဝါသော အသားအရည်ရယ်၊
ခါးကျော်ကျော်ရှည်သော ဆံနွယ်တွေရယ် ကလည်း ယောက်ျား
တစ်ယောက်ကို စွဲလန်းစေဖို့ အစွမ်းထက်လွန်း နေပါသည်။

နက်ပြာရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကာ သူမခန္ဓာကိုယ်
အလှအပ ဖော်ပြလွန်းနေသလို၊ လက်ပြတ်အင်္ကျီပုံစံက သူမရဲ့
သွယ်လှလှပသော လက်မောင်းသားလေးများကို အထင်အရှား

ပေါ်လွင်စေလွန်းတာမို့ သူ့စိတ် အလိုမကျ ဖြစ်သွားခဲ့ ရပါ သည်။

တွေ့တွေ့ချင်းအလွန်အမင်း အံ့ဩတဲ့ခံစားချက်ရယ်၊ ဝမ်းသာကျေနပ်ပျော်ရွှင်လွန်းတဲ့ ခံစားချက်ရယ်ကို ဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့ ပေမယ့် သည်အလို မကျတဲ့ စိတ်နဲ့ သူမရဲ့အေးစက်စက် ဆက်ဆံမှုကို မကြိုက်တဲ့ စိတ်ကိုတော့ သူမဖုံးကွယ်နိုင်ခဲ့ပါပေ။ ဒါ့ကြောင့် သူမဆေးခန်းပိတ်ချိန်မှာ ထမင်းစားဖို့ မေစု သွားခေါ်ခိုင်းသော သူမလေးက မလိုက်ချင်ပုံငြင်းဆန်တာကို သူသည်းမခံနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

သူကတော့ မေစုပြောပြလို့ သူမလေးဟာ ခုထက်ထိ လွတ်လပ်သူ တစ်ယောက်ဆိုတာ သိရလို့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ် လိုက်ရတာ သူမလေးကတော့ သူ့ကိုမခေါ်ချင်၊ မပြောချင် မဆက်ဆံ ချင်ပုံမျိုး လုပ်ရက်တာကို ဒေါသထွက်ပြီး ပိတ်အော်လိုက်တော့ အရင်လို သူ့အပေါ်ကြောက်ရွံ့နာခံတဲ့ ပုံစံလေး ပြန်ပေါ်လာတာကို သူ့ချစ်စနိုး ဖြစ်ရပါသေးသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ မေစုကအိမ်မှာအိပ်ဖို့ပြော၊ သူမက ငြင်းနှင့် နောက်ဆုံး သူမလူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစား

နေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ သူ့အရမ်းဒေါသ ထွက်သွား
ရပါသည်။ ငါကတော့ နှစ်တွေ အများကြီးဘယ် မိန်းမနဲ့မှ
မပတ်သက်မခင်မင်ဘဲ ကင်းကင်းနေခဲ့ပေမယ့် မင်းကတော့
လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ထိ စဉ်းစားနေပြီ တဲ့လား။
စိတ်ချ။ လုံးဝ မဖြစ်စေရဘူး။

ဒါနဲ့မေ့ရက သူ့မကို ပြန်ပို့ခိုင်းတော့ သူ့က
ဘောလုံးပွဲ ကြည့်နေတာမို့ မပို့ပေးချင် သ ယောင် ယောင်
တမင်ပြောလိုက် ပါသည်။ တကယ်က မေ့ရ လိုက် မပို့
ခိုင်းရင်တောင့် သူက ပို့ပေးဖို့ စဉ်းစားထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

တကယ်တမ်းလည်း လိုက်ပို့ရောမချောက သူ့ကို
နှုတ်လည်း မဆက်၊ သူ့အခန်းကိုလည်း မဖိတ်ခေါ်ဘဲ
သူ့မဘာသာတက်သွား သဖြင့် သူ့ဒေါသတကြီး အပြစ်တင်မိ
တော့မှ သူ့မလေးက ခုနကသူ့ဘောလုံးပွဲကြည့် နေလို့
လိုက်မပို့ချင်ဘူးလို့ပြောခဲ့တာကို အစာမကြေဖြစ်နေမှန်း
သိရလေသည်။

သူနဲ့သူမ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြရာမှ
သူ့မလေးဘက်ကသူနဲ့လုံးဝမပတ်သက်ဖို့အထိ ပြောလာတော့

သူသည်မခံနိုင်တော့ပေ။ သူက သူမကို ပင်ပန်းတကြီး
အသည်း အသန်ရွာဖွေပြီး သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ပေးအပ်
ပါတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အချိန်ကျမှ သူမသည်လို့
ပြောတာတော့ ရက်စက် လွန်းလှသည်။

ဒါကြောင့် သူကလည်း 'အပတ်သက်ဆုံး'လူတွေ
ဖြစ်ရမယ် လို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါသည်။ တကယ်လည်း
ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူက သူမလေးလို့ မခွဲနိုင်ဘဲပိုင်ဆိုင်
မြတ်နိုးချင်နေတာကိုး။

ဒါပေမယ့် သူပြောပြလည်လည်ပြောဖို့ ကြိုးစားတိုင်း
မအောင်မြင်ဘဲ ဟိန်းဟောက်ခြိမ်းခြောက်ကာ ဒေါသထွက်ပြမှု
သူမလေးဘက်က လိုက်လျောတာမို့ သူ့မှာ အမြဲဘီးလူးဆိုင်း
တီးပြနေရတာ ဖြစ်လေသည်။

အချစ်ကြီးတော့ အမျက်ကြီးတယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း
သူမလေးကို ဝဏ္ဏဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ တွဲတွေ့ရချိန်မှာ သူဒေါသ
ကို အတော်ထိန်းထားရလေသည်။ ဝဏ္ဏထွက်သွား တော့မှ
သူနဲ့ယုယ စကားဆက်များကြကာ ထုံးစံ အတိုင်းသူက
ဒေါသကြီး သူမလေးက ငိုနဲ့ ဧရာဝတီပွဲပိုစောလုပ်ဖြစ်သွားတာသာ

အမြတ်ထွက်လေသည်။ ခုလည်း သူ့ဘေးမှာ ပြုံးသလိုလို၊ မပြုံးသလိုလို မျက်နှာလေးနဲ့ ဧည့်သည်တွေကို သူနဲ့အတူလိုက် နှုတ်ဆက်နေတဲ့ ကလေးမကို သူ့ရှုမဝဖြစ်နေပါသည်။

ကိုယ်နဲ့တွေ့တိုင်း ကိုယ့်ကိုရန်တွေ့တာနဲ့ ငိုတာပဲ လုပ်တတ် တဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ ကိုယ်တို့မင်္ဂလာဦးညကျရင် ကိုယ်မင်းကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ရ မြတ်နိုးရ အလေးအနက် ထား ရတယ်ဆိုတာ သက်သေခံပစ္စည်းတွေနဲ့ တကွ ပြောပြမယ်ဟုတ်လား။ အဲသည့် ကျရင်တော့ မင်းလေး ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေမှာပေါ့နော်။ သူ့အတွေး နှင့်သူ သဘောကျ ကာ ကောင်မလေးလက်ကို တစ်ချက် ဆုတ်ညှစ် လိုက်တော့ သူမလေးက သူ့ကိုပြုနေကြောင်းကြောင်းလေး မော့ကြည့် ပါသည်။

သူက ဟိုတစ်နေ့က မြတ်နိုးစွာ နမ်းရွှိတ်ခဲ့တဲ့ သူမမျက်နှာ လေးကို လွမ်းဆွတ်မက်မောစွာ ရှုန်းရှုန်းစားစား ကြည့်မိတော့ သူ့လက်ထဲက သူမလေးရဲ့ လက်ကို အတမ်း အကျပ် ပြန်ရုန်းယူနေ ပါသည်။

သူ့အသည်းယားစွာ လွှတ်မပေးဘဲ သူမလက်ခုံထားတဲ့ အသာဖျတ်ခနဲ နမ်းရွှိတ်လိုက်တော့ သူမကကြောက်ရွံ့

၁၂၄ သုခချို

ရှက်လန့်သွားပုံလေးနှင့် သူ့ကို တစ်ချက် ခိုး စေ့ ကြည့်
လေသည်။

xxx

xxx

အခန်း (၁၃)

စေ့စပ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကိုတို့က အလုပ်များတဲ့ ကြားထဲမှ သူမကိုနေ့တိုင်း ဆေးခန်းသို့ အကြိုအပို့ လုပ်ပေး ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကိုတို့ရဲ့ ဝရစိုက်မှုက သူမအတွက် ရင်ခုန်သာယာမှုထက် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုကိုပိုမို ဖြစ်ထွန်း စေပါသည်။

“သည်နေ့ ဟိုကောင်ဆီက ဖုန်းတွေဘာတွေ လာသွား သေးလား”

သူမေးတဲ့ ဟိုကောင်ဆိုတာ ဝဏ္ဏကိုရည်ရွယ်တာ ဖြစ်သည်။ သည်မေးခွန်းမျိုး တစ်ပတ်ကို သုံးကြိမ်လောက် သူမေးတတ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ချမှတ်လိုက်တဲ့ စည်းကမ်းတွေ

ဆိုတာလည်း မရပ်မနားပင်။

“အင်္ကျီလက်ပြတ်မဝတ်ရဘူးနော်။ အင်္ကျီချုပ်ရင် ပွပွယယလေးချုပ်ပါလား။ မင်းအင်္ကျီတွေက သိပ်ကျပ် နေသလိုပဲ။ ခန္တာကိုယ်ပေါ်လွင်တဲ့ အဝတ်အစားတွေဝတ်တာ ငါမကြိုက်ဘူး”

တကယ်တော့သည်လို ချုပ်ချယ်တားမြစ်မှုတွေက ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားလေးနဲ့သာ တွဲလျက်ပါလာမယ်ဆိုရင် နာခံချင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ဒါပေမယ့် ချစ်တယ်ခင်တယ် ပြောဖို့ဝေးလို့ လေသံတောင် မပျော့ပျောင်းဘဲ သံမာသံပြတ်နှင့် ပြောလာတာမျိုး ကျတော့ မနာခံဘဲ ဆန့်ကျင်ပြချင်တော့သည်။

ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တပြိုင်တည်းမှာပဲ မကျေနပ်စိတ်နဲ့ ဆန့်ကျင်အာခံချင်တဲ့ ခံစားမှုတွေ ဖြစ်ထွန်း လာရတာ မျိုးကို ကိုကိုနဲ့စေ့စပ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ သူမ ခဏခဏ ခံစားရလေသည်။

အခုလည်း ကိုကိုနဲ့သူမကြားမှာ အဖုအထစ်ဖြစ်စရာ ကိစ္စပေါ်လာပါသည်။ လာမယ့်သောကြာနေ့ဟာ ကိုကို့ ပွေးနေ့ ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုရားသွားဖို့ ကိုကိုက ပြောလာ

ပါသည်။ သည်တော့ သူမက မနက်ပိုင်းသွားဖို့ စဉ်းစားသည်။ မနက်စောစောစီးစီးဆိုတော့ အာရုံကြည်လင်သည်။ ပြီးတော့ သူမလည်း အလုပ်မပျက်ပေ။ ညဘက်သာသွားမယ်ဆို သူမဆေးခန်းလည်း စောစောပိတ်ရမည်။ ပြီးတော့ ညဘက်ဆို သူမရောကိုကိုပါ အလုပ်က ပြန်ချိန်ဖို့ ပင်ပန်း နွမ်းနယ် နေကြပေမည်။ ဘုရားကအပြန်မိုးချုပ်ရင် အိမ်ပြန်ဖို့ ကိစ္စတာညာအခက် အခဲရှိနိုင်မည်။

ဒါပေမယ့် ကိုကိုနဲ့သူမညှိနှိုင်းကြတော့ ကိုကိုက ညဘက် သွားဖို့ပဲ ပြောသည်။ မနက်ဘက်သူမအား၊ အရေးကြီး တဲ့ကိစ္စရှိလို့တဲ့။ သူမပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သေချာနားမထောင်တဲ့ အတွက်၊ ပြီးတော့ သူ့ဆန္ဒကိုသာ သူဦးစားပေးပြီး သူမခံစားချက်ကို ငဲ့မကြည့်တဲ့အတွက် သူမရင်ထဲမှာ ရှိနှင့်ခဲ့ပြီးသော ဖက်ရာ အနာတရလေး များစွာတို့သည် တမဟုတ်ချင်း စုပေါင်းကြီးထွားကာ နက်ရှိုင်းတဲ့ ဖက်ရာတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ဒါကြောင့် ဘုရားလည်းရောက်ရော သူမကိုတို့တို့ တောား ဟဟမပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။ ဘုရားဝတ်ပြု

ဆုတောင်း ပြီးတော့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ညစာစား
သည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုက သူမနဲ့ အလျင်တခါက သွားဖူးတဲ့
အင်းလျားကန် ဆီသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ သူမဆန္ဒကို မတောင်း
ခံဘဲ သူ့ဘာသာလုပ်ချင်ရာ လုပ်နေတာကို မကျေနပ်တာမို့
သူမဘာသာစကားမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

“မင်းဘုရားမှာတုန်းက ဘာဆုတောင်းလဲဟင်”

“သည်လိုပါပဲ”

ကိုကိုက သူမခံစားချက်တွေကို ခိုင်မိဟန်မရှိဘဲ
သူမပခုံးကို သူ့ဘက် ဆွဲကာ အသာဖွဖွပွေ့ဖက်လိုက်ပါသည်။

“ယုယနဲ့ သည်နေရာကို လာရတိုင်း ကိုကိုသိပ်ကြည်စူး
တယ် သိလား”

စိတ်ကြည်လင်ပုံမျိုးနဲ့ ပျော့ပျောင်းစွာပြောလာတဲ့
ကိုကိုစကားကို သူမဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲ နေလိုက်သည်။ ကိုကို
မျက်နှာက သူမရဲ့ပခုံး၊ လည်တိုင်နှင့် မျက်နှာတို့ကို တိုးဝှေ့ပွတ်
တိုက်လာတော့ သူမဘက်က အရင်လို ချွန်းဖယ်တာတွေ၊
ပျောင်းနွဲ့တာတွေ ဘာမှမရှိဘဲ ပကတိတည်ငြိမ်နေတဲ့အခါကျမှ
ကိုကိုက သူမပုံမှန် မဟုတ်တာကို ခိုင်မိသွားပါသည်။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘာကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ”

ဘာကိုမကျေနပ်ဘူးလဲဆိုတာ ပါးစပ်ကဖွင့်ပြောမှ
ရင်သိ မှာလား ဦးအုပ်စိုးမိုးလို့ သူမရင်ထဲကပဲ
ရန်တွေ့လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ ငါက ဝဏ္ဏမဟုတ်လို့လား”

ကျွတ် . . . မဆိုင်တာတွေ။

“ပြောလေ၊ စကားတောင် မပြောချင်လောက်အောင်ထိ
မင်းက ငါ့ကို မုန်းနေတာလား။ မင်း ဝဏ္ဏနဲ့ ဆို
သည်လိုမဟုတ်ပါဘူး။

“ဝဏ္ဏဆိုတဲ့နာမည်ကို ထည့်ပြောစရာ ဘာအကြောင်းမှ
မရှိဘူး။ ခုဖြစ်နေတာလည်း ဝဏ္ဏနဲ့ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မဆိုင်ရင် မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောလေ”

“ ”

“မပြောဘူးပေါ့၊ ကောင်းပြီ။ ငါသိတာက
မင်းတော့မင်းငါနဲ့ အတူတူ ရှိနေလို့ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်

၁၃၀ သုခချို

ဟုတ်လား”

သုမဘာဆိုဘာမှ ပြန်မပြောတော့ ကိုကိုဟက်ခနဲ
တစ်ချက် ရယ်ပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ။ ဒါဖြင့်ထ။ ပြန်ကြတာပေါ့။
မင်းငါ့မွေးနေ့ မှာ ငါ့အပေါ်သည်လို ဆက်ဆံလိမ့်မယ်လို့
လုံးဝထင်မထားခဲ့ဘူး”

အပြန်လမ်းမှာတော့ သူကကားကိုစိတ်တိုတိုနှင့်
ပိုင်ကုန် မောင်းသဖြင့် ကားက အသင့်-စိတ်လောက်တဲ့
အမြန်နှုန်းနှင့် သွားနေပါသည်။

“ဒါက ယုအိမ်ကို သွားတဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“မင်းကို ဘယ်သူက အိမ်ပြန်ပို့မယ် ပြောလို့လဲ။”

“ကိုကို သည်လို မလုပ်ပါနဲ့”

“ပထမတော့ ညနက်နေလို့ ငါ့အိမ်မှာအိပ်ဖို့
အစီအစဉ်ပဲ။ ခုတော့ အစီအစဉ်ပြောင်းသွားပြီ။ မင်းဘာကို
မကျေမနပ်ဖြစ် နေတယ် ဆိုတာ မပြောမချင်းငါ့အိမ်မှာပဲ
နေရမယ်”

“ယု အရုပ်မဟုတ်ဘူးကိုကို။ အရာရာတိုင်းကို

ယုဆန္ဒမပါဘဲ၊ ယုဆန္ဒကို မမေးဘဲ ကိုကိုလုပ်ချင်သလို လုပ်လို့မရဘူး။

“ငါမေးတော့ရော မင်းဖြေလို့လား”

“ဒါပေမယ့် ခုယုအိမ်ပဲ ပြန်ချင်တယ်” ယုအိမ်ကိုပဲပို့၊ ယုကိုကို အိမ်ကို မလိုက်ဘူး”

“ . . . ”

“ ယု ပြောနေတာတွေကြားလား။ ယုဆန္ဒကို အလေးထားပါ ကိုကို။ ယုက အရှုပ်မဟုတ်လား။ လူ . . . လူသိရဲ့လား။ ကိုကို အခုကား ပြန်ကွေ့ပေး”

“ဝါဆို မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ပြောလေ။ မင်းအိမ် ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“မပြောဘူး။ ယုကို အကြပ်မကိုင်ဘဲ ကိုကိုဘာသာ သိအောင်လုပ်။”

“ဝါဆို ဝါကလည်း ဆောရီးပဲ”

“ယု ဆန္ဒ သည်လောက်လေးကို တောင် မလိုက်လျောနိုင်တဲ့၊ ယုကို လုံးဝဂရုမစိုက်တဲ့ကိုကိုကို ယုအရမ်းမုန်းတယ် သိလား။ အရမ်းမုန်းတယ်။”

“ယု”

ကိုကိုက ကျယ်လောင်သော အသံနဲ့အော်ဟစ်ကာ ကားကို လမ်းဘေး ဆွဲချရပ်လိုက်တော့ သူမကြောက်ရွံ့ကာ အသံတိတ်သွား ရပါသည်။

ကိုကိုက ကားရပ်ပြီးပြီးချင်း သူမခန္ဓာကိုယ်ကို ဆောင့် တွန်း လိုက်သဖြင့် သူမနာကျင်စွာ ကားတံခါးမှာ ကပ်မှီလျက် သားလေး လဲကျသွားပါသည်။ သူမခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုကိုက သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဖိကပ်က သူမမျက်နှာကို မေးစေ့မှတိုင်၍ ဆတ်ခနဲ ဆွဲမော့လိုက်ပါသည်။

“ယု မင်းငါ့မွေးနေ့မှာ ငါ့ကိုလုံးဝစကားမပြောချင်တဲ့ အမူအယာ၊ မကျေနပ်တဲ့ အမူအယာနဲ့ဆက်ဆံတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ လို့ ငါမေးတော့လည်း မပြောဘူး။ ငါ့အိမ်ကို လိုက်ဖို့ ကိစ္စကျတော့ လည်း မင်းဆန့်ကျင် လျစ်ကျတယ်။ ခုမင်း ငါ့ကို မုန်းတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မင်းတော်တော် ရက်စက်တဲ့ မိန်းမပါလားယု။ ငါ ဒေါသကြီး တာကို သိရက်နဲ့ မင်းခု လောက်ထိ ငါ့ကို စိတ် အနှောင့်အယှက်ပေးတယ်။ မင်းရော ငါရော တခြားကားအောက် ရောက် မသွားချင် တူး

ဆိုရင် မင်းအပြောအဆို ဆင်ခြင်လိုက်ပါ ကြားလားယု”

ခက်ထန်တဲ့ မျက်လုံးစိမ်းတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့ကိုကို့
စကားသံတွေကို သူ့မဘာမှမတုံ့ပြန်နိုင်တော့ဘဲ အားတုန်
ပျော့ခွေ သွားပါသည်။

နောက်ဆယ်မိနစ်ကျော်ကြာလို့ ကိုကိုတို့အိမ်ရောက်တဲ့
အခါ မှာတော့ သူ့မကကြီးစုရင်ခွင်ထဲပစ်ဝင်ငိုကြွေးတာ
ကိုတို့အခန်း ဘက် ကတော့ ဘာတွေကို ပေါက်ခွဲဖျက်ဆီး
နေတယ် မသိရတဲ့ ဆူညံသံတွေ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်ကာ
အကျည်းတန်တဲ့ညက တုန်ဆုံးဖို့ရာ နှေးနေသလို ထင်ရလေ
သည်။

xxx

xxx

အခန်း (၁၄)

သူ့အခန်းထဲမှာ မျက်စိရှေ့မြင်မြင်ရာ အရာဝတ္ထု
တော်တော် များများကို ရိုက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီး အတော်
ကြာမှ သူ့ခုတင် ပေါ်တွင် ဖြစ်သလို ပစ်လဲချလိုက်ပါသည်။

သူဟာ အဖေအမေရဲ့ မေတ္တာကိုမရခဲ့ဘဲ ဘဝမှာ
ချစ်ခြင်း မေတ္တာဆိုလို့ မေ့တစ်ယောက်ဆီကပဲ ရခဲ့ဖူးလို့လား
တော့ မသိပါ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ပတ်သက်၍ သူမကျွမ်းကျင်
မပိုင် နိုင်ခဲ့ပေ။ သူက မြတ်နိုးစွာချစ်ရပြီး သူ့ကိုလည်း
နားလည် လှတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ယုယချစ်သည်းဆိုတဲ့
ကလေးမ နှင့် နှစ်ဦးသဘောတူ တရားဝင် စေ့စပ်ကြောင်း
လမ်းပြီးတာ တောင်မှ သူ့ရဲ့ ချစ်ခရီးက မချောစွေ

မဖြောင့်ဖြူပေ။

သည်နေ့ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမှာပင် သူကအကောင်းနှင့် လုပ်ခဲ့သော ကိစ္စ တစ်ခုက ပြဿနာဆီသို့ ဦးတည်သွားခဲ့လေ သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ဦးဆီသွားရင်း ထိုမိတ်ဆွေရဲ့အစ်မက ပန်းတိမ်လုပ်ငန်း လုပ်တာမို့ မထင်မှတ် ဘဲသဘောကျစရာကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု တွေ့ခဲ့ရသည်။

လက်ရာမြောက်စွာ ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာဇ် ရင်ထိုးလေးသည် တောင်ပံနေရာလေးကျောက်ရောင်စုံ ထည့်ထားသဖြင့် လှပခမ်းနားစွာ လင်းလက်ပြိုးပြက်နေပါ သည်။ အဲသည့် ပစ္စည်း လေးကို မြင်မြင်ချင်း ယုယအတွတ် မင်္ဂလာဦး လက်ဆောင် အဖြစ်ပေးဖို့ သူဆုံးဖြတ်ချက်ချတာ တန်ဖိုး မေးကြည့် လိုက်ပါသည်။

“ဪဒါက ရောင်းဖို့ မဟုတ်ဘူး။ သည်မှာအပ်နေကျ ဖောက်သည် တစ်ယောက်က သူ့ဘာသာ ဒီရိုင်းလုပ်လာပြီး အပ်တာ။ မောင်လေးသဘော ကျတယ်ဆိုရင် မမသူ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းကြည့် မယ်လေ။ သူ့သဘောတူရင် မမသည်ပုံစံ အတိုင်း လုပ်ပေးပါ့မယ်”

“သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ။ ဖုန်းဆက်တာတို့ သွားတွေ့တာ တို့ လုပ်လို့ ရရင် ကျွန်တော် လိပ်စာသိပါရစေ”

“သူကနယ်က။ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့သဘက်ခါဆိုရင် သည်ပစ္စည်း ဈေးဖို့သူလာလိမ့်မယ်။ သူလာရင် မနက်စောစော ပိုင်း လာဘတ်တယ်။ မောင်လေး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပြောချင်ရင် လာတွေ့လှည့် ပါလား။ တာယကံ ရှင်က ပြောတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့”

သဘက်ခါဆို သူ့မွေးနေ့ပဲ။ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခုလည်း မနက်ပိုင်းချိန်းထားသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါ ဘူးလေ။ အလုပ်ကိစ္စကို တခြားအချိန်ရွှေ့ပြီး သူလာတွေ့လိုက်မှ ဖြစ်မည်။ သည်ပစ္စည်းလေးကို ယုယအတွက် သူပေးရမှကို ဖြစ်မည်။ သူလိုလူတောင် သဘောကျနှစ်ခြိုက် သွားတယ်ဆိုရင် သူမလေးကို မင်္ဂလာဦးညမှာ လက်ဆောင် အဖြစ်ပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ သဘောကျ ပြုံးပျော်သွားမလဲလို့ တွေးကြည့် တာနဲ့တင် ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်ရပါသည်။

အဲဒါကြောင့် သူမလေးက ဘုရားကိုမနက်ပိုင်းသွားဖို့

အဆိုပြုလာတော့ သူကငြင်းပယ်ပြီး ညပိုင်းသွားခဲ့ကြ
တာဖြစ်သည်။ သူကတော့ မနက်က ကိစ္စအစစအရာရာအဆင်
ပြေလို့ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးနေခဲ့ပါသည်။ ရင်ထိုးလေးအတွက်
ကျောက်တွေရွေးတာ၊ ငွေချေတာ၊ ရက်ချိန်းညှိတာတွေ
အားလုံးကို သူစိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ကိုင်ခဲ့တာဟာ အချစ်ဆိုတဲ့
တွန်းအားကြောင့်ပင်။

ဒါပေမယ့် သူ့အပျော်တွေက သူမလေးရဲ့ မကျေမနပ်၊
မကြည်မဖြူနှင့် မပွင့်မလင်းသော ဆက်ဆံရေးနှင့်တွေ့သော
အခါ ဒေါသတွေအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါသည်။ သူမရဲ့
ဆန္ဒကို မလိုက်လျောဘူး၊ အလေးမထားဘူးလို့လည်း စွပ်စွဲ
သေးသည်။ သူမဆန္ဒက ဘာဆိုတာကိုလည်း ပြတ်ပြတ်
သားသား မပြောပြတဲ့ အခါ သူ့ဒေါသထွက်တာ မလွန်ဘူးလို့ပဲ
တွေးမိပါသည်။

သူ့ဆို သူမလေးအပေါ်ကို အရာရာမှာ ဘာကြိုက်
တယ်၊ ဘာမ ကြိုက်ဘူး ပြတ်ပြတ်သားသားပြောခဲ့ သလိုမျိုး
သူမအနေနှင့် ရော သူ့အပေါ်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မရှိသင့်
ဘူးလား။

ဒါ့အပြင် သူပြောသမျှ၊ သူစီမံသမျှကို ဆန့်ကျင်ဘက်
ချည်း ပဲ ပြောနေပြီး သူ့အစီအစဉ်ဆို ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံချင်ပုံ
မျိုး ခါသီး နေတာက အဆိုးဆုံးပင် သူကလည်း ဒေါသထွက်ပြီ
ဆိုရင် အဖွဲ့ တိုက်တတ်တဲ့ လူမျိုး ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်
အကြီးအကျယ် စကားများကြပါသည်။

အဆုံးစွန်အခြေအနေမှာတော့ ယုယဆီက “အရမ်းမုန်း
တယ်” ဆိုတဲ့စကားက နှစ်ခွန်းဆက်တိုက်ထွက်ကျလာတာ
အသည်း နာစရာကောင်းလွန်းလှပါသည်။ ရိုးရိုးမုန်းတယ်ဆိုတာ
မျိုးတောင် မဟုတ်ဘဲ ‘အရမ်း မုန်းတယ်’ တဲ့လေ။

သူဟာ အချစ်ကိုပါးစပ်နဲ့ ဖွင့်မပြောဘဲ စိတ်ထဲမှာသာ
မြတ်နိုးအလေးထားတတ်သူဖြစ်တဲ့အတွက် သူမလေးကိုလည်း
ချစ်လားလို့ မမေးခဲ့ဘူးပါ။ ဒါပေမယ့်ယုယဆီမှာ သူ့အတွက်
အချစ်မဟုတ်ရင်တောင် အချစ်နဲ့ နီးစပ်တဲ့ အရာတစ်ခုခု
ရှိနေမယ်လို့ သူထင်ပါသည်။ ဥပမာ - လေးစားတာ၊
ကြောက်တာ၊ သနားတာ၊ နှစ်လိုတာ ဘာဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုတော့
ရှိနေမယ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ယုယဟာ သူ့ဘဝ
အကြောင်းကို ‘က’ကြီးကနေ ‘အ’ အထိ သိထားခဲ့သည့် တစ်ဦး

တည်းသော သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသေ
 ကြောင့်ပင်။ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ခင်မင်ဖို့တော့
 စိတ်ကူးထဲလုံးဝမရှိဘဲ သူမလေးကို လက်ထပ်ဖို့ကိုတုတေ
 ဟိုးအရင် ဆယ်နှစ်ကရော၊ အခုထိရော မပြောင်းမ
 လိုလားနှစ်ခြိုက်သစ် သက်ဝင်နေခဲ့သည်။ ဟိုးအရင်ငယ်နှု
 ကတော့ 'ငါက အဖေမရှိတဲ့ ကောင်' ဘာညာဆိုတဲ့ သိမ်င
 တွေးတွေနဲ့ သူငြင်းခဲ့သည်။ ခုကျ တော့ သူဟာသူ ဘဝ
 ကွက်လပ်ကို ဒါဟာ လူတောမတိုးရဲ့ လောက်စရာကြီး
 မဟုတ်တာလို့ ရင့်ကျက်စွာလက်ခံနိုင်ခဲ့ပြီ။ အမေဖြစ်သူလည်း
 ဆုံးပါးခဲ့ပြီမို့ သူ့အဖေဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တ
 ဆိုတဲ့ကိစ္စဟာလည်း အတော်ဝေးလံမှန်ဝါးသွားခဲ့ပြီ။ ပြီးတော
 သူဟာ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးစီးနိုင်တဲ့ အသက်အရွယ်၊ ဝည
 စီးပွားရေး အခြေအနေတွေ အစစပြည့်စုံတဲ့အသက်သုံးဆ
 အရွယ် ယောက်ျား တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။

ဒါ့ထက်ပိုပြီးအရေးပါတာကတော့ သူဟာယူ
 တစ်ယောက် လွတ်လပ်တဲ့မိန်းကလေးလို့ သိလိုက်ရပြီ
 တည်းက ယုယကိုဘယ်သူလက်ထဲမှ အပါမခံနိုင်တဲ့ အသ

အသန် ခံစားချက်ပင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ငြင်းဆိုခဲ့မိတာ
တောင် ပြန်တွေးကြည့်ပြီး ငါတော်တော်ရွေးတဲ့ ကောင်ပါလား၊
ကံကောင်းလို့ ယုယနဲ့မလွဲရတယ်လို့ နောင်တတွေးတွေ
မကြာမကြာတွေးတတ်ခဲ့ပြီ။

ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက မလှမပပုံစံမကျကောင်
မလေး ကို သူချစ်စနိုးဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက ခုကြီးတော့လည်း အလှအပ
ဣန္ဒြေသိက္ခာ ပညာတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ကောင်မလေးကို
သူ့အရမ်း မြတ်နိုး တန်ဖိုး ထားခဲ့ပါသည်။ သည်ကောင်မလေး
နှုတ်ဖျားက 'အရမ်းမုန်းတယ်' ဆိုတဲ့စကားသည် သူ့နှလုံးသား
ကို အက်ဆစ်နှင့် ပတ်လိုက်သလို ခါးသီးနားကျင်တဲ့ဝေဒနာ
ဒေါသမီးတောက် လောင်စေပါသည်။

သည်ဒေါသကြောင့် လက်ပါကာ ကောင်မလေးကို
တွန်းဟယ် ထိုးဟယ်ဆက်ဆံမိပါသည်။ သည်တော့လည်း သူ့ကို
စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့တာ၊ ဂျစ်ကျခဲ့တာ သူမမဟုတ်သလို
ပင် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပါသည်။

သူ့ဟိန်းဟောက်ခြိမ်းခြောက်မိတဲ့ အခါမှာ မျက်
လုံးလေးဝိုင်းကာ အံ့ဩကြောက်ရွံ့သလို ပြူးကြောင်

ပြန်တွေးကြည့်မိရင် တောင် စိတ်ရှုပ်ဒေါသ ဖြစ်နေတဲ့ကြားက
ချစ်စနိုးလေးပြုံး မိသည် အထိ သူ့ကိုဖမ်းစားဆွဲဆောင်နေခဲ့
ပါသည်။

xxx

xxx

အခန်း (၁၅)

သူမရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်တွေ၊ ခံစားချက်တွေ
အားလုံး ကြီးစုကို ငိုယိုရင်ဖွင့်ပြီးချိန်မှာတော့ သူမကြီးစုကို
အလွန် အမင်း အားနာသွားရပါသည်။

“ကြီးစုရယ် သမီးပြောပြလိုက်လို့ ကြီးစုစိတ်ရှုပ်သွားပြီ
လား ဟင်။ သမီးမှားတာပါ။ အမှန်ဆို သမီးကကြီးစုကို
စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားရမှာ၊ စုတော့ စိတ်ရှုပ်အောင်
စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မိသွားပြီ”

“သမီးရယ် ကြီးစုစိတ်ရှုပ်တာ၊ စိတ်ဆင်းရဲတာမျိုးလုံးဝ
မဖြစ်ပါဘူး။ သမီးကိုပဲ ကြီးစုအားနာတာ ဟိုကောင်ငါ့ဆိုး
ကြောင့်လေ။ သည်ကောင် အကြီး လုပ်ပြီး အငယ်အပေါ်

ဆိုးတယ်။ ငါ့သမီး သူ့ကို အလိုလိုက်မှန်းအလျော့ ဝေးမှန်းသိလို့ သူကတဆိတ်၍ ဒေါသဖြစ်တယ်။ ဟိန်း ဟောက်ရယ်နဲ့ လုပ်နေတာ”

“အမှန်တော့ ကြီးစုရယ် ဒါတွေဟာ သေချာတွေးကြည့်ရင် ကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးကသာ စိတ်နုပြီး လျှောက် ခံစားနေတာပါ”

“တချို့ကိစ္စတွေက အသေးအဖွဲ့လေးတွေဆိုပေမယ့် အရေး ကြီးတယ်လေ။ မိန်းမသားချင်းမို့ သမီးရဲ့ခံစားချက်ကို ကြီးစု ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်။ အဲသည့်လိုပဲ သားစိုးလည်း ကောင်းကောင်းကြီးကို နားလည်စေရမှာပေါ့။ သည်မှာ သမီး ကြီးစု အစစအရာရာအတွက် လုံးဝတာဝန်ယူတယ် သိလား”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းမှာတော့ မေစုက ပြုံးမဲ့မဲ့ မျက်နှာ ထားနဲ့ ကော်ဖီရိုင်းမှာသူ့ကို စောင့်ကြိုနေခဲ့ပါသည်။ ဟိုကောင်မလေး ငါမနေ့က မှာထားလျက်နဲ့ ပြန်များသွားပြီလား ရယ်လို့ ယုယကို သူမသိမသာလာ ရွာဖွေတုန်း ကြီးစုက သူ့ရွေ့ကို ဓာတစ်စောင်လာ ချပေးပါသည်။

ဦးအုပ်စိုးမိုး

ကိုယ်လက်ထပ်ရမယ့်သူက ကိုယ့်ကိုလက်မထပ်ချင်
ပါဘူးလို့ ပြောပြီး အဝေးကို ထွက်သွားတာမျိုးဆိုရင်
ရှင်ဘယ်လိုခံစား ရမလဲ။ ကျွန်မကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က
အဲသည် ခံစားချက်မျိုး ခံစားပြီးသွားပါပြီ။ ခုရှင်ခံစား
ကြည့်ပါဦး။ နောက်တစ်လကြာရင် ကျင်းပမယ့် ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့
မင်္ဂလာပွဲမှာ ကျွန်မ သတို့သမီး မလုပ်ချင် လို့ အဝေးကို
ထွက်သွားတယ်လို့ သဘောပေါက်ရင် လိုက်မရှာပါနဲ့။
ရှင်ကိုနာကြည်းနေတဲ့

ယုယချစ်သည်၊

သူစာကို ဖတ်ပြီးပြီးချင်း ခံစားချက်တွေများလွန်းလို့
လူကထုံသွားသလိုတောင် ခံစားရပါသည်။

“ဟာ ဘာလဲကွာ”

“မေရု နိုးနိုးချင်း ယုယအိပ်ခဲ့တဲ့ အိပ်ယာမှာ အဲသည်
စာတွေ ရတာပဲ”

“သည်မှာ မေရုဖတ်ကြည့်။ မေရု သမီးဘယ်လောက်ထိ

ရိုင်းသွားသလဲဆိုတာ”

“ယုယကိုအပြစ်မပြောနဲ့။ သားစိုးက ဘယ် လောက် ထိအောင်ဆိုးလို့ နှိပ်စက်လို့ ငါ့သမီး လေးထွက် ပြေးသွား တယ်မှ မသိတာ”

“သားစိုးတုန်းက ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်မို့ ငြင်းခဲ့တာ။ ဘာ ပရိယာယ်မှ မပါဘူး။ ဖြောင်ငြင်းတာ။ သားစိုးက ရှင်းတယ်။ ခုသူကမှ လက်ခံပါတယ်ဆိုပြီး သက်သက်ရိုက် ချသွားတာ”

“သားစိုးကို မေစုတစ်ခုပြောမယ်။ မေစုသာယုယလေး ကို အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးဆိုရင် ဟိုးတချိန်က ကိုယ့်ကို လက်မထပ်နိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တဲ့ ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ လက်မခံဘူး။ အေး သူကတော့ ခုလိုလုပ်ချင်လို့ လက်ခံခဲ့တာလို့ မတွေးနဲ့။ သားစိုးကို အရွက်ကွဲစေချင်ရင် မနက်ဖြန်လက်ထပ်မယ်ဆို သည်နေ့မှာ ကိုယ်ရောင်ဖောက်သွား လို့ ရတယ်”

“ခုရော ဘာထူးလဲ မေစု၊ ဟိုတယ်မှာ Date ယူထား တာ တွေ၊ ဝတ်စုံအပ်ထားတာ ဖိတ်စာအပ်ထားတာတွေ

၁၄၆ သုခချို

ခုဘယ်လိုလုပ် ကြမလဲ”

“ဒါတွေသားစိုးမပူနဲ့။ မေစုအကုန်တာဝန်ယူတယ်။ သည်ရှုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းတွေက မေစုအေးအေးဆေးဆေးလေး ရှင်းလို့ ရတယ်။ အေး အရေးကြီးတာ ဆက်ပြောမယ်။ မေစုက သားစိုးရဲ့ မိဘနေရာမှာ ရှိနေသလို ယုယလေးရဲ့ မိဘနေရာ မှာလည်း ရှိနေတဲ့အတွက် နှစ်ဘက်စလုံးကို သုံးသပ်ရမှာပဲ။ အရင်က သားစိုး လုပ်လို့ သူ့အချက်ချင်း အဝေးကို ပြေးသွားတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့ တာတောင် ခုသားစိုးကို ပြန်လက်ခံတာ ယုယလေး က သားအပေါ် သိပ် သံယောဇဉ်ကြီးလို့လို့ မေစုမြင် တယ်။ သည့်အပြင် သားစိုးက တားမြစ်ချုပ်ချယ်တာ တွေရော သူလက်မခံတာ ရှိခဲ့လား သားစိုး သေချာစဉ်းစားနော်”

“ဒါဆို သူ့အခုဘာလို့ သည်လိုလုပ်လဲ မေစု”

“အေး အဲဒါသားစိုးအပိုင်းဖြစ်လာပြီ။ သူ့ဘက်က သားအပေါ်သည်လောက် လိုက်လျောတာတောင် သားသူ့ကို စကားပျော့ပျော့ပြောင်းပြောင်း ချော့မော့ဖူးလား။ သားသူ့ အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်။ တွယ်တာတယ်လို့ရော သားခံစား ချက်အမှန်ကို သူစိတ်ချမ်းသာအောင် ဖွင့်ဟဝန်ခံ ဖူးလား။

သားဆန္ဒနဲ့ သူ့ဆန္ဒ ကွဲလွဲနေရင် သူ့ဆန္ဒကို ဦးစားပေးဖို့ စဉ်းစားဖူးလား။ သူ့သားဆီက ဘယ်လိုစကားမျိုးကြားချင်လဲ၊ ဘယ်လိုဆက်ဆံမှုမျိုးလိုချင်လဲဆိုတာရောလေ့လာအကဲ ခတ် မေးမြန်းဖူးလား။ ဒါမေစုက မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့ ယုယ နေရာကို တွေးကြည်ပြီးသားကို မေးခွန်း ထုတ်တာနော်၊ သည်မေးခွန်းတွေရဲ့အဖြေကို မေစုကိုဖြေစရာ မလိုဘူး။ သားကိုယ် သားပဲဖြေ”

နှုတ်ခမ်း စုကာ ငြိမ်သက်နေတဲ့ တူဖြစ်သူကို ဒေါ်စုစုထွန်းချစ်စနိုး ပြုံးမိပါသည်။ သည်ကောင်လေးဟာ တစ် ခုခု ကို အတွေး နက်ပြီ၊ စဉ်းစားပြီဆိုရင် နှုတ်ခမ်းစုလာ တတ်တာ ဟိုးငယ်ငယ် ကတည်းက အကျင့်ဖြစ်သည်။

“ကဲသည်တော့ သားစိုးဘာလုပ်မယ်စဉ်းစားလဲ”

“မတွေ့မတွေ့စောင် ချာမယ်မေစု”

“ဟဲ့သူက လိုက်မရွာနဲ့လို့ ရေးထားတယ်လေ”

“ဒါပေမယ့် သားမှ အဝေးမခံနိုင်တာ”

“အေး အဲသည့်တော့တွေ့ရင် ဘယ်လိုတွေပြောမလဲ”

“သူ့အပေါ် သားစိုးဘယ်လို သဘောထားရှိတယ် ဆို တာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးပြီးသားပါမေစု။

၁၄၈ သုခချို

ခုတော့ သူ့ကို ရွာတွေတာနဲ့ သေချာရှင်းပြပြောပြပါမယ်။ ပြီး
တော့ သူ့ကို အလိုလိုက်ဖို့၊ သူ့ဆန္ဒကို ဦးစားပေးဖို့၊
သားစိုးကြိုးစား ပါမယ်မေရ”

“ကဲ ဒါဖြင့်လည်း သားစိုး ယုယကို အမြန်ဆုံးရွာ
တွေ့ပါ စေလို့ မေရဆုတောင်းပေးပါမယ်ကွယ် လက်ထပ်လို့
ရအောင် မေရစီစဉ်ထားပေးနော်။”

“ကဲတွေပဲ တွေပါစေဦးတော်”

xxx

xxx

အခန်း (၁၆)

သူငယ်စဉ်ကတည်းက ယုယနှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားချက်တွေ ရေးထားခဲ့သော ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ကိုင်ကာ နေရာအနှံ့ သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ပထမဆုံး ယုယတာဝန်ကျတဲ့ ဆေးရုံကိုသွားတော့ “ယုယ လက်ထပ်ပွဲအတွက် ခွင့်တစ်လယူထားသည်” ဆိုတဲ့ အဖြေကို ရသည်။ ယုယနေတဲ့ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းလေးကတော့ သော့ပိတ်လျက် သားပင်။ ဆေးခန်း ပိုင်ရှင်တွေဆီသွားတော့ လည်း “ဒေါက်တာက မင်္ဂလာပွဲရှိလို့ ဆေးခန်းတစ်လပိတ် မယ်လို့ ပြောသွားတယ်” ဆိုတဲ့ အဖြေကိုပဲ ရပါသည်။ ဒါနဲ့သူ ယုယသွားတတ်တဲ့ နေရာတွေ၊ ယုယကိုသူလိုက်ပို့ဖူးသော

ယုယစိတ်ဆွေများရှိရာ ဆေးရုံ ဆေးခန်း တွေအန့် သွား
ရှာသော် လည်း သဲလွန်စလေးမျှ မတွေ့ခဲ့ရပေ။

သည်တော့ သူ့အလုပ်ကိုပြန်လာ လွှဲစရာရှိတာလွှဲ၊
ရွှေဆိုင်း လို့ရတဲ့အလုပ်တွေ ရွှေဆိုင်းကာခရီးထွက်ဖို့
စီစဉ်ရပါသည်။ သူ့ခရီးလမ်းကြောင်း ဦးတည်ရာကတော့
ယုယသုံးနှစ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည့် ချင်းပြည်နယ်သို့
ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အပင်ပန်းခံသွားရောက်ခဲ့ပေမယ့် အခြေအနေက
ဘာမှ မထူးခြားပေ။ ချင်းပြည်နယ်မှ အစွမ်းနှင့် ပြန်လာရတဲ့
တလျှောက်မှာ သူ့စိတ်တွေ လေးလံမှုန်မှိုင်းနေခဲ့ပါသည်။

ယုယသည်လောက်အထိ သူ့ကိုပစ်ခွာသွားမယ်လို့
သူလုံးဝ မထင်ခဲ့ပေ။ သူထင်တာက သူမကြာခင်မှာပဲ ယုယကို
ရှာတွေ့ပြီး ပထမသတ်မှတ် ထားသည့် မင်္ဂလာရက်မှာပဲ
အားလုံးအဆင်ပြေ ချောမွေ့စွာ ကျင်းပဖြစ်မည် လို့ ထင်ခဲ့သည်။

ခုတော့ မင်္ဂလာပွဲက နှစ်ပတ်ပဲလိုတော့သည်။ ယုယရဲ့
အရိပ် အယောင်လေးသော်မျှ မတွေ့ရပေ။ သည်တော့
သူ့နောက်ဆုံး အနေနှင့် သူမလိုချင်သော အဖြေနှင့်ရင်ဆိုင်

ရမှာ စိုးရွံ့သဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားလိုက် ပြန်ဖျတ်လိုက် လုပ်နေခဲ့မိသော မန္တလေး ခရီးစဉ်ကို သွားဖို့စဉ်းစားလိုက် မိပါသည်။ ကျန်တဲ့ ခရီးတွေအားလုံး ယုယနှင့်တွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပြီးသွားခဲ့ ပေမယ့် သည်ခရီးမှာတော့ သူ့ အဲသည် ဆုမတောင်းခဲ့ပါ။ အကြောင်းက ယုယတို့ ဝဏ္ဏရဲ့ရင်ခွင်မှာ တွေ့လိုက်ရမှာကို သူ့အရမ်းကြောက်ရွံ့ နေခဲ့လို့ ဖြစ်ပါသည်။

မန္တလေးဆေးရုံမှာ ဝဏ္ဏကိုအလွယ်တကူပဲ ရွာတွေခဲ့ပါ သည်။ ဂျူတီ ထွက်ချိန်ဖြစ်နေတာမို့ ဝဏ္ဏက သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားပြီး ဧည့်ဝတ်ကျွဲပြန်စွာ ဧည့်ခံပါသည်။

အေးအေးဆေးဆေး ကျတော့မှ သူ့အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံ့၍ ပြောပြကာ ယုယကိုတွေ့မိလား၊ လာလားလို့ မေးရပါသည်။ မေးမယ့်သာ မေးရသည်။ ယုယရဲ့ အရိပ် အယောင်အငွေ့အသက် ဘာမှမရသည်မို့ ယုယ ဝဏ္ဏဆီ မလာတာ သူ့သေချာသိလိုက်ပါ သည်။

“မလာဘူးအစ်ကိုရ သည်ကောင်မလေးတော်တော် ဆိုးတယ်ဗျာ။ စိတ်ချ အစ်ကို၊ တွေ့ရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်

ဖမ်းပြီး အစ်ကို့ဆီလာပို့ပေးမယ်”

အသက်ငယ်သော်ငြား လူကြီးလူကောင်းဆန်သော ဝဏ္ဏကို သူတော်တော်သဘောကျတာ ခဏချင်းပဲ ရင်းနှီးခင်မင်သွား ရပါသည်။ ယုယကို ဝဏ္ဏနဲ့ယှဉ်တွဲမတွေ့ရတဲ့ အတွက် သူစိတ်ချမ်း သာသော်ငြားလည်း ဘယ်တော့များမှ တွေ့ခွင့်ရပါမလဲလို့ တွေ့လိုက် တော့ ရင်မောသွားရပါ သည်။

“အစ်ကို့သောကတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်ချင်း စာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် တော့ နေသွားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ အစ်ကိုရာ”

“ကျေးဇူးပါညီရယ်၊ အစ်ကိုလည်း နေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို့ မှာ ကိစ္စဝိစ္စတွေက အများကြီးရှိနေသေးတာ မို့ ခွင့်ပြုပါဦးကွာ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ဇနီးလောင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါ ရစေ အစ်ကို၊ ဒါကျွန်တော့် ဇနီးလောင်း လင်းလင်းထွေးပါ။ သူလည်း ဆရာဝန်ပါပဲ။ လူကြီးတွေကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်း က သဘော တူထားကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ကခုမှ

သဘောတူခေါင်းညိတ် ကြတာ ဆိုတော့ လူကြီးတွေက
ချက်ချင်းစီစဉ်ကြတယ်လေ။ အဲဒါ နောက်အပတ်သောကြာမှာ
ကျင်းပမယ့် ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို ဖိတ်ပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့
ယုယနှစ်ယောက်စလုံး လာနိုင်ပါစေလို့ ကျွန်တော်ဆုတောင်း
ပါတယ်အစ်ကို”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ လင်းတို့ပွဲကို လာဖြစ်အောင်လာ
ပါလို့ ဖိတ်ပါဟယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ။ အစ်ကိုလာဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားပါ
မယ်”

သူသည် လိုက်ဖက်ညီလှသော ဝတ္ထုတို့အတွက်
ကြည့်ကာ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားသွားရပါသည်။ သူများတကာတွေ
အဆင်ပြေနေ ချိန်မှာ ကိုယ်က အဆင်မပြေတာကိုလည်း
ခံစားရသည်။

ပြီးတော့ သူယုယလေးအပေါ်မှာ ဝတ္ထုနှင့် အကြိမ်
ပေါင်းများစွာ ပြောဆိုစွပ်စွဲခဲ့တာကိုလည်း နောင်တရမိပါသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါယုယရယ်။ ကိုယ်လေမင်းတို့နှစ်ယောက်ကို
အမြဲပဲ မရိုးမသားစိတ်နဲ့ သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေခဲ့မိပါတယ်။

ယုယလေးက အပြစ်ကင်းရက်နဲ့ကိုယ် ဝဏ္ဏနဲ့စွပ်
စွဲတာ၊ ရိတာ၊ ပြဿနာရှာတာတွေ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ
လုပ်ခဲ့မိ ပါတယ်။

ကိုယ်ဆိုးလိုက်တိုင်း မင်းမျက်နှာလေး မှန်မှိုင်းသွားတာ
ကို လည်း မင်းလေးသိပ်ခံစားသွားရမှာပဲလို့ မတွေးဘဲ
ကိုယ့်စိတ်နဲ့ မတွေ့တိုင်း အော် ငေါက်ဆူပူခဲ့ပါတယ်။

သူသည် မသုံးမကျသော နောင်တတွေကို သိမ်းပိုက်
ထုပ်ပိုး ကာ ရန်ကုန်ကို ပြန်လာခဲ့ပြီး နောက်မှာတော့ ယုယကို
ရှာဖို့ နေရာစဉ်းစားလို့ မတတ်တော့ချေ။ သူတတ်နိုင်တာ
ကူညီတာ အရက်သောက်ရင်း သောတတွေကို မေ့ဖို့ကြိုးစား
လိုက်၊ မေ့လိုမရတဲ့ ယုယကိုအချိန်ပြည့်နီးပါးတမ်းတလိုက်နှင့်
မင်္ဂလာပွဲကျင်းပဖို့ ဆယ်ရက်သာလို့တော့တဲ့ အချိန်ကို
ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပါ သည်။

xxx

xxx

အခန်း (၁၇)

သူမသည် ကြီးကြီးစု အကြံပေးတဲ့အတိုင်း လိုက်နာခဲ့ရသော ပထမပိုင်းတွင် စိတ်လက်ပျော်ရွှင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ ကိုကိုကို လွမ်းဆွတ် စိတ်၊ မြင်တွေ့လိုစိတ်တို့ဖြင့် မပျော်မရွှင်နိုင်ဘဲ ညှိုးမှိုင်းခဲ့ရပါသည်။

“သည်မှာ သမီး၊ ဆေးရုံမှာခွင့်တစ်လတင်ပြီးပြီဆိုတော့ မင်္ဂလာပွဲ မတိုင်ခင် သုံးရက်လောက်အထိ သမီးတစ်နေရာမှာ အနား သွားယူနေ၊ သားစိုး ယောက်ယက်ခတ်အောင် ချာပြီးတဲ့ အချိန်ကျမှ မေစုက သမီးရှိတဲ့ နေရာကို သတင်းရတဲ့ပုံမျိုးသွတို ပြောပြလိုက်မယ်။ အေး သူပြန်လာခေါ်ရင် ကိုယ်က ခပ်တင်းတင်းနဲ့ ကိုယ်လိုချင် တာတွေ အကုန်တောင်းဆိုပစ်၊

သူ့ချော့ရင်လည်း အလွယ်တကူနဲ့ ပျော့မသွားနဲ့ဦးနော်”

“ဖြစ်ပါ့မလား ကြီးစုရယ်၊ တော်ကြာကိုကိုက လိုက်
မရွာဘဲ ပစ်ထားရင် သမီးဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေဦးမယ်”

“အောင်မယ်လေး အဲသည်လို လုံးဝမဖြစ်စေရဘူး၊
ကြီးစု အာမခံတယ်။ သမီးစဉ်းစားကြည့်၊ သမီးကို ဟိုအင်္ကျီမ
ဝတ်ရဘူး။ သည်ဥစ္စာ မလုပ်ရဘူးလို့ သဝန်တိုတားမြစ်တဲ့
သားစိုးဟာ သမီးသာ မရှိဘူးဆို ဖျတ်ဖျတ်လူးနေမှာ ကြီးစုပြင်
ယောင်ပြီးသား။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဟိန်းဟောက်ဖို့
ပဲတတ်ပြီး ကြင်နာဖို့မတတ်တဲ့ ကောင်လေး ဒါမှထိမယ်”

“တော်ကြာ ချာတွေ့သွားရင် သမီးကိုမချော့ဘဲ
ဒုက္ခပေးတဲ့ ကောင်မလေးဆိုပြီး ဒေါသထွက်မှ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေ
ဦးမယ်ကြီးစုရယ်”

“ငါ့သမီးက အဲသည်လို ကြောက်တတ်လို့ သားစိုးက
ရောင့်တက်နေတာ။ ကြီးစု ပြောတဲ့အတိုင်း အနားယူဖို့
နေရာသာ စဉ်းစား။ ကြီးစုသမီးဆီ ဖုန်းမှန်မှန်ဆက်ပြီး သားစိုး
အခြေအနေ လှမ်းပြောပြမယ်။ ဒါမှ မဟုတ် သမီးအနား
ယူဖို့နေရာ ကြီးစုစီစဉ်ပေးရ မလား။ ချောင်းသာလို Beach

တစ်ခုခု ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“အဲလိုလူတွေအများကြီးနဲ့ နေရာတော့မသွားချင်ပါဘူး ကြီးစုရယ်။ ရွှေရည်ကတော့ သူပြင်ဦးလွင်ပြန်ရင် လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေ တယ်။ အဲသည့်ပဲ သွားလိုက်မယ်လေ။ သည်မှာသမီး ကြီးစုကို လိပ်စာ ပေးခဲ့မယ်နော်”

သည်လိုနဲ့ပဲ သူမရွှေရည်ဇာတိဖြစ်တဲ့ ပြင်ဦးလွင်သို့ လိုက်ပါ သွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေရည်ကတော့ သူမပါလာတာကို ကျေနပ် ဝမ်းသာပြီး လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ခံပြုစုသလို အသက်ကြီးကာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေတတ်တဲ့ ရွှေရည်မိဘနှစ်ပါးကလည်း သဘော ကောင်းလွန်းလှပါသည်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့သည် အေးချမ်းခြင်း၊ လှပခြင်းတို့ဖြင့် အတိပြီးကာ ကြည့်လေရာရာမှာ မြင်ရသော ပန်းမျိုးစုံတို့က ကြည်နူးမှုကို ပေးစွမ်းပါသည်။ ရွှေရည်တို့ တစ်ထပ်တိုက်လေးမှာက ဖုန်းမရှိတာမို့ ဘေးခြံက ဖုန်းကို Extension သွယ်ကာ ကြီးစုနှင့် ညတိုင်းနီးပါး ဖုန်းပြောဖြစ်ပါသည်။

“ယုယနေကောင်းရဲ့လား။ အဆင်ပြေရဲ့လား သမီး သားစို့ ကတော့ သမီးအရင်တာဝန်ကျခဲ့တဲ့ ချင်းပြည်ထို

၁၅၈ သုခချို

သွားတယ်သိလား”

သည်လိုနဲ့ကြီးစုထံမှတစ်ဆင့် ကိုကိုသူမကို ဘယ်မှာသွား
ရှာသည်။ ညာမှာသွားရှာသည်ဆိုသည်သတင်းကို အဆက်မပြတ်
ကြားရပါသည်။

ပထမပိုင်းမှာတော့ ကိုကိုသူမကို သံယောဇဉ်ကြီး
ပါလားလို့ ဝမ်းသာရပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ သူမကိုကိုကို
သနားလာရပါသည်။

သူမကိုကိုကို ဂုဏ်ပေးသလိုများ ဖြစ်နေလားလို့
တွေးကာ သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ သူမက အေးအေး
ချမ်းချမ်း အနားယူနေချိန်မှာ ကိုကိုကတော့ စိတ်ပူပန်မှုတွေနဲ့
သူမကိုရှာဖို့ ခရီးတွေ ခဏခဏတွက်နေရတာ တရားမမျှတ
ပါပေ။ နောက်ဆုံး အခေါက်မှာတော့ ကိုကိုမန္တလေးသွားပြီး
ပြန်လာတော့ အရက်တွေ နေ့တိုင်းသောက်တယ်ဆိုတာ သိရ
တော့ ပိုဆိုးပါသည်။ ကြီးစုက သူမရှိတဲ့ နေရာကို နောက်
အပတ်မှာ ပြောပြလိုက်မည်ဆိုတော့ သူမတယ်လို့များ
ထပ်တိုက်တွန်းလို့ကောင်းမှာလဲ။ အမှန်ဆို သူမရှိတဲ့ နေရာကို
ကိုကိုသိစေချင်လှပြီ။ သည်လို နေ့တိုင်းအရက်သောက်ပြီး စိတ်

ဒုက္ခခံနေတာကို သူမရင်ထဲကျင်နေအောင် နာလှသည်။
ဒါပေမယ့် အဒေါ်ရင်းဖြစ်တဲ့ ကြီးစုကို သူမတော့ပြီး ပြောလို့
လုပ်လို့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲလေ။ သည်တော့ သူမက ရွှေရည်ကို
ရင်ဖွင့်မိပါသည်။

“အမှန်ဆို ရွှေရည်ရယ်၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေမှာ ကိုတိုတ
ငါ့ကို မို့လို့ တမင်အနိုင်ယူတာ၊ ချုပ်ချယ်လွှမ်းမိုးတာ
မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ သူ့ကာမိတ်တာအတိုင်း သူနေတတ်သလိုနေ၊
ပြောတတ်သလို ပြောတာပါ။ ဒါကိုငါက စိတ်ခုမိတာပါဟာ”

“ဒါပေမယ် မမရယ်၊ ခု သူမမကို မခွဲနိုင်တာ သိလိုက်ရ
တော့ အမြတ်ပဲပေါ့”

“သူစိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ငါ့ကို တမ်းတနေတယ်ဆိုတာ
သိရ တော့ ငါလည်း စိတ်မကောင်းဘူးဟာ”

“ဒါက ခဏပဲ မမရယ်၊ ရက်ပိုင်းလေးပဲဟာ။ တော်ကြာ
မင်္ဂလာဆောင်ပြီးမှ ကိုကို့ကိုစိတ်ဆိုးလို့ နင့်ဆီလာနေမယ်
ရွှေရည်ရယ် လို့ မပြောနဲ့နော်”

“ငါက ကိုကို့ကို စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်။
သူမချစ် တူးထင်လို့ ဝမ်းနည်းမိတာပါ။ ခု သူချစ်တာကို

သိရတော့ ငါလေ အရာရာကို သည်းခံ ကျေနပ်နိုင်ပါပြီဟာ”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့ လောကကြီးမှာ တကယ်တမ်း စဉ်းစားရင် လေ သူချစ်ပေမယ့် ကိုယ်ချစ်ဦးမှာ ကိုယ်ချစ်ပေမယ့်လည်း သူချစ်ဦးမှာ အဲ အပြန်အလှန် ချစ်ကြပြီဆိုရင်လည်း ပေါင်းဖက်ဖို့ အခြေအနေ ပေးဦးမှာ အဲဒါတွေ အားလုံးပြည့်စုံတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ အန္တရာတကို ခံရတာဟာ လည်း ပျော်ရွှင်စရာဆုလာဘ်တစ်မျိုးပဲလို့ တွေးကြည့်လို့ ရတယ်နော် မမ”

“ဟယ်ရွှေရည်ရယ် နင်စာရေးဆရာသာ လုပ်ပါတော့လား”

“စာရေးဆရာ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မမပျော်အောင်တော့ ထားနိုင်ချင်ပါတယ်ဗျာ။ မမရွှေရည်တို့ မနက်ဖြန်ရေးချိုသွားရအောင်လား။ မမစိတ် အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်သွားအောင်လေ”

“သွားတာပေါ့ ရွှေရည်ရယ်။ ရွှေရည်လိုချင်တာ မမဝယ်ပေး မယ်နော်”

“ဟင့်အင်း မဝယ်ပေးပါနဲ့။ ရွှေရည်ကသာ မမကို ဖိတ်ပြန် လက်ဆောင် ကြိုဝယ်ပေးထားချင်တာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဆိုတော့ မမက ဦးအုပ်စိုးမိုးကြီးလာခေါ်ရင် ကောက်ခနဲပါ သွားမှာ ရွှေရည်ကြိုမြင် နေလို့”

“ဟယ် ရွှေရည်ရယ် နင်ပြောတာမှန်နေတော့ ငါ့ရှက်လိုက်တာ”

“မရှက်ပါနဲ့မမရဲ့ လိုက်သာသွား။ ပစ္စည်းတွေဘာတွေ ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့။ ရွှေရည်အကုန်လိုက်ပို့ပေးမယ်သိလား”

နောက်တစ်နေ့ မနက်ခင်းမှာတော့ သူမတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့် ဈေးချိုထဲက ဆိုင်တန်းတွေကို ကြည့်နေတုန်း ရွှေရည်က လူတစ်ယောက်ကို မြင်ကာ လှမ်းခေါ်ပါသည်။

“ဟယ်မမရေ ဟိုမှာ ကိုဝဏ္ဏကြီးတော့၊ ကိုဝဏ္ဏ . . . ကိုဝဏ္ဏ”

“ဟာ ရွှေရည်၊ ဟင် ယုယရောပဲ”

“နင်ဘယ်လာတာလဲ ဝဏ္ဏ”

“အောင်မာ ငါက မေးရမှာ လာဟာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ပေးအေး ဆေးဆေးပြောကြရအောင်”

ဝဏ္ဏမျက်နှာမှာ အရင်လိုပဲ ပျော်ရွှင်တက်ကြွရိပ်ကို တွေ့တော့ သူမ စိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

“လာမယ် သောကြာမှာ ငါ့မင်္ဂလာဆောင်ရှိလို့
လိုတာလေး တွေ လာဝယ်တာဟာ။ နင့်ကို မရတော့လည်း
အိမ်ကပေးစားတာပဲ ခပ်မြန်မြန် ယူလိုက်ရတာပေါ့”

“အိုး တကယ်ဝမ်းသာတယ်ဟာ ကွန်ကရက်ကျ လေး
ရှင်းနော် ဝဏ္ဏ”

“ဝမ်းသာမနေနဲ့ ငါ့ဆီဘယ်သူလာသွားတယ်လို့
နင်ထင်လဲ”

“သိပြီးပါပြီနော်။ ကိုကိုလာသွားတာမဟုတ်လား”

“နင်လူကြီးကို ဘာလို့ ဒုက္ခပေးတာလဲ ယုရား၊
နင်လူကြီး တော်တော် ခံစားနေရတယ်ဟ”

“ကိစ္စရှိလို့ပါဟာ။ နင့်ကိုနောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး
ရှင်းပြ မယ်။”

“ဒါဆိုလည်း နင်လူကြီးနဲ့ နင် အမြန်ဆုံးတွေ့ဖို့လုပ်ဟာ။
ဪ ဝါနဲ့ သူလာတုန်းက ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ်
ကျန်ခဲ့တယ်ဟ။ ငါလည်း ဘယ်သူဟာမှန်း ရှက်တရက်မသိ
တော့ လှန်ကြည့်လိုက်တာ တစ်အုပ်လုံး နင်နာမည်တွေချည်းပဲ”

“ဟယ် တကယ်”

“တကယ်ပေါ့ အဲဒါ ငါဘယ်လိုပေးရမှန်းမသိဖြစ်
နေတာ။ သူလာတုန်းက လိပ်စာတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေလည်း
မတောင်းထားမိ တော့ ငါအခက် တွေ့နေတာ”

“ဟယ် ငါအခုလိုက်ယူမယ်ဟာနော်”

“သဘော သဘော စာအုပ်ကျတော့ သည်လောက်
သည်းနေပြီး လူကိုကျတော့ ဘာလို့ ပစ်ထားတာလဲ ယုဇာ”

“ဪနောက်တော့ ပြောပြပါမယ်ဆို”

“သူမနှင့် ရွှေရည် ဝဏ္ဏအိမ်ထိလိုက်ကာ ကိုတို့ရဲ့
ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကိုယူပြီး ဈေးချိုတောင် မဝင်တော့ဘဲ
ပြင်ဦးလွင်ကို တန်းပြန် ခဲ့ပါသည်။ အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး
သူမရွှေရည်ကိုတောင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကိုတို့ ဒိုင်ယာရီ
စာအုပ်ကို အငမ်းမရ ဖတ်မိ ပါသည်။ သူများ ဒိုင်ယာရီကို
ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ မဖတ်ရဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ယုဇာနည်
တွေပါတယ်ဆိုလို့ မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်သွား ပါတယ်။ ထိုတို့
ခွင့်လွတ်ပေးပါနော်။

ကိုတို့ဒိုင်ယာရီကိုဖတ်ရင်းနဲ့ သူမသည် တစ်ခါမှမ

ရောက်ဖူးသော ကမ္ဘာသစ်ဆီသို့ ရောက်သွားသလို ခံစားရ
တော့သည်။ သူမလည်း ဖတ်လို့အပြီး ရွှေရည်တို့အိမ်လည်း
အရောက် သူမ ကဗျာကယာပင် အဝတ်အစား တချို့ ပိုက်ဆံနှင့်
ပစ္စည်းအနည်းငယ် ကို ခရီးဆောင်အိတ်ထဲထည့်လိုက်ပါ သည်။

“ရွှေရည် မမ ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်”

“ဟယ် မမရယ် ချက်ချင်းကြီး”

“ဟုတ်တယ် ရွှေရည်ရယ် ကိုကိုနဲ့ခု ချက်ချင်းတွေ့ချင်
တယ်။ ကိုကိုကလည်းလေ မမကို ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က
တည်းက ချစ်တယ်တဲ့ ရွှေရည်ရယ်”

“ကြီးစုဆီဖုန်းမဆက်တော့ဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း ကြီးစုရော ကိုကိုပါအံ့ဩသွားအောင်လို့”

သူမ ရွှေရည်မိဘနှစ်ပါးနှင့် ရွှေရည်ကိုနှုတ်ဆက်ကာ
ရန်ကုန်သို့ အမြန်ဆုံး ဦးတည်မောင်နှင့်တဲ့ ကားတစ်စီးပေါ်
လိုက်ပါ လာပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကိုကို့ဖိုင်ယာရီစာအုပ်
ကလေးကို ရင်ခွင်မှာပိုက်ပြီး မျက်စေ့မှိတ်ကြည်နူးမဆုံး
ရှိလေသည်။

ပထမတစ်ခါတုန်းကယုယကကိုတို့နဲ့ မတန်လို့ရင်တို့
ခံပြီး ငြင်းခဲ တာတဲ့လား။ ကိုကို USA က ပြန်
ရောက်ရောက်ချင်း ယုကိုအပူ တပြင်းလိုက်ရှာခဲ့တယ် ထဲ့
လား အို နောက်ဆုံး ယုအတွက် မင်္ဂလာဦး လက်ဆောင်ပေးဖို့
ရင်ထိုးလေးကို အပ်နှံတဲ့အတွက် ဘုရားသွားရင်း စတာ
များရတာတဲ့လား ကိုကိုရယ်။

ရန်ကုန်က ကြီးစုအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ညမိုးချုပ်လို့
ခုနှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ သူမအိမ်ထဲတို့
တိတ်တိတ်လေး ဝင်လိုက်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိပေ။ ထမင်းစား
ခန်းထဲ သွားရှာကြည့် တော့ ကိုကိုက သူမကို ကျောခိုင်းလျက်
သားနှင့် အရက်သောက်ဖို့ ဟန်ပြင်နေပါသည်။ သူမခြေသံတို့
ကြားတော့ ကိုကိုက လှည့်မကြည့် ဘဲမေးသည်။

“မေစု ပြန်လာပြီလား။ သားအရက်သောက်မလို့
မနှောင့်ယှက်နဲ့ နော်”

သူမကိုတို့နောက်ကျော ကပ်လျက်ဆီလျှောက်သွားတာ
ကိုကိုကို နောက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်ပါသည်။

“မေစု မဟုတ်ပါဘူးကိုကို၊ အရက်သောက်ဆိုရင်တော့

နှောင့်ယှက်ပါရစေနော်”

“ဟင် ယုယ”

ကိုကိုက အံ့ဩလွန်းစွာ ပြုန်းခနဲ မတ်တပ်ရပ်ပြီး သူမကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ပါသည်။ သူမ လန့်သွားတာမို့ လက်ထဲက ခိုင်ယာရီစာအုပ်လေး လွတ်ကျသွားပါသည်။

“ဘယ်တွေ သွားနေကာလဲ ကလေးရယ်ဟင်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကို ထားသွားတာလဲ”

“ကိုကို ယုယကို မချစ်ဘူးထင်လို့ ဝမ်းနည်းပြီး ထွက်သွားတာ ပါ။ ဒါပေမယ့် ခုယုယအမှန်ကို သိပါပြီ ကိုကို ရယ်။ နောက် ကိုကို စိတ်ဆင်းရဲ အောင် မလုပ်တော့ဘူးနော်။ ယုယကို လွတ်ဦးနော် ကိုကို။ ယုယကို အမှန်ပြောပြတဲ့ စာအုပ်လေး အောက်ကျသွားပြီ။ ယုယ ကောက်ချင်လို့”

“ဟင့်အင်း၊ မကောက်နဲ့။ နောက်မှ ကောက်အဲသည့် စာအုပ်ထဲက ထက်ပိုပြည့်စုံအောင် ကိုကိုပြောပြမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ကိုကို့ရင်ခွင်ထဲက ထွက်ပြေးတဲ့ ကောင်မလေးကို ဒဏ်ပေး ရမယ်လာခဲ့”

ကိုကိုက သူမကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့ချီကာ သူ့အခန်းထဲ

ခေါ်သွားပြီးမှ ခေါင်းအုံးအောက်က တစ်စုံတစ်ရာကိုဆွဲထု
လိုက်ပါသည်။

“အိုး လှလိုက်တဲ့ ရင်ထိုးလေးပါလား ကိုကိုရယ်”
ကိုကိုက ကိန္နရီကိန္နရာ မောင်နှံရင်ထိုးလေးကို သူ
အင်္ကျီမှာ ညင်သာဖွဖွ တပ်ဆင်ပေးပြီး သူမကို သူ့ရင်ခွ
ထဲသို့ ဆွဲသွင်းကာ စကားတွေ အများကြီးပြောပါ သည်။

“အမှန်ဆိုသည်ရင်ထိုးလေးနဲ့သည်စကားတွေဝ
မင်္ဂလာဦး ညမှာ ကိုကို ယုကိုပေးဖို့ပြောဖို့ရည်ရွယ်ထား
တာပါ။ ကိုကိုလေ ယုကို ကိုကိုတို့ အိမ်ပြောင်းတဲ့
ယုမေမေနောက်မှာကွယ်ရပ်ပြီး ဖိနပ်အကြီးကြီးထံ
ပြောင်းပြန်စီးလို့ ကိုကိုကို မဝံ့မရဲ ခိုးကြည့်နေ တည်း။
စလို့ ချစ်ခဲ့တာပါ ယုရယ်”

ကိုကိုပြောသော စကားတွေက ယုနားထဲမှ တဆင့်
ရှလုံးအိမ်အထိ ချိုသာနူးညံ့စွာ စီးဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။

အဲသည့်အချိန်မှာ အပြင်မှ ပြန်လာသော ဒေါ်စုစုထွန်း
တစ်ယောက် အိမ်ဝမှာတွေ့ရသော ဖိနပ်လေးတစ်ရံကြောင့်
ယု များရောက် နေလားလို့ ရွာရင်းမှ ထမင်းစားခန်းထဲတွင်

ပြုတ်ကျနေသော ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေး တွေလိုက်ရတာမို့
အမှတ်မထင် ကောက်ယူဖတ်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

ထို့နောက် စကားသံတီးတိုးလေးတွေကြားနေရသော
သားစိုးအခန်း သို့ မသွားတော့ဘဲ အိမ်ရှေ့ဝန်တာသို့ထွက်ကာ
ပြုံးရွှင် သော မျက်နှာဖြင့် ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်မိ
ပါသည်။

သူမတို့အိမ်ထဲမှာ ချစ်သူနှစ်ယောက်ရဲ့ သာယာ
ကြည်နူးစွယ် စကားသံတီးတိုးဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော
ညသည် သူမရှင်သန်ခဲ့သည့် ညများအားလုံးတွင် အလှဆုံး
ဖြစ်လေသည်။

ပြီး